

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Baggesen, Jens Immanuel; af Jens Immanuel
Baggesen

Titel | Title:

Danfana : et Maanedskrift

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1816-17: Juli-Jan./Febr./Marts

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : Danfana, 1816-1817

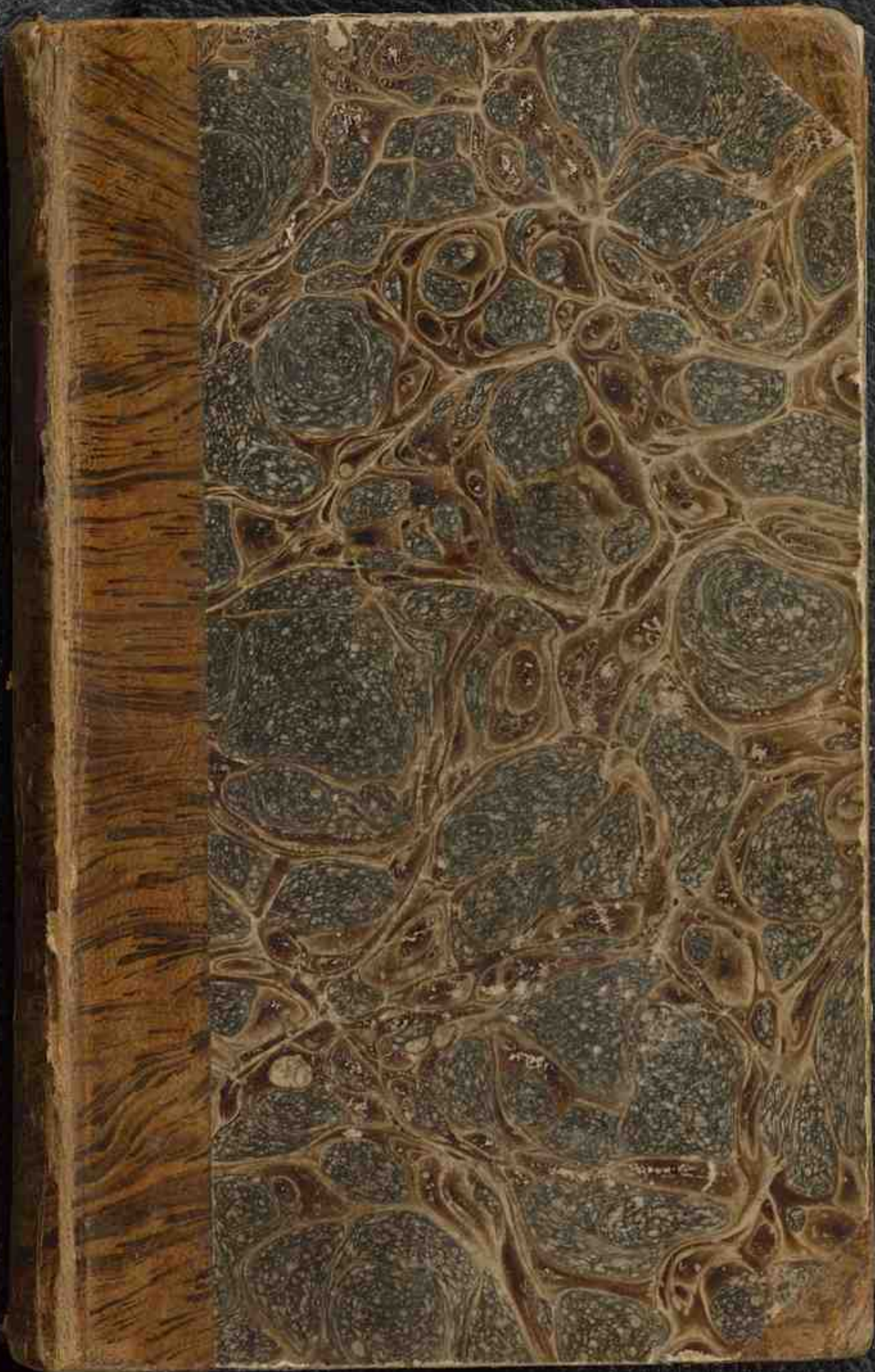
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

60. - 46. - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130017630327

D a n f a n a .

Et Maanedskrift

af

Jens Immanuel Baggesen.

Juli.

Kjøbenhavn, 1816.

Hos Boas Brunnich,

Løvstræde No. 128.

I n d h o l d.

Thora,

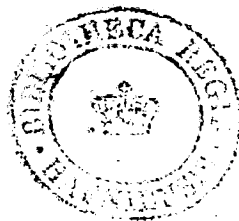
Eiette Sang	S. 1.
Eyvende Sang	25.
Dttende Sang	48.

Smaadigte:

Til min Thora	78.
Den nyeste skjønne Litteratur, eller De sex Dages Arbejde	79.
Milm-Trøstebrev til Herr Konferensraad Blucherollen, i Anledning af vor fælles poetiske Skiebne	91.

Seeneste Parnassiske Nyhed	100.
--------------------------------------	------

Digtet Thora fortsættes i næste Hefte.

Z h o r a.

Siette Sang.

Grinla, hvis natlige vilde Natur foreente, brød
adspæret
Skygger i Livet af Dybenes Mulm, fik skundom
et Krampslag,
Hels Besøg, som hun kaldte det selv, naar bes-
ti en røre s.
Hendes Gemy; blaalebet og kold hun da plauselig
heniank,
Uden at aande, som død. Eaa vant og Døker
til sliet var,
Indjog stedse dog hvert ny Slag det sønlige Hjerter
Dødelig Skæk. Han elskte med Nægt den råd-
somme Moder,
Og af en dyb Medlidenhed nært, var den natlige
Gylen
For hendes Død vort op til lidenskabelig Duhed.
Denne Gang var især hint Slag et løvende Udslag
I hans urolige Barm, hvor de sønlige Hølelsers
Oprør

Alt var stegen til Pønsen paa Søvn, trods Tan-
kernes Fromhed.

Lyst til en heltelig Daad i en Kamp mod
Troldenes Fiender,
Giæred i Ynglingens Bryst alt længe; thi Menne-
sker var ham
Malte fra Barnsbeen af, som hans Slægts for-
følgende Bødler.

Aldrig om Uret drømte hans Siæl i Brødrene's
Udfald

Mod dem; kun Bildheden var ham imod, og det
blodige Bæsen,

Indtil samtliges Død og syntes ham den at forklare.
Moderens Liigfald troede han hin Forfølgelses
Virkning;

Og nu stod kun Træet ham for, hvis Broder paa
Broder

Oven paa Faderen stablede Top sig høined i Skoven,
Bange for Faldet i Billedet meer, end Faldet det
malte,

Hvilket han ei selv saae. Til sig selv gienkom-
mende, vedblev

Grimla Fortællingen: „Dinene fast henvendte paa
Træet

Slap du af Armene mig i min Angst, og let som
 et Egern
 Uden Dre du svang dig fra Snit til Snit i hvert
 Judhua,
 Skaar i Skaar mig skrærende dybt i det bævende
 Hierte,
 Med hvert svimlere Sving som den nøgne luftige
 Stamme
 Til din Fader dig endelig greb. Han hævded paa
 Haanden
 Op dig til Grimer, der greb om din Fod. Med
 stigende Gysen
 Saae jeg dig hoppe fra Haand til Haand af løf-
 tende Brødre
 Høit til den øverstes Tip, hvorfra du raabte mig
 lydt ned:
 „See dog Moder! nu rører mit Haar ved Him-
 len, o see dog!
 Hvor er nu Hulene? nedstunken paa den er Sko-
 ven, et Krat lig!
 Hvor du er lille! hvor her dog er got! hvor luf-
 tigt og herligt!
 Seer du den Engel mig svæver imod?“ — I Top-
 pene rundt om

Saae jeg sig svinge fra Kvist til Kvist, som havde
 hun Binger,
 En sødtsmilende Slut med guldne fløjrende Lokker.
 Endelig standsede hun paa en Top, den nærmeste
 Masten,
 Men dybt under dig, Hænderne rakt forgæves i
 Beiret.
 Medens, dig bukkende, dine du ned og strakte mod
 hende,
 Træet, hvis Top hun svævede paa, skinkbarligen vorte
 Til det sig hvinede lige med dit; da tog hun en
 Rose
 Smilende frem af sin Barm, der, til Dolk for-
 vundet i Luften,
 Giennemborede din. Du ravede; Stablen af Brødre
 Bugnede; Fødderne gled; og hov'dkulds tumlede
 Rødsfiag,
 Samtlige Sønner med sig nedstyrtende, knuste ved
 eet Fald
 I en paa Jorden nu liggende Hob; men Slutten
 deroppe.
 Medsprang, dansende lystig omkring paa de blodige
 Pander,
 Og udtraadde dig Dinene vildt. Da vaagte jeg
 halvdød.

Som jeg fortæller dig her, saa fortalte jeg
 Konen jeg gik med,

Og, som jeg endte Fortællingen, sprang en Slut
 os paa Veien
 Begge forbi, med et Smil, og med gyldne slag-
 rende Loffer.

„Hvad I dog der fortæller mig, Moer,“ smaa-
 smidkede Konen,

Briffende Hov'det, og standsende lidt, „jeg kender
 jo Tøsen;

„Tag Jer i Agt for Thora paa Havsgaard!“

Streg hun med eet mig

Lydt i Dret! „hun kommer igien, den døde! der
 sprang hun!“ —

Truffen af Alruns Ord (thi nu gienkiendte jeg
 klarlig

Kiællingen, som og din Fader engang advarede)
 sprang jeg

Efter den Lille; men let, som en Hind, hun snart
 mig af Syne

Flygtede bort, og forsvundet imens paa Veien var
 Alrun.

Navnet Thora forglemte jeg reent og Gaardens. I
 fem Aar

Plagede jeg mig omsonst, for at finde dem, indtil
 engang mig
 Nævnede begge din Fader. Da først fortalte
 jeg Drømmen,
 Og i vort samlede Raad blev aftalt Toget til
 Havsgaard.
 Enden paa dette du ved. Din Fader tumled til
 Jorden,
 Og ti Sønner paa ham nedstyrtede. Halvt er alt
 opfyldt
 Drømmen, og Alruns Bink; halvt, siger jeg: thi
 du er ene
 Lige saa kjær mig, som samtlige ti; men, at det ei
 ganske
 Boeder fuldkommet, er nødvendig en stor ualmindelig
 Trold- Daad,
 Suedig og fiæk, Grimfulerne værd, fra hvilke du
 stammer!
 Føler du Mod til at hævne din Slægt, og redde
 din Moder
 Af de mod os nu strækkede Kløer, saa hør mig og
 lyd mig!
 Knæktes dig maa, før i Luften til Dolk den røde
 forvandles

Rosen paa Thoras Bryst; og døe skal hun eller
 jeg her
 Førend mig dræber med tolv nye Mord din vark-
 ledede Styrten!

Medens hun talte forvandlede sig fra Livets
 til Dødens
 Unglingens Farve, fra Dødens igien til Livets,
 og voldsomt
 Slag i Slag slog høit i hans Barm det soul-
 mende Hierte.

Men hun blev ved, med stigende Røst, ham gri-
 bende Haanden:

Grimfuld-Røller! nu gielder det Mod og Kiærlig-
 heds Prøve!

Hør mig, hör mig! jeg kommer igien! med elleve
 Mord skal

Hevnes paa Thora de Ellevs Død, med det tolvte
 den Tolvtes!

Hør mig og lyd! jeg har fundet, mig selv rand-
 sagende Hiertet,

Skikket at knuse min Vets Hugorm en frygtelig
 Hammer:

Thora maa døe tolvfold! og du, mig fød til en
 Hverner,

Du skal udføre med eet i Siengjældenss Time de
 tolv Slag!
 Hør mig og lyd! T. e. Mile herfra mod Norden
 en Landsbye,
 Setlund kaldt, er beliggende; did jeg viser paa Bei dig
 Til du kan finde den selv: der spørger du efter
 Møce Alrun,
 Koller dig kaldende nu. Mærk vel! du hedder ei
 kan er
 Gjumful! Nævner du dit, eller mit, eller nogen
 din Broders,
 Eller din Fades Navn een eeneste Gang, er du
 Dødsens.
 Selv jeg fra nu af kalder dig blot med Navnet, du
 selv dig
 Valgte som Barn, da jeg veed ikke hvad om en
 Koller i Prækner
 Du havde læst; nu glem det kun ei! Men husk
 dog for alting
 Alrun, Spinderkens Navn, den gamle Møsters i
 Setlund.
 Naar man har vist dig derhen (kun boer for sig
 selv i et Udhuus)
 Kys dig paa Haanden, og hils fra Nordmandinden
 i Troldhiem,

Tiggerkongen. din Moder, og sig: hun kommer igien
 selv

Slagen med elleve Slag, og bringende Bud om
 det tolvte.

Alt det andet hun veed, det øvrige vil hun,
 dig sige.

Køller! min Køller! min lydige Søn! hvis stedse,
 som hidtil,

Alt, hvad jeg byder, du givr, skal intet, hvorom du
 mig beder,

Nægtes dig meer, og bad du mig selv om mit Die
 til Hatknæv."

Altsaa b-svor den zitterende Søn den snedige Moder,
 Efter en lang med ulidelig Qual ham pirrende
 Taushed,

Ikke forgiaves. I Brystet ham dybt hver Orde:
 nes Braad stak

Giftindeddrende Hjertet, og tændende Hiernen;
 hans Vande

Brændte; det kaagende Blod foer op i hans swim:
 lende Hoved;

Dinene gnistrede Hevn. Hevn! Hevn! udhulkte
 den Fromme,

Hevn min Moder! jeg lever i dig! du lever i mig!

Høit

Swærger dig Koller: du ikke skal døe! jeg eens
skal rydde

Helvedet ud, som forfølger min Slægt! Jeg føler
i Barmen

Tolv Mænds Mod, og min Arm skal knuse hvad
mig imodstaaer!

Bud! jeg adlyder dig blindt! jeg behøver uvantlige
Bud, jeg!

Ehi jeg har Kraft at udføre dem, Kraft, som
fortærer mig selv her,

Bryder den ikke mod Helvede løs, og fortærer det
Onde!

Det har jeg svoret evindelig Kamp! — „Saa sværg
mig!“ afbrød hun,

„Her, ved det Hjerte, hvorunder du læse, før
Maanen du skued,

Ved Blodrunen „Jeg kommer igjen!“ og ved
Stammen, der greenløs

Kneiser imellem de frodige Træer: at hente mig
Ehora,

Følgende hist hvert Raad dig Alrum giver, som
mit Bud!“

„Vel!“ gientog han, knælende ned. „Ved det
Bryst, som mig died!

Ved Blodrunen: „Jeg kommer igien!“ og ved
 Stammen, der greenløs
 Kneiser, i Skoven! -- og hør! ved det Navn, du
 fiender, min Moder,
 Nævner, og frygter, og ingen forstaaer! Jeg hen-
 ter dig Ehora,
 Var det i Helvede selv! vær ved trygt Mod! viis
 mig paa Veien!“

Altsaa svor han, og lænkte sig selv med hellige
 Riæder
 Til den usalige Skæbne; thi meer end Forbrydelse
 var ham
 Tanken, at bryde sin Eed. Et Gysende foer gien-
 nem Hulen,
 Lampen sluktes, og alle de smaa Guds Engle som
 svæve
 Rundt om Ukyldighed, græd, da den Ulyksalige
 svor den.
 To fun bleve, bevogtende ham usynligen: Livets
 Engel og Dødens, som stridende nær, omsvæve her-
 neden
 Vandreren's Fied paa den farlige Vej. Nu fyldte
 ham Mandelen
 Grimla med Jil, gav Riep ham i Haand, og,
 Posen paa Ryggen

Selv sig omsnørende, tog hun sin Stav, — og, ad
 Trappen foran ham
 Stigende, skød hun fra Lemmen de tre Jernskaader,
 og løfted
 Op den varligen, lyttede taus, og, med Hovedet op-
 skudt
 Under dens Klein, udsendte hun først om-speidende
 Blikke.
 Begge nu oven paa Pletten, hun lod nedfalde den
 tunge
 Dødningshuilt i Trærnes Mulm henduindrende
 Gravde
 Lige med Jorden, der sluttende trindt. Lyst var
 det i Sk ven,
 Tomt, og af Næts døende Smil var Trærnes
 Toppe
 Nat kun belyst. Da hørtes der fiernt et Skrig
 af en Natravn;
 Did, hvor det kom fra, vandrede de paa raslende
 Løvsmaald,
 Skuddrende, giennem det skumlere Mulm om Bø-
 genes Stammer;
 Og snart naaede de Krattet, det fugtige, hvor
 dem en tyk Damp

Stegen af Moserne, Himmel og Jord opslugende
rædsomt,

Umgav, skulende rundt endog hver nærmere Gien-
stand.

Ene dem selv de kun saae; men i Ræmpesørrelser
hvergang

Een var lidt for den anden forud. Du voxer i
Taagen,

Green bag Sønnen den alt til sin Hævn anvæn-
dende Moder,

Lig den forbandede Bøg, i hvis Top stod Thora
med Rosen!

Vil du dit Vel, saa raader jeg dig, lad her mig
foran gaae!" —

Men du voxer jo selv forfærdelig! raabte han
bag ved,

Naar jeg dig følger, som nu! Hvor alt er fryg-
telig selsomt

Her! Hvis allene jeg var, jeg sikkert troede det
Verdens

Ende; thi hverken jo Nat eller Dag kan kaldes,
hvad her er,

Hverken jo Skov eller Eng! Du talte mig aldrig
om Egnen,

Hvor vi nu gaae, som i Blinde — hvor fører os
 hen du, min Moder? —

„Hen til Helvede,“ svarte hun ham, „vi maae
 derigiennem!

Frygter du Gangen?“ — Jeg gaaer jo med dig;
 hvor kunde jeg frygte?

Sam kun frygter jeg! stammede han. — „Hvem?“ —
 Ham, som usynlig

Er overalt! O, Moder! jeg veed langt meer end
 du tænker,

Om den Almægtige. Har jeg dog læst i de senere
 Nætter,

Mens du var borte, dernede forladt, en Bog, der
 paa hvert Blad

Melder om Sam, og i Drømme jeg saae, hvad
 Bogen fortaug mig.

Drømme dog troer du jo selv? og Bogen — her
 har jeg den hos mig

Giemt i min Barm! — Slæng bort den, min
 Søn! den forvirrer dig Hov'det,

Siger jeg dig! — Nei, Moder! o lad den
 eeneste Bog mig!

Hellere skil mig ved Randslen og alt hvad Rands-
 selen giemmer!

Troe mig! det vist er en troldelig Bog — Net ikke,
som andre

Meenestebøger, dem aldrig jeg meer vil læse herefter.
Hædre din Fader og Moder, at vel det maa gaae
dig paa Jorden!

Staaer der og skrevet deri, samt: Hvo der elsker
sin Søn, han

Tugter ham tidlig! Jo meere deri jeg læser, jo meere
lyder jeg dig; thi det vil og Han, hin Fader i
Himlen. —

Vel! saa behold den til videre! følg! og viis mig
den siden!

Tænk nu paa Dolken i Luften, og glem ei Dagten
du svor mig! —

Aldrig, min Moder! mig synes at see, hvorhen
jeg mig vender,

Her i den natlige Dag Skovenglen med Rosen
paa Brystet;

Men da jeg veed, den betyder mit Blod, tør vel
jeg i Nat mig,

Haanden at strække derefter; skiondt Roserne vare
fra Barnsbeen

Kiærerer mig, end Ragerne selv, du mig bragte
hver Pindsdag.

Altsaa vekslede Moder og Søn med hinanden
 paa Veien
 Giennem de stigende Taager af Hjertet stigende
 Tanker,
 Vandrende blinde fremad. Saa langt fra Skoven
 var aldrig
 Røkker end kommen; den hele Natur var her ham
 en Gaade.
 Gangen til Helved paa Moders Ord han troede
 skubbarlig
 I Høls Røg, som hun kaldede det, at gaa; og
 han gik den
 Lydig, skiondt ei var rolig hans Barm, skiondt
 Moderens aldrig
 Vendede Blik, og, saa længe de gik, vedvarende
 Taushed
 Fyldte hans Hjerte med vorende Skæk. Fra hen-
 imod Midnat,
 Alt to Timer i dæmrende Mulm og Taage, var
 Gangen
 Fortsat, uden at standse, forud den ledende Grimla,
 Han bag efter, omsvævet endnu (skiondt Himmels
 skes Dine
 Synlige kun) af de to vagtholdende Livets og
 Dødens

Engle. Hvergang han vendte sit Blik i Tanker
til høire,

Svævede Rosen ham for; men naar til venstre
han omsaae

Medfoer Dolken hans Stirren imod. Med eet gif
det opad

Zemmelig steilt. En pludselig Lyd af susende Vinger
Hørtes i hvirvlende Flugt høit over dem, medens
i Luften

Gienlød rundt i den hylende Damp et græffeligt
Ravnkrig.

„Mod nu min Søn! giennem Vorten det gaaer,
giennem hvilken din Fader

Gif med de Ei til den hungrige Hæl,“ skreg
Grimla foran ham,

Uden at vende sig — „følg, er du Karl!“ —
„Jeg følger dig, Moder!“

Stammed han, lidt dog betænkende sig, og stand-
sende nærved

Toppen af Bakken. . Ham nærmere her, omsvævede
Hjertet

Lysets Mand; og i trangere Kredse om Hovedet
Mørkets.

Rosen og Dolken han saa; men med eet sad
Dolken i Rosen —

Knæerne stødte mod hinanden, han skald. Da
 kæmped i Luften
 Livet og Døden om Ynglingens Siel; og tredje
 Gang kreg
 Knæene høit. „Hvor bliver du af,“ kreg mel-
 lem dem Grimla,
 Stedse dog uden at vende sig om. „Jeg følger,
 min Moder!“
 Gik han, og Foden ham gled; men den gled i
 Blod; og han saae det.
 Dolken allene nu stod for hans Blik, og bag ham
 var Livets
 Engel — det lod, som om noget ham trak tilbage;
 men Dødens
 Greb ham i Haanden, han strakte mod Moderen,
 raabende: „Red mig!
 Red mig Moder! jeg glemmer min Fed; man
 hilder mig Foden!
 Og paa mit Bryst man har væltet en Steen.“ —
 „Slang Bogen da fra dig,
 Som du slæber tildøde dig paa! den tynger dig
 Hjertet,
 Siger jeg — slang den! saa bliver du let!“ —
 Halv vidende, brystklemt,

Halv uvidende, hvad han begik, bortslængte han
Bogen —

Ned ad Baffen den rullede, og af! med den rulle-
lende bortføi

Bag ham i dalende Flugt hans Livs Uskyldighedz
Engel.

Truffen af Dødens til Toppen han steg, og
raabte, „Her er jeg!“

Bildet omblikkende, hilst af den vilde ham favnende-
Noder,

Og af en eeneste Navn, som blev siddende, medens
de andre

Epredtes paa susende Vinger med Skrig i hylende
Taager.

Her nu stod han paa Dødningebæen, omrin-
get af Steiler

I den omflagrende Damp; og i det dens luftige
Dække,

Ligt et fra Skuldrene faldende Slør om en stigende
Veentråd,

Fra den beknoklede Bafke nedrullede, saae han dem
alle

Tolv — imellem dem to hovedløse — foran ham i
Midten

Kredsens truende Rædselgestalt. Det gribende
 Skæksyn
 Her af hans Faders og Brøders afhuggede blodige
 Hov'der
 Stigende frem af den Damp, der omhvirvlede
 Baffen, han stod paa,
 Kronte den blege Forfærdelses Top med elleve røde
 Luende Taffer. Saa brænder, omlynt i knyttrende
 Røgdamp
 Afkebedækt den vaklende Fod, med Jis om dets
 Steenbarm,
 Surtur = Fjeldet paa Nanden af Nastrondbølgernes
 Afgrund,
 Som her brændte hans ravende Siel, nær Pynten
 af Banvid,
 Greben af elleve gloende Kløer. „Ja!“ raabte
 han, „Moder
 Her er Helvede! vee dig og mig! der seer jeg os
 begge!
 See! hvor de to hov'dløse jeg seer, der seer jeg i
 Nanden
 Klarlig dit Hoved og mit!“ — Han raabte; men
 Ordene lød ei.
 Navnen paa Faderens Skal ham svarte med græs-
 selig Sfogger,

Rystende Vingernes Soed, og alle Brødrene grinte.

Grimla, den foglende Moder, imens laae
fastet paa Jorden .

Under Hiulet, og oven, i Lusten, omflagrede Ravnen
Nander i uanskuelig Sværm med hørelig Susen.

Selv han, usynlig omfavnt af Dødens Engel, med
Blodet

Størfnet, med Lyden paa Læberne qvalt, med ret-
tede Hov'dhaar,

Opgav næsten sin Aand. Lang Tid vedvarede Døbbets
Fælt i sig selv indhyrlede Nats alt qvælende
Længsel.

Endelig opstog Ravnen, der, lig et svævende Nøgler,
Bundet af Afgrundstraadernes Gjern, afhasplet i
Flugten,

Svandt, og løste den trykkende Qualms indviklede
Trodsm.

Himmelens Rose sig aabned i Øst, og Helvedes
Rædsler

Spredtes med Dampene, ladende blot tilbage nu
Jordens.

Roller af Glandsen bestraalt, i Morgnens klæ-
lende Luftning,

Andte paa nye. — „Hvad siger du nu,“ tiltalte
ham, opreist,

Grimla," nu har du den seet! om Ealen, Thora
har bygt os?

Om din Familiegrav? Du talte saa meget om Kirker
Altid, ønskende tidt derhjemme, Lunds, eller
M. Imøes,

(Som dig beskrev de Ei) med de deilige Billeder
i dem,

Gengang at see. Her seer du, min Søn, den første
ste, med Altret

For dig i Midten, og Billeder nok: Domkirken
paa Runhöi!

Husk dig dens Navn! og betragt den endnu een
Gang, før med udtraadt

Die du seer den ei meer, paa Væsen, hvor og dig
ved Siden

Mig min Plads er bestemt af Rosenbruden paa
Havsgaard!" —

"Moder!" udbrød han, o! stige vi ned! jeg har
nok; og i Brysket

Sidder mig alt den usalige Dolk. Mig tørster, at
hevne

Hvad de har lidt, og hvad nu jeg har seet. O
bring mig til Alrun,

Hvis hun kan lædse min Tørst!" — "Der seer
du, raabte hun, "Jetlund,"

Vilfende fiernt en blaanende Hoi; " nu finder du
 Veien
 Lettelig selv; men, førend vi her adskilles, saa
 sværg mig
 Her under Hiulet, paa Knæ, ved Navnen! som
 her paa dit Hoved
 Sætte sig vil, hvis du bryder din Eed — ved din
 Fader! hvis Blod du
 Stedse vil see, hvis du bryder din Eed — ved de
 Brødre, hvis Hov'der
 Alle, naar dit og naar mit engang paa de ventende
 Steiler
 Smile dem til, med de Blikke du seer, til den
 nderste Dags Nat
 Grine dig ud, hvis du bryder din Eed! Knæl her
 ved min Side!
 Knæl!" — Han knælede. „Næk nu din Haand,
 og grib i din Stiæbnes
 Truende Hiul!" — Han strakte den, greb. „Jeg
 kommer igien! sværg,
 Sværg, som jeg siger!" — „Jeg kommer igien!"
 gientog han med høi Røst —
 „Bringende dig med sit Barn Dolk-Rosenbruden
 paa Havsgaard!

Sværg, som jeg siger!" — „Med Kiælvende Lyd
han, sværgende, gientog:

„Bringende dig med sit Barn Dolk-Rosenbruden
paa Havsgaard!" —

„Offrende begge, naar byder dit Bud, Dom-Rav-
nen paa Runhøi!

Sværg, som jeg siger! — Han svor, men i mat
hengispende Stammeu,

Medens i Krampe hans Haand greb vildt om
Egret i Hiulet,

Døde ham næsten paa Læberne hen det bævende
Tilsagn:

„Offrende begge, naar byder dit Bud, Dom-Rav-
nen paa Runhøi."

Grimla nu hæved ham op, omfavnende, tæt til sin
Barm trykt,

Benlig den helvedviede Søn. „Saa gaae nu, og
kom ei

Meer for mit Die, for alt, hvad hist paalægger
dig Alrun

Du har forrettet!" Han ilede ned af Bakken,
med Jetlund

Stedse foran sig, i Hjertet kun Hevn, og i Hælene
Døden.

S h o r a.

Syvende Sang.

Solen, som nu brød frem bag den rosenkimrende
 Ringmuur
 Rundt om den mulmasslorede Jords Lyngflade,
 paa hvilken
 Lammet belæst med Uvenes Synd blindt vandrede
 fremad.
 Udstedt brat i den vide, dets Fied vildfremmede
 Verden,
 Styrkede lidt den uskydige Barm til at bære sin
 Byrde.
 Nu først saae Daglyset hans Blik i hele dets
 Omfang,
 Ei blot over sig dryppende ned med sparlige Draaber
 I Skovmærket; men vældende rundt omkring ham,
 et Glarhav
 Druknende hele Naturen i Lyst. Den straalende
 Himmel

Tog den af Mørkhedens Aand med alle Nædselens
 Kraller
 Grebne forvildede Flygtning i Favn, og lægede
 Hjertets
 Giftigste blodige Saar med sit sandsfortryllende
 Sollys.
 Vel udfukte det himmelske Lys ei Helvedes tændte
 Brand i hans blodhevnørstige Bryst; vel vendte
 Naturens
 Hete Forvandling med eet ei Naalen, der pegede
 nordpaa
 Dybt i hans Jnderste, medens han gik i Dagen
 omkring ham
 Blindt til Maalet; vel higede han bestandig mod
 Jetlund,
 Lydig sin Moder, og tro sin Samvittighed, bun-
 det af Eeden,
 Og af en skjult almægtig Magnet ustandselig hentraft;
 Men, hvad tilførn var Fortvivlelse, blev forvandlet
 til frit Mod,
 Alle som vandred i lysere Dag, og i dybere Baggrund
 Lod fjernt bag sig de gamle ham hidtil fængslende
 Skyggers
 Froldborgmure. Den vidt for hans Blik ugrænd-
 sede Slettes

Fri Luft spilled i brede bevistende badende Bølger
Om hans udvidede Barm, og den første Fornem-
men af Storhed

Løste hans Siæls indsnørende Bænd. Han følte
sig Ungling

Først nu, følende Trang til en fri Meddelelse, og
sværmede

Morgenrødmende hen i sit Livs udspringende Roses
Mildt ombølgende Dugt, for et Dieblig glemmende
Dolken,

Rosentornen i Hjertet, og Blod=Katravnen paa
Nunhsi.

Saa han nærmede sig, af en nær henflagrende
Krage

Pludselig vakt af sin Drøm, det blindt tililede Jerlund.

Her han bestuved hvert mødende Huus som et
tryllende Lystflot,

Havernes Skønhed for alt, hvor, mellem blomstrens
de Frugttræer,

Purpurpionernes Pragt ham især henrykte. Med
hvert Skridt

Steg hans Beundring; thi alt hvad han saae,
paa Træerne nær, var

Nyt ham, og underligt, svarende lidt til den Ver-
den, hans Drømme

Havde sig bygt af fortællende Snak og beskrivende
 Boger.

Mennesker mødte han ei; thi, hvad ei var i Mar-
 ken, var inde.

Snart dog kom han til Enden af Byén, thi Hen-
 delsen førte

Evers ham giennem den. Standsende her, han skued,
 et Stenkast

Fra sig, en Hytte med lavere Tag, assondret fra
 Resten,

Og did gik han med sagtnede Skridt og bankende
 Hierte.

Kragen, der havde ham vaft (han troede den sta-
 dig den samme)

Sad paa Taget, paa Tærsklen en Kat, og Dør-
 ren stod aaben.

Inden for denne han saae en Gestalt, der et Bil-
 led, han ofte

Havde betragtet i Kulen, naar Dagen igiennem
 dens Nabning

Med Falddøren paa Klem, indstraalede, kaldte
 tilbage

Rystende ham. Ham syntes at see, forstørret, i
 Krogen

Ederkoppen, der midt i sin Bøv med gribende
Kløer sad;

Og da han intreen, frøb i hans Krop dens zit-
trende Flue.

Urun var det. Hun sad ved sin Rok, Garn-
vinden foran sig,

Spindende, hyllet i Snug, selv sort, med kuglelig
Krogryg,

Briller paa Næsen; der ligned et Næb, med det
rystede Hoved

Med mod Knæerne, dreiede just det spraglede Rokbrev
Med Haandkrallernes Greb, da, fulgt af Ratten,
han indtreen.

Mens han betragtede stum det ham ny, forfærdende,
Kralcryb

Uden at standse, lod staae den alt indspundene Flue,
Spinderstken; til han omsider sig fandt, og, Hat-
ten af Hovedet,

Kysfende Haanden sig, hilste fra Natmandinden i
Trolldhiem

Tiggerstken, endelig stammende frem: Hun kommer
igien selv,

Slagen med elleve Slag, og bringende Bud om
det tolvte.

Ja! det seer jeg, min Søn! giensvarte ham,
nikkende, Hexen,

Hvert Ord staaer dig jo læseligt nok blodskrevet
paa Brassken.

Lad mig dog see, hvad meere der staaer! Med dir-
rende Haand hun

Standsende hurtig sit Hiul, tog af Glarvinene,
gneed dem,

Med Kuslappen omhyggelig først, og tog dem
igien paa ;

Dernæst bød hun ham bukke sig lidt; og med stud-
sende Gysen

Bød han ned mod de stirrende Blik den glø-
dende Vand.

See! see! smidskede hun, hvad seer jeg doo der?
og med klangløs

Inden for Læberne mumlende Røst hun langsemt
igientog:

(Som om paa Vandens hun læste, hvad dybt i
Hiertet ham gienlød)

„Bringende dig med sit Varn Dolkrosenbruden paa
Havsgaard —

Resten mig løber i eet! hun murrede; thi det er
Smaaskrivt ;

Men den læser i Mørke min Kat! Ja ja da! —
Saa har du

Altsaa været i Kirke, min Søn, vedblev hun, og
 smaaloer,
 Strygende Kattens sig bugtende Ryg, mens op
 den paa Skuldren
 Kravlede, med sin bekrallede Haand, paa hvilken
 den flette
 Finger nu først ham i Dinene faldt. Før Panden
 fik Skoe paa
 Var du vel oppe da, siden du har derude for-
 rettet
 Alt saa tidligt din Bøn i Navn = Domkirken paa
 Runhøi!
 Alt det veed jeg. Men sæt dig nu ned, og tør
 dig af Panden
 Sveden; det andet dog nok blir siddende; viss du
 kun trygt dig!
 Dugen, der hænger, jeg selv har vasket og bleget
 til det Brug;
 Thi, saa gammel jeg er, maa pænt i Stuen om-
 fring mig
 Altting staae, som blanket og blæst, det veed nok min
 Erik!
 Orden og Reenlighed raader jeg dig, skal Benner
 vi være.

Saa! saa! nu kan jeg lide mit Lam! nu seer jeg
 jo først ret
 Hvad den forbandede Tøs vil, haaber jeg, see sig
 ihjel paa,
 Hvor du om Hagen er glat, og hvid i Hud, som
 en Troldmøe;
 Hold nu kun op! — Saa gif det i eet med rystende
 Hoved,
 Mens han sig tørrede Vanden, hvorpaa ham syntes
 at brænde
 Blodindskriften; og, mærkende vel hans Gver,
 hun vedblev:
 Runen der staaer, astvætter dig først tre Maa-
 neders Hovdbad
 Her i min Kilde bag Hytten, ifald saa længe din gamle
 Madmoers Pleie du ikke forsmaaer. Hvad var
 det, jeg vilde
 Spørge dig om? halv glemte jeg det — hvad hed-
 der du? — Grimful!
 Svarte, forstumlet i Hovedet end, han hastig — Der
 løi du,
 Lille Koller! gienmidskede hun, med den løftede
 Haandflo
 Truende ham: Iyv aldrig for mig, thi, hvad jeg et
 selv veed

Beed dog min Kat! Med blussende Kind om For-
 ladelse bønlig
 Stammende, loved han, aldrig en meer at glemme
 det selv ham
 Kjæreste Navn; og hun nikkte ham mildt. Nu
 satte han ned sig
 Paa en Forhøining af Leer, hvor et Træfad, fyldet
 med Skoster,
 Stod, og en Krukke med Most; og i det paa ny
 hun sit Rokhiul
 Dreiede, bad hun ham styrke sig lidt, og siden
 fortælle
 Roligen alt, hvad paa Hjertet ham laæ. Mens
 Hungren og Tørsten
 Taus han sig stillede, mønstred hans Blik den sel-
 somme Stue
 Med de mangfoldige smaa, men igiennemsigtige,
 Lemme,
 Vindvesruderne nemlig, og Strimerne nede paa
 Gulvet,
 Hvilket med hvideste Sand var bestræet, og feiet i
 Flammer.
 Standgarnvinden og var ham ukiendt; thi hans Mo-
 der en Rok kun

Havde dernede, hun brugte ham selv til Binden
 og Hasplen.
 Himmelsengen, der stod, med hemmeligt skjulende
 Forhæng,
 Forekom ham et helligt Paulun (thi der hiemme
 paa Bænke
 Laae man) og Troldguldthronen, den underlig
 bygte, hun sad paa,
 Blendte hans Øie med glimrende Prag, da Straaa-
 lerne, Solen
 Skød giennem Bindvet, opflammede skiont dens
 glindsende Kuslær.
 Kisten i Krogen var vel ham bekiendt fra Niset
 i Kulen,
 Som hans Moder uddrog af en sig, naar det
 gamle var opslidt,
 Og tidt havde han hørt fortælle, hvad Skafstet blev
 brugt til.
 To smaa Billeder hang paa Bæggen, i Kammer
 med Glas for,
 Som han betragtede siden med Lyst udslagene Timer
 Nærved, men nu kun flygtigen saae. Det eene
 var prægtig
 Skieldet med Rødt, og med Grønt, og med Gult,
 og med lyst og med mørkt Blaat,

Forestillende Rundskabens Træ, det forbudne, med
 Slangen
 Bunden om Stammem, og Eva derhos med Æblet
 i Haanden,
 Rækkende hen det til Adam; og skøndt det ei var
 et Arbeid
 Just af en mesterlig Haand, fortrylled ham stedse
 dog Evas
 Hulde Gestalt, hvergang han det saae. Det andet
 vel mindre
 Stak ham i Dinene, sort kun og hvidt; men kaldte
 tilbage
 Gødt ham Englenes Lyst med hans første barnlige
 Andagts
 Hellige Beemod: Lammets, som fromt sig offrende,
 bærer
 Verdens Synder, med Glorien om det uskyldige
 Hoved,
 Samt Korsfanen, og Sproget, det deilige, prentet
 derunder.
 Hele Stuen, saa fuld den og var af Skaver og
 Blaarfnug
 Synkes et Himmerig ham mod den underjordiske
 Kule;
 Snuggene selv bidroge dertil; thi de spillede i Lysets

Skraa Strøm giennem dens Døe, som i Glands sig
 koltrende Stierner.

Allrun selv ved den snurrende Kof, med det dir-
 rende Hoveds

Drillede Nab, kom mindre ham fæl, end underlig
 Kabt, for,

Graahaarbellig hans Ynglingesands, og ærværdig
 ved Troldklygt.

Kun een Gienstand saared hans Syn: det svandsede,
 lodne

Logrende Dyr, der med spidsede Kløer, og gloende
 grønne

Luurende Blik, henplirede lumsk, saa syntes det,
 paa ham.

Efter en Tidlang's Tausshed, imens tidt stand-
 sede Hiulet

Allrun, Kottende til ham, hvergang den bristende
 Traad slap,

Skjød hun i Sædet tilbage sig lidt, og, ladende
 Koffen

Staae, hun betragtede ham, med Opmærksomhed,
 Katten i Skjodet.

Ja! brød hun ud, du kommer igien! du er dog
 et godt Barn,

Som du nu sidder, din Moers Modmoers udtryk-
 fede Billed

Smuk, som hun dengang var, da hun sad paa
 Bolster i Høisal,
 Før de forbandede Mennesker kom, der styrtede
 Troldbora,
 Thorerne, Thoras Slegt, og Herkullerne nemlig.
 Derom jeg
 Veed at fortælle, som var det i Dag: hvordan de,
 herhjemme
 Myrdede halve vor Æt, og forjagede Kest'n til Hulen,
 Hvilken var Stamfar, Grim, ved underjordiske
 Dværge
 Havde sig bygt til Vinterpallads. Dog derom er
 Tid nok
 Eiden at snakke; nu, skeet dog er skeet, nu gælder
 hvad skal skee!
 Spiis dig kun mæt, og sluk dig din Tørst! Idag
 er det Søndag,
 Og fra idag af er du min Søn! Vær, som du
 var hjemme,
 Her i min Hytte; kun glem mig ei meer, hvad din
 Moder har sagt dig!
 Lyd mig, som hende du lød! Det første, jeg byder
 dig, vil du,
 Hvad jeg formoder du vil, er: Hold for alle, det
 see dig

Her, og hvorhen jeg sender dig, skilt dit Navn
 og dit Hiembul,
 Og hvad i Nat du har seet! Ea aldrig, naar man
 til dig ei
 Taler! og, spørger man dig, hvem du er? saa svar,
 at du selv veed,
 Fader- og Moer- løs, intet derom; kald stedse dig
 Koller;
 Og sig aldrig „Jeg kommer igien“ undtagen i
 Livsnød!
 Hold dig fra Mennesker! fiendte de dig, de myr-
 dede strax dig.
 Hvor du og vandrer i Egnen omkring, kom aldrig
 til Udby!
 Hold dig fra Kulsætkaffen især, som den kaldes i
 Setlund;
 Og sæt aldrig en meer din Fod i Kirken paa Kunhvi!
 Gik du derind nu en eeneste Gang, kom du aldri-
 gen ud meer.
 Hør! tre Gange gientager jeg her dig Stjernernes
 Forbud;
 Og hver Morgen, før Solen opstaaer, gientager
 med dem du
 Eeden, jeg alt paa din Vande har læst, med fastende
 Hjerte,

Mens du dig vasker i Kilden, paa Rnæ, som flyder
her bag ved!

Saa hun talte, gientagende ham tre Gange
hvert Forbud.

Derpaa tog hun af Roffens det blaaromrøttede
Hoved

Hætten, som dækte det, rakte ham den, og sagde:
sæt den paa,

Til du har tvættet dig fuldelig af Blodskriften paa
Panden;

Thi, hvorvel, til at læse den grant og tydelig, fordres
Briller, som mine, min Søn! og hundredaarige
Blikke,

Skader Forsigtighed ei; desuden feeder mig Synet
Daglig af hvad der dog brænder mig nok i Hjertet,
til opfyldt

Worder med Løftet, du gjorde, mit Haab. Een
eeneste Mand her

Har jeg Fortrolighed til, en fri Daglønner i Jet
lund,

Som du vil snart faae see; thi han seer ind til
mig hver Søndag.

Gorm er hans Navn, en underlig een, der ligner
din Fader

Meget, paa Haarene nær, skiondt menneskesødt, og
 vor Hule
 Gram, som han synes at vide hvor er. Dog
 lider jeg paa ham,
 Uden at kiende ham ret; thi jeg veed lidt meer,
 end han selv veed,
 Og, hvad et jeg seer, seer dog min Kat. Med
 ham kan du omgaaes
 Frit; men for Næsten med ingen. Jeg alt har
 belavet ham, paa dig,
 Vidende vel, at du kom. Han vil lære dig Niden
 og Risren,
 Huuskarlsdønt, og hvad Menneskens Børn for
 Næsten maa vide;
 Selv skal jeg lære dig Troldenes Kløgt og de bin-
 dende Runer.
 Om tre Maaneder, naar du, hør mig paa Prøve
 har udlært —
 Naar dig er tvøttet af Panden den Skrift, som
 forraader dit Hierte —
 Gaaer du til Havsgaard, sigende dig et fader- og
 moerløst
 Barn, der har Lyst til at tiene sit Brød som
 trøllende Huuskarl.

At man dig fæster, er Borgen jeg for. Der giv
du dit Beste,

Hørig og lydig, og flink i din Dont, for at vinde
den Gamles

Madest, og Tøfens — og, lykkes dig det, er Timen
forhaanden,

Fuldt at udføre det Bærk, du besvor i Kirken paa
Kunhøi.

Mester velsigne dig! Gaae nu kun ud, og see dig
omkring lidt,

Eller og hvil dig, ifald du er træt; og kom, naar
jeg kalder,

Stødende her i mit Horn. Hun Rokopstanderen
aftog

Satte til Munden den, pustet deri, og en Lyd,
som han hidtil

Aldrigen havde fornyttet saa huul, gialdt lyd i
hans Dre.

Saa den tilfikkede Gæst modtog Seidfoglerfken
Klrun

Efter en Plan, tre Dage tilforn med Moderen
aftait,

Smedende Jernet mens end det var varmt, og
sikrende flux sig

Ynglingens Mand, omviklende den hver Binge med
 Morkets
 Tryllende Spind. Med Hovedet fuldt af rædsomme
 Gaader,
 Og det forblødede Hierte betændt af Edderens
 Inddryp,
 Røller gif ud. Omsværmende vildt i Krattet om
 Hytten,
 Bandt han sig Tankernes Svæven tilsidst i den
 faste Beslutning,
 Hvordan det gif ham her i hans overjordiske Bopæl,
 Eeden at holde, hvad ogsaa ham bød Serfingerstens
 Troldvink.
 Pludselig lød Horngialdet, som om hun hørte hans
 indre
 Snaak med sig selv, og adlydende gif han skyndig
 tilbage.
 Gorm var kommen. Han sad der og røg sin
 Pibe paa Bænken
 Indenfor Dørren; og Røller nu saae med Studsen
 det første
 Bravfarskantsigt, tryllet af hver ham hilsende Mine,
 Som han giengieldte med venlige Smil. Her seer
 du din Hyrde,

Over saa voren en Karls Uerfarehed høilig forundret.
 Alt hvad et Femaars Barn alt kiender, Vindver-
 nes Ruder,
 Stolen der stod, Solstraalernes Spil i Stuen,
 og Rattens
 Kravlende Kommen og Gaaen, ja selv til Sand-
 det paa Gulvet,
 Spurgte ham Ynglingen om med kiendelig Studsen
 og Uro,
 Hurtigt Begreb ham forraadende dog, og Læsning
 i Bøger.
 Alt, hvad ham Alrun havde fortalt om den fattige
 Slægtning,
 Som hun ventede, skiondt ham det og bestrykte
 hans eget
 Udsagn nu, da han spurgte ham selv, opløste ham
 Gaaden
 Halvt kun; men, hvordan det var, det forvildede
 Lam, som ham kaldte
 Hexen, blev inderlig fiært sin fra nu af vogtende
 Hyrde.
 Selv al Verden fordølgende sig, af Menneskers
 Omgang

Tidlig en Feed, han skante hvert Elv, og blikkede
 frygtfomt
 Giennem hver springende Masse deri. Hans Kiend-
 skab til Alrun
 Holdt han med Forsæt, brændt eengang af Lyset,
 ham opgik
 Over et Bæsen, der fængslede ham, i tryllende
 Tusmørk,
 Agtende hendes Erfaring og Klygt, men Lange for
 Snøtkif,
 Sprededes Taagen derom, i det hundredaarige
 Hjerte.
 Eierne desuden han skjøtted sig selv, og brød sig
 om ingens
 Hemmelighed; thi den egne hans Mand gav nok at
 bestille,
 Fordrende hele dens Kraft, for at bære Byrden
 med Taalmod.

Saa var Gorm, Serfingerkens Gæst i Hytten
 hver Søndag,
 Agtet af Bønderne høit, skjøndt tienende Brødet
 med Arbeid,
 Dagviis leiet, nu her og nu der; og holdt for en
 Seidmand

Rundt i Sognet, der troede paa ham, - og den
 gamle Mo'r Alrun,
 Meer end paa Præst og paa Degn, der omfonst
 advarede mod dem.
 Koller hengav sig ham heel, og, endskiøndt om, hvad
 ham paa Hjertet
 Egentlig laae, blev taugt, var dog en hiertelig Høitid
 Underholdningen ham ved Trebeens: Bordet, da
 Heren
 Trippende frem og tilbage fra Stegerset, mættet
 af Duften,
 Bakkede Grøden dem op, og en halv Snees Eg i
 et Saltfad;
 Thi hun var vims og rørig endnu, som flygtig og
 snaksom.
 Munter endog den Uskyldige blev, da Mosten om-
 fring gif
 Skaal paa Skaal: for hinanden, for alle de Døde,
 for Mester,
 Og for alt hvad der kommer igien; og han takked
 sin Moder
 Taust for det ny ham smilende Liv i det solkare
 Setlund.
 Underlig moret af alt, hvad her ham syntes et
 frit Spil,

Vant til den inderste Skovs langt skumlere natlige
Fængsel,

Fandt han sig lettet om Hjertet dog lidt, og,
med sprellende Vinger

I den bestraaede Bævn, han troede sig flyve som
Dagfugl

Ind i den klarere nu for hans Blik sig aabnende
Verden.

Saa roer, Barn ei længer, et Folk, udslup-
pet, som Yngling,

Af mørktsfængslende vildt Barbarie, ved den blen-
dende første

Frihedhebudende Skimmer af Lys, med rystede Lænker,
Løst sig af Naget, og jubler i kæk Fremdansen til
Maalet;

Mens om de blodige Fødder sig lumskt de ledende
Lygtmænd

Biske, som kielende Snoge, til brat den, kronede
Hugorm

Reiser sig mellem dem op, og forvandler den lustige
Springdands

Med eet eeneste Blik til i Støv sig vaandende
Kryben.

S h o r a.

Ottende Sang.

Medens nu Heren tog sig en Luur, som hun
 pleied gemeenlig
 Hvergang Solen begyndte mod Vest sin dalende
 Nedgang,
 Førte den Muntrede rundt omkring i den smilende
 Landsby
 Gorm, forklarende ham hver Ting, som vakte
 hans Studsen.
 Meest tiltrak sig dog nu hans Opmærksomhed enkel-
 te Hobe
 Dvntede Mænd, og Qvinder især, der til Kirken
 i Udby,
 Bærende Bøger i Hænderne, gif. De syntes ham
 ligne
 Venlige Slægtninge meer, end grumt forfølgende
 Bødler,
 Hissende ham; og han hissed igien, uvilkaarligen ofte
 Glemmende Menneskehædet, ham dybt var plantet
 i Hjertet.

Rødmande spurgte han Gorm, om han kiendte dem?

Lidt eller intet.

Svarte ham denne, jeg hilser dem vel, arbejdende
dagviis

Hos dem, men uden at bryde mig dog ret synder-
lig om dem;

Uden og Drifken og Soven er alt, hvad, pløende
Jorden,

Dumt de bestræbe dem for, og, som Dyr. at for-
meere hinanden.

Hvad dit Hjerte forlanger, min Son, som alt jeg
har mærket,

Er dem en udrømt Drøm. Mit Raad er, hold
dig fra Samkvem

Med dem saa længe du kan; du lærer at kiende
dem tidnok.

Hader du dem da? spurgte ham hin. Jeg styer
dem, var Svaret,

Uden at hade dem. Du er dog selv, jeg haaber,
i Hjertet

Trold, skiondt menneskesødt, vedblev han. Smilende
gik og

Gorm med Forundring: Saa holder du da saa
meget af Trold?

Kiender du dem? Med Tyrighed tog ham Ynglingen
 Haanden,
 Trykte den stærkt, og svarte: Ja! dig, dig tør jeg
 fortroe det,
 Vil jeg fortroe det, du røber mig ei: Min Fader
 og Moder
 Hørte til deres udryddede Slægt, af hvilken nu jeg er
 Geneste Rest. Gud give kun, meer jeg turde dig
 sige;
 Men jeg har svoret engang, ved Troldenes Fader i
 Himlen,
 Aldrig at sige til Mennesker meer. — Sig aldrig
 mig meere!
 Raabte med Haanden for Dinene Gorm — sig aldrig
 til andre
 Halv saa meget! jeg kommer igien! sæt ned dig i
 Skyggen
 Her, for at hvile dig, ventende lidt; jeg vender
 tilbage
 Snart, vedblev han, og svandt. Imens han var
 borte, fornyed
 Ynglingen ængstlig den Tæd, han nys var ifærd med
 at bryde
 Tillidberuust af det første hans Blik giensmilende
 Guldblik;

Og, sig gienkaldende hvert ham hellige, Himmels
troede,
Moderens Bud, Kiød atter med Kraft han Skaa-
den, som lukker
Helvedes Dagdor til, før det let sig aabnende Hjerte:
Dølgemaalbolten. Sin Væ og sin Tid han be-
sluttede jernfast
Hver at fortie fra nu; og fra nu af stadig han
holdt det,
Underlig hiulpen af Fristeren selv, hans seiførme
Fører.

Denne, som ængstlig var sprungen i Hast til-
bage til Alrun,
Spørgende hendes Erfaring om Raad, hvis oftere
Koller
Slog paa den farlige Stræng, med hvis Springen,
hun tidt havde sagt ham,
Bilde forgaae den eeneste Rest af Frihed i Norden,
Kom nu igien; og den standsede Gang og Tale blev
fortsat.
Koller han tilbød Læie hver Nat, saalænge hans Ophold
Væred i Setlund, hiemme hos sig; og Unglingen
møttog
Glad, som en Frænde betragtede ham, det venlige
Tilbud.

Derpaa vandrede sammen de hen til et Hus, der,
 som Alrun's
 Hytte, men fiernere, laae for sig selv; og et Kam-
 mer, hvis Mage
 Havde sig aldrig drømt den underjordiske Skovs,
 Viiste ham Gorm her, fyldet med Glands af glim-
 rende Værktøi,
 Bøger, og Billeder, aabnende halv ham Himlen paa
 Jorden.

Næst derved i et mindre der stod en rummelig
 Standseeng
 Meer paulunlig end Herens endnu. Her deeler du
 med mig
 Alt hvad jeg har, tilsmilte ham Gorm, hver Aften,
 og daglig
 Tiene vi sammen vort Brød med Markarbeiden og
 Huusflid,
 Indtil du evner, at bane dig selv en bredere Livsvei
 Til det sig fiernt end skulende Maal, der vinker
 dit Hierte.

Hvad alt dette betyder, du seer, skal jeg fuldelig siden
 Stykke for Stykke forklare din Lyst; nu gaae vi
 tilbage
 Først til den gamle Trøldinde. De gif, og ned
 imod Lyngens

Øberste purpurbræmmede Rand sank dalende Solen,
 Alt som de nærmede dem Hytten, og svandt, i det de
 derind tréen.

Her nu lukte, med Dagens, igien sig Ynglingens indre
 Munterheds Rose, da, hilsende ham med Skotten
 til Vandens,

Heren gienkaldte ham Skriften, der stod. Med
 Badet for Die,

Som i Kilden hver Morgen hun nys ham havde
 befalet,

Skialv han, da hende nu Gorm sit Tilbud meldte,
 for Afslag.

Men mod hans bange Forventning samtykte hun;
 dog paa det Vilkaar,

Aldrig at glemme, til Kilden at gaae, naar Hanerne
 gale,

Selv han jo vidste hvorfor; thi det, vedblev hun
 med Skotten,

Er, hvad der bliver mellem os to! For Resten Jer
 begge

Seer' jeg hver Søndag, endede hun, og dig, lille
 Skovtrold,

Hvergang falder mit Horn, og hvergang Dolken dig
 stikker.

Saa blev aftalt. Medens paa ny lidt pusede derude

Heren, betragtede nær de to smaa Billeder Røller,
 Adam og Eva med Slangen i Løv, og Lammet
 med Fanen,
 Spørgende Gorm, om hiemme hos ham var noget
 af den slags?
 Frygtende næsten hans Svar. Men hvor blev inder-
 lig glad han,
 Da han ham sagde, han havde dem selv, og den
 hellige Moder
 Med det omstraaledede Barn paa sit Skiod, og Chri-
 stus, paa Korset
 Mellem Nøverne, hver paa sit Træ, livagtigen af-
 bildet,
 Tornekronen om Issen, og Dødningshovedet ved Foden.
 Alrun afbrød Taleren derom, i det hun igienkom,
 Sættende Sødgrøds-Fadet paa Disk, og bringende
 siden
 Honning paa to Træbakker, og smaa Katoſte med
 Skoster,
 Ikke forglemmende Ratten, der og fik Melk i en Leerkop
 Hanne ved Kosten i Krogen. Hun selv ei spiste;
 men drak dog
 Staalet til Afſked med, da Gorm udbragte: Det
 Skuldes!
 Som jeg dog feer, tilføiede hun; og skotted til Hatten,

Roller med Haanden imens fra Vandet havde sig
opstødt,

Og som han hurtig igjen trak ned med hemmelig
Gysen,

Blussende rød, besindende sig. Nu reiste sig begge,

Takkende hende for Mad; og, imens sig stoppede
Piben

Gorm, gif hen, for at tage sin Byldt, den ængstede
Roller.

Førend vi skilles, et Ord i Centrum! hvistet ham
Alrun,

Følg mig! og skjælvende fulgte han ud. Luk Døren!
vedblev hun;

Og han lukte. Da tog hun en Glød i den askede
Træsko,

Strødde derpaa Svovlpulver, og mumlende sagte,
hun henholdt

Troldfyrfadet, det dampende, ham for Vandet en
Tid lang.

Derpaa tog hun af Skabet, der hang, en Dødnin-
gehiernskal,

Giød tolv Draaber deri med den rystende Haand af
en Kasse,

Rækkende ham den omdampede Skaal, og bydende:
Drik det!

Det har du got af! drif! drif! drif! det lædsker
 dig Hjertet!
 Hørende, syntes ham, Moderens Røst i den hævede
 Stemme,
 Drak han; og, medens han drak, begrov hun, Glø-
 den i Aften.
 Gaae nu med Gorm, dig at hvile, min Søn, som
 høit du har nødig!
 Endte hun mildt, og tilbage han gif. Alt færdig med
 Randslen
 U der Armen, og rækkende ham Knortkieppen, hans
 Fører
 Bnted i Døren; og begge sig nu befalte Mo'r Alrun,
 Vandrende saamen paa Marken i Chor af gylpende
 Krager,
 Rundtomqvækkende Frøer, og fjerntomrullende Tord-
 ner.
 Thi mørkt trak der paa Himmelen op fra samtlige
 Hjørner,
 Medens de gif, et truende Veir; og de hastede med
 Jiltfride
 Siem, for at undgaae Regnen, der med et pludse-
 ligt Skyskrald
 Styrte ned, da til Huset de kom, og skyndigen
 indtreen.

Under Jorden, omhyggelig skjult i den inderste
Kule

Hvergang, agende frem paa sin Skyvogn, nærmede sig
Skoven

Troldenes Skræk, og de hamrende Slag i Fjeldene
gienslød,

Havde kun eengang hørt Thors Knurren, som det
derne

Kaldtes af Brødrene, Røller, og soagt kun bul-
drende langt fra,

Dengang et Barn. Han sad i en Eg paa det
eeneste friske

Hundredaarige Skud, som et Slag end ventede
(Lig stod

Hele det øvrige Træ med elleve splintrede nøgne
Risnede Greene) da pludselig lød fra Toppene rundt om,
Underlig Gysen indjagende ham, en truende Stemme,
Skrækkende selv hvert Løv og de vildt henflagrende
Fugle.

Lyttende hørte han nærme sig meer og mere dens
Brummen,

Da (han saac det endnu) døddbleg, med skjælvende
strakte

Hænder, fra Hulen, og skrigende høit, kom styrkende
Grimla:

„Med, før dig Hammeren træffer, mit Barn! ned!
ned!“ og i tre Spring
Var han paa Jorden, og i hendes Arm, og dybt
i sit Jordhul.
Knap var med Gorm han i Kammeret nu, før
igiennem det aabne
Vindve ham syntes at true den hist fierntsvungene
Hammer
Nærved, dundrende høit. Det alt indhyllende
Mørke,
Brat opklaret af blendende Lys, der fluktes i fulsort
Natmalm, atter og atter oplyst af Flamme paa
Flamme,
Følt ledsaget af døvende Skrald i Døningens Af-
grund,
Slugte hans Aand i Forfærdelsens Svælg; og
Hammeren traf den
Med hvert gloende Sving, til i sidste Slag han
omkuld faldt.
Halvqvast laae han paa Gulvet som død, før Gorm
sig omkring saae,
Drømmende lidt, da bestandig han taug, mens var
rede Beiret,
Ynglingens Skæk. Nu mærkte han først, hvor
for han saa taus var,

Hævende ham; og den Daanedes flux han bragte paa
Sengen,

Koldt Vand sprøitende paa ham, til langt om længe
han op slog,

Vinene, kommende lidt til sig selv ved Tordenens
Ophør.

Eksyende regnte det nu, som om samtlige Himme-
lens Sluser,

Uabnede, strømmede ned i et Jorden druknende Vand-
fald,

Medens, af Skræk og Bedrøvelse træt, og Skyndigen
afklædt

Af den urolige Gorm, Kurhøforsoneren indsov.

Saa med et Sæden paa Marken nedstyrtende
frygteligt Uveir,

Der i et Syndflod lignende Skyl vedvarte til
Midnat,

Endte sig Kollers Indvielsesdag. Hvad Under, at
aldrig

Slettedes ud af hans Siæl det Indtryk, alle dens
Stædsler

Gjorde paa Boret, end blødt i Skiæbnens gribende,
sterke,

Skrækmulmhyllede Haand, og, at nu for stedse kun
Eet stod

Klart for hans blenbede Syn: Dolkrosenbruden paa
Havsgaard.

Hende kun havde han seet i Taagen, i Kirken paa
Rindhøi,

I Grønviets de giftige Blik, og i Kragen, som
henfløi;

Hende kun saae han sig trykke hver Torn i den blø:
Vande;

Hende kun saae han i Himmels Lyn. Hun svæ:
vede for ham

Grum, som i Moderens Drøm, i hvert ny ham
mødende Skrækblik.

Ogsaa drømte han nu livagtigen, hvordan han ans:
kom

Gene til Havsgaard, skuende der, ham hilsende, Thora
Med Blodrosen, og Dolken deri, som, skændt han
den klarlig

Kiendte, dog lokkede ham; og han nærmede sig var:
lig den rakte;

See! men da stod han med eet i en morgenrød:
mende Glandsfy,

Huldt ommandet af listige Vist, og omduftet af
Bellugt,

Salig et Blun; men med frygteligt Brag brast
Skyen omkring ham,

Og i et pludseligt Lyn han vaagnede, slumrende
 snart dog
 Ind i sin Angest paa ny, Tak skee den yderste
 Nathed.

Samtlige følgende Dage var hver en qvægende
 Time

Mod den nu overstående's Kar. Hver tidlige Morgen
 Baded i Kilden han Hovedet først, og gif saa til
 Arbeid

Med den ham muntrende Gorm, der ei blot lærte
 ham Bondens

Dont i Mark og paa Stald; men selv Kunstdreien,
 og Viavl,

Havedyrkning, og Tegning endog med Kul og med
 Rødkridt.

Ehi fast alt hvad den dueligste Mand til Arbeid
 paa den Tid

Evned og vidste, forstod han sig paa, og kunde
 desuden

Mangen forlystende Kunst, oplært i fremmede Lande.
 Eildig om Aftenen læste de lidt gemeenligen sammen,
 Uden at Gorm hin svækked sin Tro paa hvad der
 i Hulen

Var ham forklart om Troldenes Net til Jordens
 Behersken,

Og om en Slægt, han foragtede selv, med under-
 lig Længsel
 Efter en ny, hvis Komme ham nær alt havde be-
 budet
 Alrun ofte. Saa kyndig han var, paa Spinder-
 skens Alvid
 Troede han fast, fra den Dag, hun spaaede ham,
 hvad det blev opfyldt
 Punktligent Aaret derpaa; skiondt, hvordan ellers
 det stod med
 Christendommen, hun havde, saavidt han mærkte,
 kun lidt af,
 Aldrig besøgende Kirken, og nævnende selden et
 Guds Ord,
 Hver Sankt Hansdag Bindverne luft, og borte ved
 Midnat,
 Krøb lidt i ham; men, tænkte han, hver maa seie
 for sin Dør,
 Bloksbjergkosten har ogsaa sin Diet. Den gamle
 var huuspæn,
 Hundredaarig, og vever endnu, godgjørende, gæst-
 mild,
 Hielpsom med Raad, og forunderlig flog paa Skeet
 og hvad skal seer,

Frie, selvstændig, og stolt, med sin Kat alleene si-
sely nok —

Hvordan hun var, var hun ædlere ham, end hele
den Yngel,

Hidtil i Krig og i Fred han havde beleet eller ynket,
Agtende kdt paa den blendende Skals Eiernsottige
Glimren.

Men hvad især bandt Gorm til den Snurrige, var
dog den siette

Finger, og Navnet hun bar; thi begge, saavidt han
erindred

Hadde han hørt omtale, som Børn, paa Slottet
i Halland,

Og i sit Hierte han hødt for sin Oldmoer hende,
skiondt aldrig

Yttrende hvad han betænkelig fandt, at røbe for Verden.
Ofte med Roser til hende han gif, naar kaldede
Hornet,

Ikke hver Søndag blot; og jo meer sig nærmede
Tiden,

Hin var til Afsted bestemt, jo tiere kom han der
med ham,

Nødigen skillende sig ved hans Uskylds hellige Selskab.
Endelig brød den berammede Dag, paa hvilken
sig Rosleer

Skulde begive, ved Morgenens Gry paa Veien til
Havsgaard.

Matten var endt; det tredie Næ, fra hans Komme
til Jetlund,

Sluktes; og Randslen var alt paa hans Ryg, og
Kieppen i Haanden.

Gorm gif med. For at hilse tilfødt, som hun
havde dem paalagt,

Ukrun endnu, se, paa Veien forbi, gif ind, og
hun modtog

Begge med Smil; men vinkte med sig til Stegers
set Koller.

Her hun, med Brillerne paa, ham betragtede,
flapped ham Kinden

Benlig, og sagde: Nu glæd dig, mit Lam, nu er
intet at see meer!

Nu kan du trodse hvert væbnede Syn, og hvert Blik
af en Glumsoe!

Derpaa bedryssende Gløden i Hørfyrfadet, hun gientog
Nøgelsebadet; og fastede hen paa det knyttrende Fyr-
sted

Hætten, hun tog ham af Hov'det, og Dugen, han
holdt der i Haanden,

Rækkende hen ham en finere ny med Runer i
Kanten,

Indsynet af hende selv den Nat, hun blev hentet af
Erik.

Vær nu herester og denne bestandig til min Erin-
dring,

Sagde hun, trækkende sig af den ellierte Kralle med
Zitteen

Ringen af Pol-Jern, hvilken han tidt høit havde
beundret,

Hvergang Nøglerne lystrede den i Dandsen paa
Bordet:

Sæt dig den her nu paa Fingren min Søn, og tab
mig den aldrig!

See! thi jeg skænker, med den, dig vor Vets slægt-
arvede Klenod,

Draaben af Drupner, den sidste! den minde dig
samtlige Runer,

Som jeg har lært dig, hvert moderligt Bud, og
enhver min Formaning!

Gaae nu, hun endte, ham favnende, gaae til den
Lumske paa Havsgaard!

Pluk der Rosen, og tag dig i Agt for Dolken i
Tornen!

Gjør et Besøg mig hvert Næ, naar du seer til
din Moder i Stoven!

Gaae nu med Gorm! han vil bringe mig Bud om
 din rigtige Di. komst,
 Før vil ham jeg ei see. Han gif, med Ringen paa
 Fingren
 Nordstærk følende sig, og bestemt til kæmpelig Krafts-
 daad.

Først et betydeligt Stykke paa Bei alt, som
 med hinanden
 Arm i Arm de fortroligen gif, bemærkede Ringen
 Studsende Gorm. Vær hilset, min Drot, udbød
 han, med Huen
 Skyndig i Haanden, og standsende lidt, dig hylde
 fra nu af
 Kiernen i Nord, og Frihedens dybt begravede Kræfter.
 Halvt er nu opfyldt hvad jeg har drømt! Udlæn-
 dingsens Huuskarl,
 Skam dig ei hist ved at trække paa Skæmt; dig
 tjener en Herre!
 Gaade var Koller hvert Ord, og det brat forans-
 drede Bæsen,
 Gorm nu, ham slippende Haanden, med fiendelig
 Agtelse paatoa;
 Uden at ville forklare ham dog dets fulde Betyd-
 ning.

Lad det kun hænge der, Dækket endnu, min hellige
Lærling,
Svarte han, til det med eet, naar alt er færdigt
der bag ved,
Rulles af den Haand op, som det rullede ned for
vort Dø!e!
Derpaa, dreiede Taler til andet, der nærmere laae
dem,
Vandred de videre giennem en gold udørkelig Stræk-
ning,
Uden at møde det ringeste Liv; da, nærmet, omsider
Blifste sig Havsgaards smilende Tag; thi, dækket
med Teglsteen,
Glimrede Huuset, af Solen bestraalt, for Dinene
langt fra,
Foran Krattet og Skoven, som fiernt omrandede
Sletten.

Her nu omfavne de Gorm den med eet i strøm-
mende Taarer
Kært udbrydende Røller, og græd; og uden at tale,
Skiltes de, hilsende længe hverandre med signende
Tilvink,
Til sig af Dinene fuldelig svandt den eene den anden,
Hin til Jetlund vendende hjem, og denne til Havsgaard.

Som han nu nærmede meer sig og meer de
 lynende Vindver,
 (Ak! thi han troede jo svanger med Nord det glim-
 rende Skyeslot,
 Hvor, i en Rose sig skjulende, laae den voxende Dolk-
 brud,
 End kun en D:im) hvor bankede ham det svulmende
 Hierte,
 Kildret dog underlig midt i dets Angst af det anede
 Skrækblik!
 Naar han nu endelig fik det at see! naar hilset nu
 stod der
 For ham den smilende Slut med de gyldne flagrende
 Loffer!
 Hun, som han havde sig drømt i saa mange ham
 martrende Syner
 Slangen saa lig om Kundskabens Træ! hun, der
 for hans Uskyld
 Svævede, som den bevingede Synd, og, med skog-
 grende Latter,
 Giennemborte hans Darm, og udtreen ham Diet
 i Taarer,
 Dandsende lystig omkring paa hans knuste blodige
 Pande!
 Ved hvert Billede (samtlige fløi, som opjagede Navne,

Siælen, ved Nærmen til Gaarden, forbi) han stands
 sede Gangen,
 Vendende sig paa den bævende Fod, med Haanden
 for Diet.
 Endelig naaede han Havens det yderste Hjørne,
 hvor Veien
 Dreiede sig, langs Giærdet, omkring til den fierners
 Baggaard.
 Her han satte sig træt paa en Steen, henstirrende
 for sig,
 Uden at see, med Armene krydsnedslænkede mod Jor-
 den,
 Kæmpende taus med sig selv, i sit Jnderste hørende
 lydt alt
 Thoras sig nærmende Trin. Som om rystende
 Luften omkring ham
 Under ham bævede Steenen, han skialv; da, løstende
 Haanden,
 Pludselig trukken ham ned, som det lod, med Bælde
 mod Jorden,
 Doppelt han fandt Runringen paa Fingeren: tæt
 til den første
 Klæbende, nemlig, en anden, en mindre, som, nær-
 met til Diet,
 Klarligen' randomskreven han saae med lignende Runer.

Kildrende giennem hans Hierte der foer en underlig
 Gysen,
 Da han den brat løsrevne paa ny fandt hængende
 fast ved
 Ringen, han skildte den fra. Han lod omfider den
 hænge,
 Følsende Modet sig vore derved; og lettet om Hiertet
 Lidt ved den selsomme Gangst, der adspredte de mæ-
 kere Tanker,
 Løste han Nandslen, og kæmte sig først de krusede
 Lokker;
 Børsted saa Støvet af Hatten og Skoene; bandt sig
 i Slæife
 Kluden om Halsen; og pyntede halv vilkaarligen paa
 sig,
 Endelig samlende hele sit Mod. Som just han var
 færdig,
 Snørende Nandslen igien, og, den fløbende Ring,
 der, i Snoren
 Hildet sin Mage forlod, nedputtende hurtig i Tassen,
 Saae bag Hjørnet, sig bukkende lidt, og, uden at
 see ham,
 Nærmende sig paa svævende Fod, han Synet, hans
 Siælsangst

Havde ham helvedemalt, i alt dets himmelske Gulds-
 glands.

Mod ham kommende, søgende ham (saa, lod det) med
 ængstlig

Speidende, rundt om ledende, Blik; med Liliehænder
 Samlende for sig; med gyldene, frit henflagrende
 Pokker,

Og med en Rose paa Brystet, han saae, hvad Eng-
 lenes Skaber

Skuede selv med et Smil, da den første rødmende
 Jemfru

Sprang af hans dannende Haand. Han saae det,
 truffen af Livets

Evighedstraalende Lyn, fuldtændt af Saligheds Flamme
 Brat i det hellige Nu; og, med Hjertet i Brand,
 og, som faonet

Af den Almægtige selv, han sank, ei længer paa
 Jorden,

Anden i Himlen, Kroppen et Liig. Bleg laae han,
 som død, da

Thora med Skæk den Besvimeede nu saae liagende
 for sig.

Hende dog, trods det forfærdende brat overraskende
 Dødblik,

Tiltraf Ynglingens salige Smil. Hun nærmede sig,
 selv bleg,
 Barlig den Blege, betragtende nær med lidende Blikke
 Liliepanden, og bedende Gud, indblæse med Sukket,
 Som hun nedaandte paa Læberne ham, den Seg-
 nede, nyt Liv.
 Derpaa kaldte hun høit med gientagne skingrende
 Nødskrig
 Faderen, der dog ei hørte dem, fiern; og medlidende
 raadvild,
 Løb hun i Angesten frem og tilbage, til, mindende
 Bækken
 Tæt ved, hentende skyndigen Vand i Hatten, som
 laae der,
 Skælvende hun ham bestønkede dermed. Hvor b'us-
 sede Glæden
 Paa hendes Kinder, da, rødrende lidt, de blegnede
 Læber
 Bittrede ham, og forraadede Liv. Mildt tog hun sig
 Rosen
 Flux af sin Barm, og bedusted dem med dens søde
 Forfriskning;
 Og i det samme han, vækket, oplod de Dine, hvis
 fromme
 Himmelforflarede Blik hun fra nu af aldrig glemte,

Neppe dog levende skuende ham, før undseelig tilbage
 Foer i sig selv den uskyldige Fryd. Da han rørte
 sig voldsomt

Treen hun tilside, med Dinene blyt nedslagne til
 Jorden;

Og, da han fuldelig reiste sig op, dybtsuffende, fløi
 hun

Skyndig derfra, mens: jeg kommer igien! kvalt døde
 paa Læben.

Saa var Nollers og Thoras i Mulm opgaa-
 gene Stjerners

Første hinanden mødende Lyn; men neppe var hele
 Himmelen tændt i dets Tvingeblus, før atter det
 sluktes,

Sortnende Natten i Unglingens Siæl. Imens hun
 til Huset

Henfløi, kaldende, samlede han de hellige Løfters
 Spredede Hær til Kamp mod den overraskende Bellyst
 I, den Fortryllendes Smil; og, sig selv opofrende,
 tvang han

Flammen, det alt havde tændt. Sig erindrende
 Ringe: Tassen,

Greb han den vildt, for at flæn en bort; thi
 dens Klæbe.. til Ringen

Som han paa Fingeren bar, ham erindrede Slan-
 gen, som selv hun
 Havde ham Eva gienkaldt; men hun kom i det
 samme, han greb den,
 Fulgt af en Olding, hvis ædle Gestalt og ærværdige
 Graahaar
 Utter paa Flugt joa Ynglingens hevnopglødde Tanker,
 Uvilkaarligen bukkede han, sig kyskende Haanden,
 Da ham sig nærmede med venlige Blik den værdige
 Lænsmand,
 Pleie tilbødende ham i sit Hus, til han fuldelig
 kom sig;
 Og mildt spørgende ham: hvem han var? og hvor
 seuest han kom fra?
 Sakkende, stammed han endelig frem: at, forvildet i
 Verden,
 Fader- og moerløs, han vandred omkring, fortienende
 Brødet
 Dagviis, onskende Tieneste sig, som Karl, i et got
 Hus.
 Hidtil omsonst; thi ham manglede Brev, og Breviiser,
 og Skudsmaal;
 Blottende Hovedet sig, var han pludselig faldet i
 Afmagt
 Her ved Hjørnet af Haven, hvor ubetænksom i Solen

Stille han sad; men nu følte han alt ei meere til
Svimlen.

Medens han talte, betragtede ham den gamle
Herkuller

Smilende: Brev og Beviser, min Søn, udbrød
han, og Skudsmaal

Skrev paa din Pande dig Herren, hvis Brød vi
samtligen spise.

Lyster dig, stadig at tiene hos mig, skal ikke dig
mangle

Fader herefter, forvilbede Lam! Følg med! — og
han fulgte

Menneske-Præsten, og Deien (saa syntes de ham)
til det Blothuus,

Hvor alt slagtedes hele hans Æt. Paa Deien imedens
Ledede Thora, som før, om sin King; thi paa Gan-
gen om Gierdet

Hvor hun i Aftes sig tidt havde plukt af Bussene
Brembar,

Hadde hun tabt den, formodede hun. Henveien
hun havde

Speidet igiennem, da Mødet afbrød den ivrige Ledet.

Nu Hiemveien hun sigtede rundt med fiendelig Uro,
Fast opgivende Haabet — da Koller, der over den

Gamles

Tilkomst nylig, og Thoras, den brat forsvundenes,
 Giensyn
 Ringen, hans Ring fandt, havde forglemmt, sig be-
 findende rakte
 Hende den fundne. Hvor rødmede hun! Formodent-
 lig søger
 Sagde han, rødmende selv, til den Rosebevæbnede
 henvendt,
 Denne Jer Leden, som ikke jeg veed, hvordan jeg
 har faaet den?
 Gud er mit Bidne, jeg ei frivilligen tog den, med
 Forsæt!
 Før jeg det vidste, den sad paa min Haand, ved
 Siden af denne,
 Som er min eeneste Skat; dog faldt den mig ikke
 fra Himlen!
 Dybt fra syntes den frøben; og nær jeg havde den
 bortslængt,
 Bange for alt, hvad der brat opspringer imod mig
 af Støvet.
 Bluffende tog hun med zittrende Haand den rakte;
 men Hiertet
 Giennemisnede Tonen, hvormed han sagde det sidste,
 Blikkende mørkt. — Du bringer os Held i Huset!
 igientog

Oldingen, trykkende Haanden ham stærkt; og ind
 nu i Porten
 Treen de. Men Thora forsvandt; og, imens til
 Stuen de to gik,
 Fløi hun til Kamret, hvor Grimer var død, og,
 ved Leiet, hvor denne
 Havde „Seg kommer igien!“ som et reddende Mids-
 del i Livets
 Yderste Fare, den zittrende lært, og forært hende
 Ringen,
 Dmt nu hun kyssede dens Runer, og græd. Den
 gamle Herkuller,
 Alt indtaget af Ynglingens Blik og Lighed med
 Grimer,
 (Som og Thora ham havde bemærkt, da hun meldte
 hans Nøde)
 Fæstede ham; og med Nøie bestred den vorende
 Tillid
 Roller, trods hele sit Had til hans Slægts forføls-
 gende Bødler.
 Snart blev let ham, at lyde hvert Bud af det ven-
 lige Herskab,
 Endelig Belyst selv, at forekomme hvert Budvink;
 Og i hans Varm infflumrede, dulgt af elskende Bee-
 mod

Hevnhugormen, der nagede ham det sønlige Hierte;
 Til han omsider, fortryllet af alt paa det rolige
 Havsgaard,
 Overlod sig den salige Drøm: at hans Moder og
 Alrun,
 Skuffede begge, dog feil havde læst i Stjernernes
 Muner.

Til min Thora.

Speilende Maanen i Natten oplysende Gang,
 Naar den nedsmiler til samtlige Frøernes Qvæffen,
 Strøm Troldhætten forbi, min ustandfede Sang,
 Gøtelveu lig til dit Hav, trods Møllen i Bækken.

Den nyeste skønne Litteratur,

eller

De de sex Dages Arbeide.

Ut pictura poësis —

Hor.

”Hvorledes og hvorlunde man,
 Ved alskens Tørt i Vaadt at røre,
 Med dyppt Finger, ført omkring
 Paa Kryds og Tvers i frie Sving,
 Vor Herre mageligen kan
 Den hele Etabning eftergiøre —
 Ja selv, naar det til Stykket kom,
 Aldeles giøre ham den om —
 Ved paa en Plads, der før var tom
 En anden Verden at opføre —
 Kort sagt, hvordan et nyt Genie
 Med Firnis af sin Fantasi
 Saaledes alt kan oversmøre,
 At det seer meere gudligt ud,
 End da det kom med Haar og Hud
 I raa Materie fra Gud —
 Og med et saadant Malerie

Ham selv, ifald Han gik forbi,
 Og saae den ny Natur deri,
 Til studsende Beundring røre:“
 Den nye skønne tydske Snak
 (Et Ufels Spaadomsrøst fæe Tak,
 Der havde dog lidt meer bag Dre)
 Fik sex Dagdrivere at høre,
 Der sammen hver en Aften sad
 Hos Mølleren i Brølevad,
 Og gierne gjorde, hvad de gad,
 Men didindtil gad intet gjøre.

De gik om Dagen lidt omkring
 Og malte deres Fied i Sandet, *)
 Maaskee vel og i noget andet,
 Men gjorde ellers ingen Ting,
 Selv Regler ei med Fingerbøller;
 Om Aftenen alle sex igien
 Til deres fiære Kroe gik hen,
 Som holdt den nykomtalte Møller:
 Et got og ærligt sælle Skind,
 Der aldrig slog paa Næsen Krøllet,
 Undtagen naar ham mangled Wind —
 Og naar en Bir, af Herremanden
 Paa Godset (som han holdt for Sanden)

*) Flyvesandet nemlig.

Fordi han havde Been i Vandet)
 Han havde faaet, faldt ham ind —
 En stor Patron af Olgenier,
 Og deres Haandknomalerier,
 Uagtet han var ganske blind.

De ser hos ham gif ind og ud
 Som sagt, for Tiden at fordrive
 Med Snak om, hvordan man en Gud
 Af ingen Ting vel kunde blive?
 Snak, der var ingen Meening i;
 Men, hvor det gaaer, dog altid noget —
 Ja! for at rykke ud med Sproget,
 Alt — hvad man falder Fantasie —
 Det mørke, dybe, saa at sige
 Naturbedriftoprindelige,
 Fuldkommen tankeløse, frie,
 Kraftfulde Spil af Underlivet,
 Og Kæmpegangen, der blev givet,
 Med Drivten, hvert Dagdriverie.

De skabende Naturens Gaver
 Sov i de magelige Maver;
 Gemytternes bestemte Hu
 Var ikke vaagnet der endnu.
 De følte vel, endog til Svimmel,
 I deres Evne, hvis de gad,

En større Jord, en større Himmel;
 Men som et større Brøvevad
 De laae paa Fandens Hovedpude
 Med de almægtige Genie,
 Der end ei vidste selv, hvori
 Det stak, og mindst hvortil det du'de.

Som de nu der en Aften sad
 Og pralte med, jeg veed ei hvad —
 Blandt andet, med herkulste Køller,
 Hvoraf de gnaved Lammefisd —
 Tog lydt til Ord den blinde Møller
 Ved fem og tyvende Glas Misd:
 „Saa vidt jeg, fiære Benner, mærker,
 Det evige Dagdriverie,
 Man kalder skabende Genie,
 I Fingrene jer alle værker!
 Mig siger min Theologie,
 Der enslags Almagt er deri,
 Der blot har nødig, sig at kiende,
 For hele Verden om at vende;
 Thi, skiondt jeg nu kun holder Kroe,
 Jeg har studert engang min Bibel,
 Lært lidt franskøst, og læst min Bibel,
 Og veed omtrent, hvad man skal troe.
 Jeg nys har hørt et Uesl kryde,

(Et nemlig af de meget faa,
 Der kunne snakke tydsk og spaae)
 Hvad jeg paa dansk jer nu vil tyde:
 Og derpaa sagde ham dem alt,
 Hvad vi har nyligen fortalt:
 Hvor let med genialske Kræfter
 Til ud i eet at smøre væk
 I alle slags fulsrte Træk
 Man gjorde Gud Naturen efter,
 Ei blot, som det gemeene Speil
 Med alle dens bekiendte Feil,
 Men, som — ja! — som aldeles ingen
 Det gjøre kan, der giør sig Tid,
 Tar sig i Agt, og giør sig Flid,
 Og dermed just fordærver Tingen!
 „Vi,“ blev han i Begeistring ved,
 „Der hidtil malte paa en Maade
 „Hver paa sin Viis, men uden Baade,
 „Hvad om vi lod i Hastighed
 „Os selv os selv aldeles raade?
 „Og, uden Agt paa Tid og Sted,
 „Henmalte for vor Evighed
 „Et Billed af den hele Verden,
 „Hvoraf dog hidtil aabenbar
 „Man kun en tusket Tegning har

„I al Picturens Hidtilsfærden)
 „Et Billed, sammensat af sex,
 „Som, quasi furcâ, pellant ex
 „Gengang for alle den creerte
 „Currente, hidtil recurrerte
 „Reglerede Naturens Her,
 „Der — som den gamle Grinebider
 „Paa Slottet den deroppe lider,
 „Og, som vor Herre den har gjort —
 „For ægte malende Genier
 „Og blinde Møller = Fantasier
 „Vil ikke sige meget stort.
 „Det kommer an kun paa Kulører,
 „Som let vi her i Mængde faae,
 „Da Smagens Næse, Mund, og Drex
 „Og hvad itu vi ellers slaae
 „Med Kællerne, vi gnave paa,
 „Som Farve = Chaos os tilhører.
 „Friske Mod! Allons! Nur zu! Tirlit!
 „I Fantasier uden Grimer,
 „I sex Geniets Elohimer,
 „I Farnientets frie Timer
 „Begynder Eders Bereschit!“

Saa talte, med ei lidt paa Panden,
 Windmølleren i Brøylevad —

Hver af Dagdriverne, der sad,
 Og nu fik vide, hvad han gad,
 Derover blev saa stæleglad,
 At de gik alle fra Forstanden.
 Hver fandt sig flux til Malen fød;
 Og rundt om Bordet kun „Tarare!
 Anch' io voglio correggiare!
 Anch' io son pittore!” lod.

Da Kunsten eengang var opdaget,
 Beslutningen blev hurtig taget
 I Kroen: flux at smøre væf
 Alt, hvad af Mosebog de vidste,
 Gud havde skabt, indtil det sidste
 Naturlige Naturens Træk.
 De sex paa tog sig, om at mage
 Guds Arbeid paa de søgne Dage,
 Hver vælgende sit Billed = Fag —
 Og Mølleren blev overdraget,
 At male Farverne til Faget,
 Og hvile paa den sidste Dag.

Den Mølle gik; og vel blev blandet
 Med Baadt det mangefarvte Kridt
 Og Støv og Sod, og meget andet;
 Thi Kearen sørgede for Vandet,
 Hvoraf hver Dag der ei faldt lidt.

D dypte Fingre gif saa fage,
 Som paa en Diss i øllet Sviir,
 Een, to, tre, fire, fem, sex Dage,
 Paa s'r Ark stort Karduuspapiir,
 Det gif, som i de nye Fabrikker
 Af gamle lodne Trylle = Spil,
 Og uldne Lamskinds = Poetikker,
 Og alt det lurvede man vil.
 Det gif — som, i de tydske Messer,
 Den allierede Kolk —
 Og, som det gaaer i vore Presser
 Smud Siengangerens Kritik —
 Det gif (for endelig at bruge
 Det Ord, hvorpaa man vist har luurt)
 Den hele Mølle = Dimmeluge
 Med eet Smørnæk, som det var sn. ret.
 Da Verdensaltet nu var færdigt,
 Med alt, hvad aldrig var i Guds —
 At sige, som det eene v. rdigt
 Kan speiles af i Smuds paa Smuds —
 Saaes Mølleren til hver at smile,
 Med upartiske Dommerblik,
 I det han lagde sig til Hvile
 Sit kritisk hulde Bifaldsnik.

Men, da han saae lidt Næsehængen
 Ved denne lidt vel stumme Priis,
 Holdt han dem, liggende paa Sengen,
 En Søndagstale denneviiis:

„See! siger jeg Jer her, trods Fanden,
 „Og al hans Rid, og al hans Spot,“
 (Han meente nemlig Herremanden
 Der boede paa det gamle Slot,
 Og vired lidt, om man skal tro'en,
 I mellemstunder Møllekroen)
 „See, siger jeg, hvis Dommerblikke
 „Formeget Lys forfører ikke,
 „Alt dette her er saare got!
 „Du, Mandag, der, (saa heed den eene)
 „Vel seer jeg ei hvad du har gjort;
 „Men, hvis det er, hvad jeg tør meene,
 „Saa er det baade hvidt og sort!
 „Du, Tirsdag, som min Finger mærker,
 „Har Vand fra Vand behørig stilt
 „I dine to Befæstningsværker,
 „Det ene paa det andet stilt!
 „Du, Onsdag, har, som Høsten broget,
 „Udført din Vaars jeg veed ei hvad;
 „Ehi Spanskgrønt, Rust, og saadant noget,
 „Jeg lugter paa dit Sommerblad!

„Dit Billed, Torsdag! har mig Haanden
 „Med Sol og Maane giennembort,
 „Som jeg mig tænker dem i Nanden:
 „Som noget Smaat, og noget Stort!
 „Og, Fredag, du! Mig Hovedet svimler,
 „Befølende dit Malerie —
 „Min Klo fornemmer, at det vrimler —
 „At der er Sugl og Sijf deri!
 „Men du, min Lørdag! du — den sidste,
 „Den første! — begge, hvis man vil!
 „Alt, hvad jeg veed, alt hvad jeg vidste,
 „Til dit Børn slaaer ikke til!
 „Dit Blad mig lader lugte Kræet,
 „Som ingensinde før blev skabt!
 „Jeg ligger her, især i Fæet,
 „Som du har malet, reent forgabt!
 „I Midten føler jeg med Brynde
 „Den nøgne Tvillingefigur,
 „Som froner med den Kunst, at synde,
 „Din hele levende Natur!
 „O Lørdag! for dig fuldt at love,
 „Som jeg gad gjort det ret i Mag,
 „Lad i min Nollekroes Alfove
 „Paa din Laurbær mig udsove
 „Din Ruus paa Dommens Hviledag!“

Saa løb — dem samtlig at husvalse
 Med en human, men skarp Kritik,
 Der traf, og traf det paa en Prik —
 Den vielukte Møllers Tale.

Hvor vidt nu var tilfreds dermed
 Enhver — det kommer ingen ved.
 Han sov, da han begyndte Dommen;
 Og snorked, da han endte den;
 De sex ved den sov ogsaa hen;
 Og uvilkaarlig af min Pen
 I Søvnne flyder: Vel bekomm'en!

„Hvor uffelt!“ hører jeg udraabe
 Hver Blikker i min Fabels Speil,
 „Hvor flaut! hvor dumt!“ og jeg vil haabe,
 Min Slummer hører ikke feil —
 „Naar saae man nogentid opstilled
 Paa nogen Børs, i nogen Braa,
 Saa farrifaturert et Billed
 Af hvad man knap i Drømme saae?
 Dagdrivere, som ville drive
 Naturen ud, og Kunsten ind! —
 En Møller, som kan Dommer blive,
 I Malerie skændt han er blind! —

En Genesís af lutter Aber -
 Der have hver sit søgne Sag,
 Hvor netop den, der intet skaber
 Maa hvile paa den sidste Dag! —
 En Taler, der paa Sengen lover
 I Søvnne hver en Feil, konfuus,
 Til Synden selv, og, naar han sover,
 Udsover kun en andens Ruus! —
 „Slaaer sligt paa mig og mine Lige
 Portrættet er gudsjammerligt!“
 Vil Recensenten vist nok sige —
 Ifald han recenserer sligt —
 Og han har Ret! Jeg selv maa klage:
 Det er afføreligt uden Måge;
 Thi det er overmaade ligt.

Nim-Trøstebrev

til

Herr Conferentsraad Blicherolsen,

I Anledning af vor fælles poetiske Skiæbne.

Du, hvem jeg, skøndt jeg ei den Ære har,
 At have legemlig den samme Moder,
 For Gud og hele Verden aabenbar
 I Skrivelse paa Nim tør kalde Broder!
 Du, hvem jeg, trods din overlegne Rang,
 Tør dutte, som min Eigemand, og uden
 At frygte min Pudserlighed forbuden,
 Endog en Smule skiemte med i Sang!
 Du, som med Froniers Fronier
 Har reist mig en udmærket Æresteen
 I dine lunelette Poesier
 Paa Side hundred og halvfems og een —
 Du, som desuden, troer jeg, før og siden
 Har mig til beste havt paa sviftigk Biis,
 Hvad heller med, hvad heller uden Biden,
 I din mit Digternavn tildeelte Priis —
 Du, hvis Satires Skiemt, trods alle Snerte,
 (Der, hvor jeg meest er killen, træffe mig.)

Jeg ei tilgiver blot af ganske Hierte;
 Men her faa got, jeg kan, giengielder dig:
 Du klager, trods det Væld af gode Gaver,
 Der længe strømte til dig ovenfra —
 Trods alle dine babyloniske Haver
 Høit over mines Flora danica —
 Midt i det mageløse Luxustempel,
 Som din Erindring fører op dert,
 Hvergang din egen Skygge, for Exempel,
 I Drømme gaaer dig stadselig forbi:
 Hvergang du seer dit Forfærd, snart i Vesten,
 Og snart i Østen, i sin fordums Pragt,
 Fortrolig med en Washingtons, og næsten
 Med Bonapartes Herlighed, som sagt —
 Du klager midt i denne svundne Hæder,
 Der sikkert dog endnu fortryller dig:
 At Skiæbnen ei paa samme Tid tilstedes
 Dig een, der var en Yndlingsdigters lig —
 Vil sige: meere klar for Diebliffet —
 Meere blendende hvert Glas i Riibenhavn —
 Meere litterarisk nyestign — meere skiffet
 Til Erens Vidstenop paa Fastelavn —
 Meere udbasunt af vor Parnastrompeter —
 Meere sjauerproklameert paa Hallingsaas —
 Meere U'et lig i Høpfners Abeceter —

Og hver en Verdens Undergang, der spaaes —
 Kort sagt: lidt meer indlysende for Mængden;
 Ei blot for store Folk, men og for smaa,
 (Der hylde rigtig nok kun det i Længden,
 Som kan i Blinde ta's og føles paa)
 Hvor meget vil du da? Vil du allene,
 Kront af hvert Ege- og Palm-Løv, der er til,
 Den Første glimre paa hver muelig Scene,
 Saavel i vaagne, som i drømte Spil?
 Vil du din egen Digtning oversflyve,
 Som ingentid er før paa Jorden seet —
 Som, mellem os, tildeels, for ei at lyve,
 Er meer end noksom i din Prosa sleet?

Du klager bittert, at du kan ei meere
 Syv Blicherolsner os i een levere,
 Ved alt, hvad du har nyttet før med fransk,
 Og tydsk, og engelsk, og hesperisk Tunge,
 Det døve Fædreland at foresiunge
 Paa simpelt ærligt stællandsk Bonde-Dansk.
 Du klager i en Stil, der næsten græder,
 At du, der syvfold flere Byer og Cæder
 Har seet, end Manden, som Homer besang,
 Ei gjøre kan den Odyssee, du gyder
 I tvende Dages Læsning for os Jyder,
 Syv Gange saa behagelig og lang —

Fordi ved Ilds, og Vands, og anden Baade
 Til Grunde gif, hvad Een Dags Læsning spaaede:
 Den største Forraad nemlig af Sang,
 Der nogenstinde henlagt blev in Mente,
 Beständig voxende med Renters Rente,
 Nu svunden ind til neppe det engang.
 „Hvor mange Hymner, Elegier, Oder,
 Undfangne, som sig hør og bør med Lyst,
 Af Musen, du har noget meer end kyst,
 Gik fløiten blot ved det Savn af Jordemoder!“
 Udbryder du. Jeg tilstaaer, sigt et Savn
 Er et Mirakkel her i Kiøbenhavn,
 Hvor der er, troer jeg, færre Urteboder
 End Fødselsstiftelser — skiondt det er sandt,
 Man sielden seer en Trykkerinde = Godike
 Fra den Tid døde salig Madam Godike —
 (Et Savn, som nu mig først i Tanke randt!)
 Man maa behielpe sig med Jordefædre,
 Hvorom vel mangen Muse, mindre fin,
 Og bly, og sipperrispst, end min og din,
 Desværre — maaskee siger: destobedre!
 Men Moden bør dog og betænkes lidt!
 Mon din, min Broer, i denne Punkt herveden
 Dog ikke drevet har Uskyldigheden
 Og Englebarsel-Blusel for vidt?

Jeg priser meget, at en Møe af Muse,
 Der i det Jomfrufald, her tales om
 (Som hænde kan og bør den beste,) kom,
 Til hver Handterings-Hjælper ei vil buuse;
 End sig, naar det gielder, tye til een,
 Der accoucherer baade Stok og Steen,
 Og hjælper, saa at sig, til at føde
 Hvad der begravet skulde strax: det Døde;
 Jeg priser meget Moden i Korsøer,
 Hvor Spørgsmaal aldrig var om Accoucheur,
 (Thi, naar de hulde Koner eller Møer
 Kom der en smule ned paa Barselranden,
 Den eene søsterligen hjalp den anden)
 Men Kongestaden, hvor vi her nu boe,
 Og hint Korsøer er, for det første, to;
 Og Attenhundrede og sexten, Kiære!
 Kan, for det andet, neppe nogensteds
 Sig saa jomfrueligen ad dog bære,
 Som Syttenhundrede og fem og treds — *)
 Desuden giælder eet for Pierider,
 Der første, anden, tredde, fjerde Gang,
 Endnu kun Børn, maae komme ned med Sang,
 Og Muser, der erindre knap de Tider,

*) Jeg er vel født 1764; men min Erfaring i Verden strækker sig ikke længer end til Aaret derefter.

Hvori de kunde tælle per Dusin
 De smaa, hvis og de store Barselsenge —
 (Som mellem os Tilfældet er med min,
 Der Tal paa sine reent har glemt alt længe)
 Selv Ingemanns tar i Betænkning ei,
 Skiondt nok saa knibsk, som nogen ugjvt Frue,
 Med min Danfanasvangre Meanedsdue,
 Saa snart det kniber, at gaae samme Wei —
 Til Boas nemlig, hvor hun nys med Tvillinger
 Kom ned (og hvor hun, som jeg hører, alt
 I Smug skal ligge der igien med Trillinger.
 Hvis man kan ellers trøse, hvad blir fortalt)
 Summa Summarum: din jo selv omsider
 Har giængse Moden fulgt i vore Tider!

Men, lad nu være saa, til Verden kom
 Kun Sneesedeelen af de vakke Spæde,
 Hvis concipeerte Hob du taler om,
 Din Muse vilde have født med Glæde;
 Hvad skader det? Ulykken er ei stor!
 Hvor gierne bytted jeg med dig, min Bro'r!
 O! gif det an, og vilde sligt tilstede
 De Kirkebøger, det optegnes i,
 Hvor gierne overlod jeg dig den Rede,
 Jeg fik, og faaer paa Halsen men de Ni!
 Troer du da virkelig en Hersoms Himmel

At see krepere for sig, Dag fra Dag
 Er Evigheden tiltænkt Børnevrimmel,
 Hvis Liv beroer paa Tidens bedre Smag —
 Paa, hvad dog sikkert ingen meere venter,
 Der kiender det moderne Moerskabssag,
 Og veed hvor Smagens David Ollet henter?
 Skald for Alvor du misunder mig
 Det børnefulde Digter-Himmerig,
 Jeg, hvis jeg kunde, gierne dig gad skænke,
 Saa veed jeg ikke, trods den Digterbarm,
 Du skildrer mig saa kiælen og saa varm,
 Hvad om dit Faderhierte jeg skal tænke.

Men, siger du: „Jeg her i Jordebleer
 Hver anden Morgen skuer eet af mine!“ —
 Tungt nok! Dog hvad er det med dem, jeg seer!
 Du kan dog i det mindste tælle dine! —
 Forleden Dag, imens jeg laae og sov,
 Man nogle Hundred — allesammen næsten —
 Som om de vare revne bort af Pesten,
 Jeg gider ikke sige hvor, begrov.
 Du trøster mig med Sprog af Pauli Breve:
 „At alt, hvad Aand var i, staaer op igien;“
 Men, naar jeg seer, hvad der blir ved at leve —
 Saa tvivler jeg derpaa, min gode Ven!
 Hvad for var Sandhed, kunde nu omstunder

(Forlad mig Ordets Diæryhed!) være Lagn.
 Jo meer jeg paa Udsødelighed grunder
 I dette sidste dødelige Dogn,
 Jo meer mig synes Slottene, sig bygger
 En ægte Digter, lutter falske Skygger;
 Thi Sproget, som han boer og bygger i,
 Kan saa forøehlsenschlägres af de andre,
 At det og selv tilsidst maa heden vandre —
 Og saa god Nat hver evig Poesie!
 Er det dog kommet alt saa vidt her hiemme,
 Hvis man skal troe den meest humane Stemme,
 At de, der dombasune, kappes om
 I deres lethedrukne Digterdom:
 Hvem af os to de fuldeligst skal glemme?
 Hver paa sin Viis vi nemlig, kan jeg troe,
 Du, meere Siællandsfår, jeg meere Lyde,
 Profaisk og poetisk ad dem loe;
 Og derfor smukt i een og samme Gryde
 Med megen Næt de putte begge to —
 Hvis du mig agter, maa dig saadant fryde.
 At mig, der længe, glemt, afkeene laae —
 Mig, der kun en Justitsraad blev hernelen —
 Naturligviis det smigrer, at forgaae
 I Selskab med en Mand, saa høit paa Straa,
 Som du — der Conferenzraad blev forleden —

Behøver jeg vel ei, at sværge paa.
 Men fordrer du alligevel dog Eeden,
 Saa hør den her! Jeg sværger: ved den Land,¹
 Der løste sig af alle Tidens Baand:
 Saa lidt jeg gier af Rangens høie Raader,
 Og alle Verdens titulerte Raader,
 Gad jeg dog heller i vort Titlerie
 Som Conferenzraad ved Din Side skimre,
 End, som en Nutids-Vndlingsdigter glimre
 Med Peer og Povl i hines Maskepie. *)

*) Man troe ikke, at jeg her taler, som Ræven i
 Fablen om Rønnebærrene; thi 'nærværende lille
 Skiemtedigt var skrevet førend jeg erfoer, hvad
 Læseren vil erfare paa følgende Side.

Seneste Parnassiske Nyhed.

Under Dags-Datum er, i den gule Athene, Justitsraad og Professor Jens Emanuel Baggesen, Forfatter af adskillige Skrifter i Vers og Prosa, og for nærværende Tid Udgiver af Danfana, formeligen, og anonym i Nationens Navn, bleven erklæret et skadeligt Ukrud i den danske Literatur, og uværdig til at bære Navn af dansk Digter.

Trykfeil.

- S. 26. Tredie Vers, fra neden: Alt, som vandred —
 læs: Alt som han vandred.
- 43. Ottende Vers, fra oven: Blidt Læbe —
 læs: Blidt om hans Læbe.
- I næstfølgende Vers: om hans — udsløtted.

D a n f a n a .

Et Maanedskrift

af

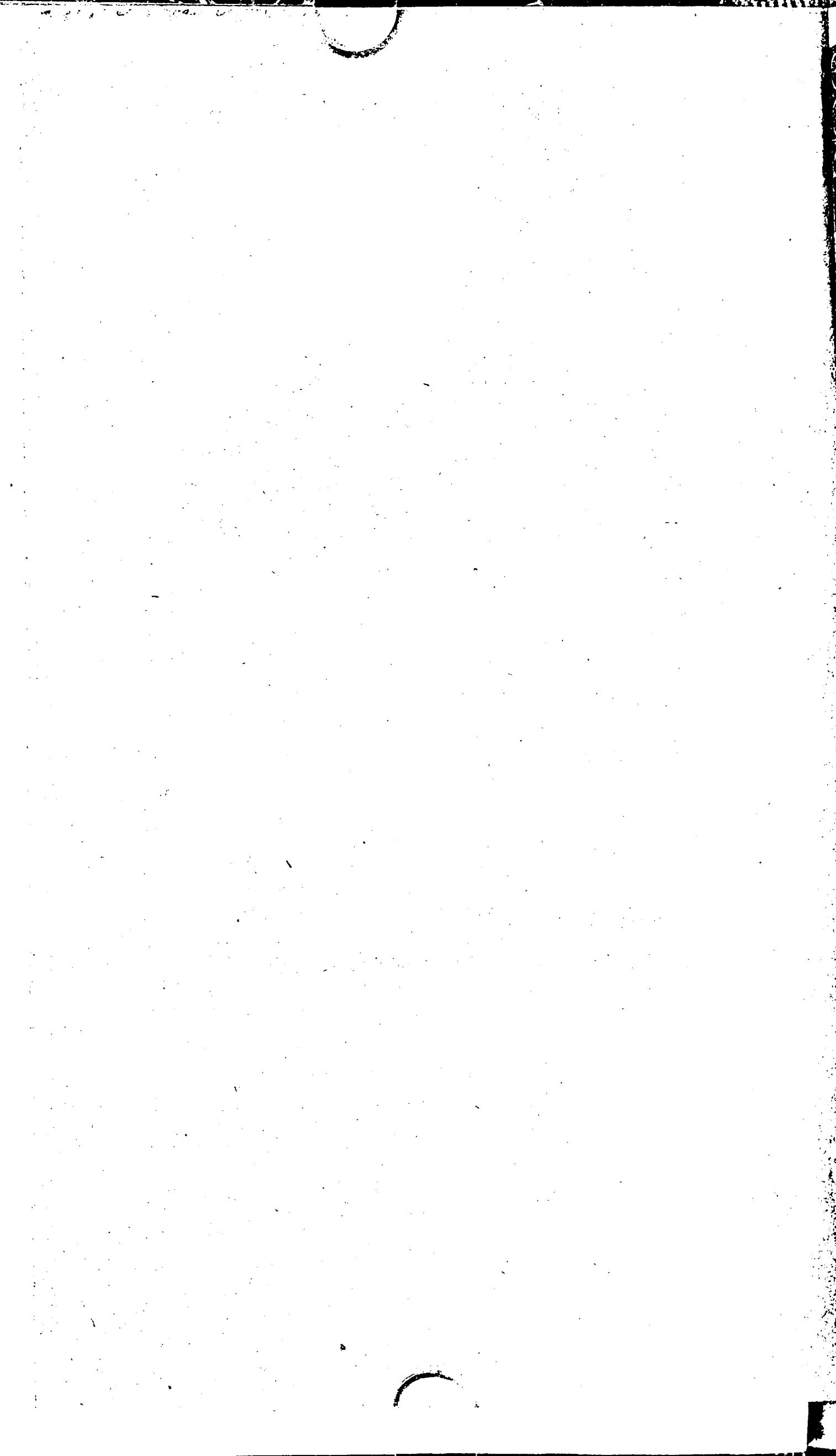
Jens Immanuel Baggesen.

August.

Kjøbenhavn, 1816.

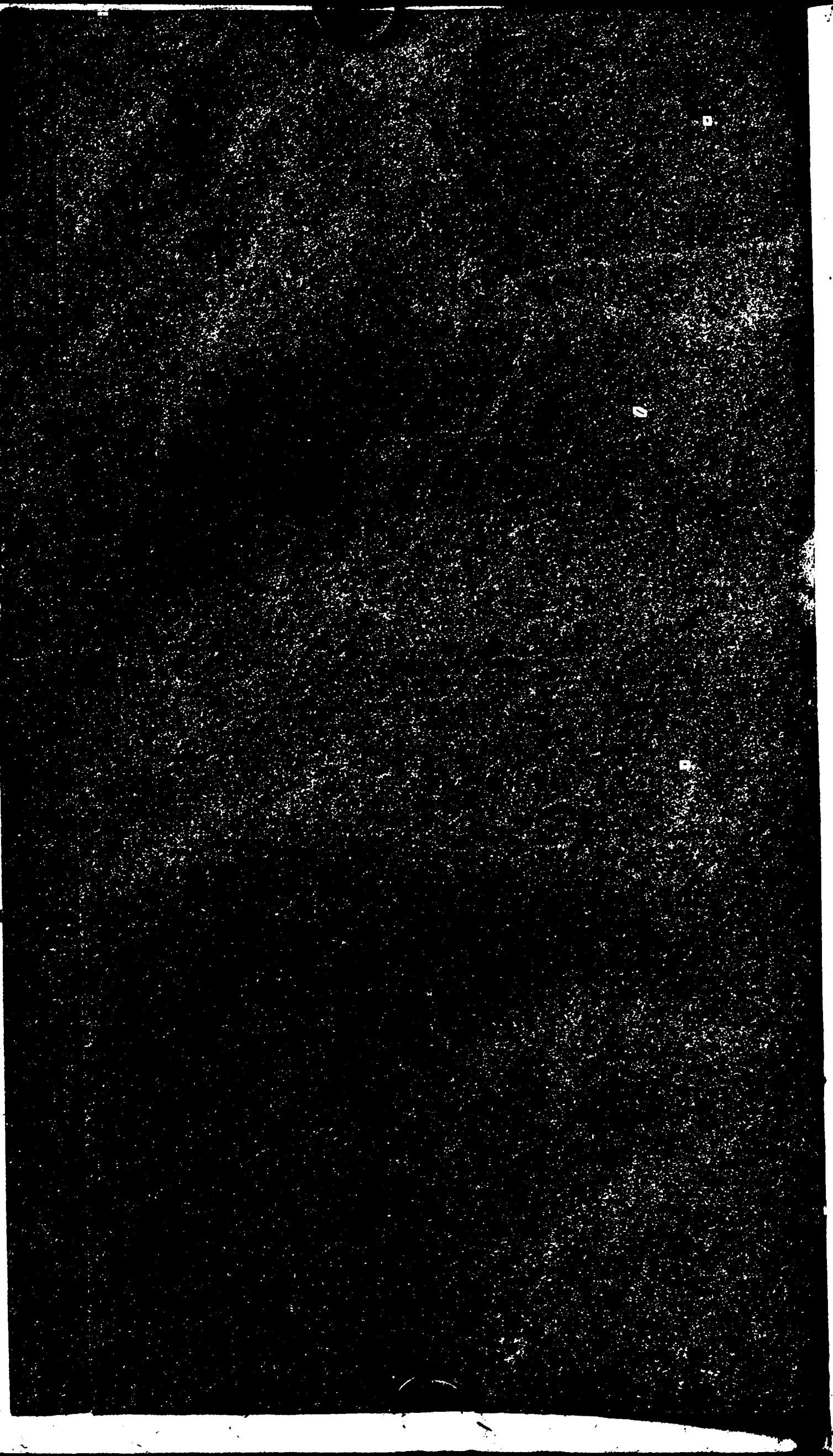
Hos Boas Brännich,

Levstræde No. 128.

Indhold.

Til Udgiveren af Danfana, af J. M. Jessen	S. 100.
Friftelsen	101.
Til Phobus — af J. M. Jessen	102.
Til Antigone	111.
Hymne til Uronia	122.
Til Broder Dannemand i London	129.
Contrasternes Digter	141.
Til Rosen imellem dens Sødstende	142.
Selstabs=Perial	145.
De tolv Staalere	149.
Paarsang, ved Kongens Hiemkomst	155.
Merkur og Sofia	157.
Spring over Molbækken	192.
Annærling	194.
Allerseeneſte parnaſſiſke Nyheder	195.

D a n s a n a .

Til Udgiveren af Dansana.

Kjøbenhavn d. 1ste August 1816.

Vel veed jeg, Phæbus har med Danmarks Drot
Tilfælles det, som meer: at til hans Slot
Hver Undersaat selv frit kan sine Andrag føre,
Og at han skænker hver et agtsomt Øre;
Men Slottet ligger høit; og — jeg er halt!
Derfor det mig i Tanker faldt,
I en Epistel underdanigst at andrage
En Gaadelsning, og, om ikke just en Klage
Mod hans Herr Søn, saa et og andet dog,
Som denne sig maaskee til Hierte tog,
Naar Faderen ham bragte det i Minde.
Men nu staer jeg en kion; thi jeg kan ikke finde
Det Postcomptoir, som taer til Phæbus Brev,
Og — lade ligge hvad jeg skrev,
Dertil jeg ikke kan mig overtale;
Thi maae jeg Brevet til hans Søn selv anbefale,

Og bede venligst, De, ved første Leilighed
 Vil lægge det for Dagens Konge ned!
 Men, NB., uden først deri at fikke,
 Thi — see i andres Breve duer ikke.

J. M. Jesen.

F r i s t e l s e n .

Hvad gav jeg ikke til, at torde læse
 Hvad i det Brev til Phoebus staaer,
 Før det til sin Adresse gaaer —
 Ser, da det lader, som jeg deri faaer
 En Næse!

Men Himlen frie mig! Phoebus alt jo seer!
 Saae han mig Næsen i et Brev til Sig at stikke,
 Var han istand, mig den, jeg gav til Peer,
 Tilbage til mit eget Brug at stikke! —
 Jeg gjør det ikke.

Til Phæbus.

Ved Deres Majestæts særdeles Naade
 Vandt jeg, for en ugiættet Gaade, *)
 Hvad jeg begiærte for at løse den;
 Jeg vandt en Ven
 I Baggesen.

Men, Deres Majestæt! — Hvad bliver vel min Løn,
 Naar jeg udvikler denne Deres Søn,
 Der forekommer mig udviklet i
 "En gaadelig Biographie,"
 Som De kan læse, høre Her,
 I Skilderiets Nr. Serti Ser.
 Har jeg ham løst, og stilled for dem frem,
 Hvad faaer jeg da for Baggesen?

"Af Kongeslægt han er?" — O, ja!
 Man veed jo, De er hans, som hver en Skialds Pappa —

*) See Gaaden. Fjerde Forsøg til Opøsningen af
 det evige Sindbillede, i Dansana for Februar 1816.

’Et gyldent Skjold!’ — Hans Arm alt stak deri,
Da han vandt Prisen i sin Ungdoms Poesie.

Men den Tid var det noget andet:

I Digter-Riget, som hos os i Landet

Var nok af Guld —

Han Robber-Skjold tog paa,

Da Guld i Riget der, som her, man meer ei saae;

Han eene kunde jo med Guld-Skjold ikke vandre,

Og greb til Robbrets sor — at ligne Andre:

Lad gaae! — Men hvor jeg godt det Guld-Skjold
kunde lide!

Og, hvor jeg græd, da det blev lagt til Side!

Saa! naar til Stads hans Arm endnu det fører,

Min hele Siel din Son tilhører.

Befal ham, høie Herre bold,

At stedse høre gyldent Skjold!

Vel sandt, bag Robber-Skjold han godt kan sægte:

Han kæmped nys en Dyst, da den var ægte,

Mod Vali Migni, der, af Kette-Guld,

Pet kunde sammenhamre det af Guld.

Men Robberets dog tidt ham bragte megen Nød —

Han bar det første Gang, og — slog sin Broder død,

(Poetisk talt,

Zhi Lezemligt var alt for galt)

Den aandelige Morder dog

Som Flygtning ud fra Danmark drog.

Det Land, han søgte Tilflugt i,
 Staaer ei i Commerfeldts Geographie,
 (Som jeg har lært) thi kan jeg her kun giætte:
 Men feiler jeg ei, Paphos blir det rette;
 Thi Dronningen, (det staaer i Skilderiet)
 "Slemme fofetterede med Flugt-Geniet,"
 Og Deres Søn var alt for kold og Dansk,
 Mens hun var fræk, og sansculottisk Fransk.
 Noe — fort og godt — han maatte pakke sammen
 For ei at brændes op i Flammen.

For Resten veed man, af Mythologie,
 Mars plager sig med Jaloufie,
 Og han er dum. — Dem, høie Herre!
 Behøver jeg vel ei at lære,
 Dum Jaloufie

Har qualet saa mangent et Genie. —

Frue Venus's Fader skal (om man Horaz tør troe) *)

Desværre! her et Sted i Norden boe —

Mars sendte ham til denne Herre

Med en Epistel, lydende som saa:

"Herr Svigerfader vil saa gunstig være

At lade Bringeren et knækket Halsbeen faae!"

*) Jupiter var Venus's Fader. Om Verden siger Horaz
 et Sted: "Ubi nehulæ, malusque Jupiter urget."

Det kom til Duelleren ved en Pøl,
 Hvori der var et hæsligt Søl;
 Duellen Deres Søn og Jupiter, hin vaade,
 Kom begge, noget nær, til liden Baade;
 Thi aldrig fægted blev med større Bold —
 Da reddede hans Liv det Kobber-Skiold;
 Dog gled hans Fod, og, som De let kan tænke,
 Saa nær en Pøl — han maatte lidt sig stænke,
 O! Deres Majestæt! hvi vinkte De ham ei
 Med strænge Faderblik fra denne Bei?
 Forbyd ham dog, at aldrig fægte mere,
 Hvor Slag en Pøl saa nær han maae levere.

Der fødtes af Medusas Blod
 En Hest, den letteste paa Fod,
 Med hvide store Evane-Binger;
 Paa den i Hast sig Deres Søn opsvinger,
 Og — Hurre hop!
 Det gik i hvirvlende Galop
 Til Kamp mod vilden Phantasie,
 Som havde stiftet Oprør i
 En Dronnings Rige, der Fornuft sig kalder,
 Og som, trods hendes Verdners Alder,
 Er evig skøn,
 Og varmt tilbedt af Deres Søn.
 Hæs Dronningen stod Phantasus i Sold,

(Hun følte, selv hun skundom var lidt kold)
 Og, naar paa Megastus hun saaes at ride,
 Saa Ynglingen ved hendes Side;
 Men Damen holdt med sikker Haand
 Den unge Galning i et Baand,
 Der overlod sig gierne reent til Drømmen —
 Dog Baandet brast! — og Phantastus, saa vild,
 Saa stærk, og ung og smuk, greb Tømmen,
 Floi rundt, og herjede med Blæst og Jid —
 Hans muntre Bæsen kunde let bedaae,
 Og — af! mig rinder ned paa Kind derved en Taare —
 Hans Bildskab rev hist i Germanien
 Og her i Dan alt mangen Digter hen.

O hvie Dagens Gud! — Din Søn end mod ham kæmper!
 Byd, at han jirende hans Bildhed dæmper!
 Lad ham gienvinde Dan og Bragis Hald
 Hver hvi og stor, men, af — henreven Skjald!
 Og, naar i Kampens Harm han bringes til at gløde,
 Lad med sit Guldskjold ham hvert fiendtligt Huz afbøde!
 Hans Piiil Du dyppe selv i Solens Jid,
 At den velsignende, som Du, saa varm og mild
 Maae glide lægende i Barmen haa maa saare!
 Han sende den med Kraft, og dugge den med Taare!
 Da skal han for Dit Dan gienvinde Sprog og Aand,

Som løses op i Dunst, naar løses alle Vaand!
 Thalias Tempel da skal Sæders Tempel være,
 Hvor Moder Datteren tør bringe hen i Lære;
 Hvor, som for Elsker sin, skal græde unge Møe,
 Naar Sorgens Muse byder Helten døe.
 Den hellige Fornuft gienvinde skal sin Krone,
 Og lænke Phantasus for stedse til sin Trone;
 I hendes Rige skal ei meere være Strid:
 Og komme skal igien i Digt den gyldne Tid.

(Dog, mens for Deres Son jeg vover her, at tigge
 Jeg glemmer, at endnu jeg lod ham indsvøbt ligge,
 I Gaaden nemlig, (thi hvad hans Person angaaer,
 De veed han for sin Siende staaer) —
 Han sig af Hærens Tal just ikke skrække lod,
 Og stedse, hvor han gad, endnu som Seirer stod —
 Jeg siger: "hvor han gad, thi hver en Siende
 Er just ei værd at vendes overrende) —

De Damer, sig saa medynksløse tee
 Mod hvert et Han-Kræ, de faae see,
 Maae, hvor det gaaer, vel Amazoner være;
 Af dem vi have nok, det veed vor Herre!
 Og alle Mænd der under Tøffel staae,
 Det med den største Herre sande maae;
 Men, da med Damer ingensinde

Paa Jorden her (det jeg kan minde)
 Han havde Strid, jeg slutter, at
 Her menes hine tre, der i tartarisk Nat
 Paa Mester Orpheus selv i Færstningen tog fat,
 Og som maaskee min Helt og voldte Nød,
 Da han var død,
 Man ei ham plage, nu han er paa nye giensød.

At han omsider ægtevie sig lod
 Til en Prindsesse selv — af Konge-Blod, —
 Er ganske vist. Han ægtede Danfane,
 Og svor, ved hendes Haand at vandre tro sin Bane,
 Til Dødens Engel atter kom
 Og bragte ham for Rhedamantus's Dom.

End vil jeg underdanigst eet anbrage;
 Naar Deres Majestæt lidt seer Dem om
 I Deres egen Oldrids Sage,
 De finder, at der var engang en Fyr,
 Hvil Eventyr
 Til denne Deres Søns var Mage:
 Bellerophon
 Hed den Person.
 Men Deres Majestæt vil ogsaa finde,
 Man reiste gierne flige Folk et Minde

Ved deres Død,
 Skiondt levende de mangled ofte Brød.
 Paa Stabel, hist i Bretland kneiste
 Det Minde, man for hin Bellerophon opreiste,
 (Og denne Deres Søn, naar han engang er død,
 Saaer ganske sikkert et i Danmarks Skib)
 Det løb fra Stablen ud, fik høie Toppe,
 Og saaes paa Bølgen ganske muntert hoppe,
 (Trods alle Puf og alle Stød
 Af Nereider
 I begge Ribbefaste Sider)
 Fra Syd til Nord.
 Her (Skiondt paa Jord)
 Bandsmagens Nereiders vaade Puf
 Udpressed og af Deres Søn mangt: Uf!
 Men da hans Sider og heel ribbefaste vare,
 Med Puffene, for ham, der og var ingen Fare.
 I Gallien tog hint i Baretægt
 En Mand, som engang holdt Europas Bægt,
 Da den fordømte vilde Phantasi
 Souffleerte ham, og saa var det forbi. —
 Det bragte ham til Sankt Helene,
 Hvor han nu staaer i ondt Humør, allene,
 Og bander den Bedrager vild,
 Hvis Pust han tog for Guddoms Ild.

Vor Helt maaskee lidt før til Poenitentse bringer
 Den Lære, som paa Phantasiens Vinger
 I Emagens Rige tumler grumt omkring,
 Og fører med Fornuft og Sprog i Ring.
 O bringer han til Roe, trods Furien Megære,
 Her i sin Kamp imod Parnassets ny Chimære,
 Den vilde Emags Napoleon,
 Saa staer han, høie Phobus, for din Naade,
 Som jeg har løst ham af sin Gaade:
 En igiensød Bellerophon.

J. M. Jesen.

Til Antigone

Juliane Marie Jessen.

Beninde! Skændt, fra han var liden,
Til han blev Ingen, neppe nogen Bleg,
Jens Baggejen i Blegghed veg,
Og heller ikke (troer jeg) før og siden —
Bleg ikke blot, som Bessel, fød,
Men bleg, som een, der alt er et Par Gange død,
Og med Kulør saa svagt begavet,
Som nogen, der er lige tidt begravet —
I fald De kunde her mig see,
Nu jeg faaer Die paa de Komplimenter
Fra Dem til mig, man i Dansana prenter
Med Brevet, min Ustyldighed
I Trykkeriet sendte ned —
Hvis Deres Blik igiennem Muren
Nu faae mig her ved Korrekturen,
Saa blussende, saa panderød,

Som Drengen Amor nylig fød
 Blandt Roser paa sin Moders Skjød,
 I hver en Purpurkind en Glød,
 De vilde raabe — maaskee krige —
 Som hver en overrasket Pige:
 Den Mand er Pokker ikke død!
 Og Excellentsen Warnstedt, eller
 En anden Musers Hofpatron,
 Der tar Notits af min Person,
 Vist vilde sige: Sanden heller!
 Thi til den Rødmen her med eet
 Fra Næsetippen ned til Hælen,
 Ei blot af Kroppen, men af Siælen,
 Har intet Hofblik Mage seet!
 Dens Topmaal af det Blodigrøde
 Gaaer, føler jeg, saa blodig vidt,
 At der kun feiler meget lidt,
 Man, uden Sind og Sands at støde,
 Vel kunde falde det: at bløde.

Prindsesse! (Datter af Oedip,
 For smukt at følge Kongedøttres Skikke
 De kan og bør paa denne Titel ikke
 Sie Slip)

Har De betænkt, hvor grusomt her de spilled
 Med een, der aldrig Dem i Verden drilled?

Jeg Upoet Apollos Søn?

Saa kaldet af en Konges ægte Datter,

Ei blot i Tærum og i Løn,

Men offentlig for alles Latter?

Jeg, som den hele Penneverden veed,

Kun rime kan til Nød — ved Leilighed —

Jeg, som har aldrig, selv i Urteboder,

(End mindre paa vor Scene) staaet ihjel

Den mindste Gangerpilt; den mindste Træl,

End sige: Konge, Fader, eller Moder —

Jeg hvem hver Muse nægtede hver Bøn,

Selv om de mindste Lunets ægte Smuler,

Der under Borde faldt i Ludlamshuler —

Jeg pindisk Prinds? Ja saa! Nu staaer jeg der en kion!

Og — jeg har selv besørget Brevet

Til Tryk, i hvilket det staaer skrevet —

Og — ingen Nedning i min Nød!

Danfana kommer dog for silde —

Hvis jeg det og omgisse vilde,

Bogtrykkeren det nu forbød. —

O! gid jeg var frepeert i Fior af Kulde!

O! gid jeg laae med hint berømte Kirsebærtræ

Dybt i min Grav i Boldens Læ

Bestemt aldeles under Mulde,

Og saa tilgavns fuldkommen død,

Som een, der var det alt før han blev fød!

Krepere maa jeg dog omsider —

Omsonst jeg sem en Orm mig vider —

Det Vresstød jeg overlever ei

Paa min bestedne Heldevei —

Men — hvilken Død er tragisk usel,

(Næst den af Sang) som den af Blusel?

Hvis altsaa for den spilte Streg

De venter Tak, De maa Dem vende

Til mine Fiender! Hver min Fiends

Bil takke dem; men ikke jeg.

Dem har De skienkt, hvad de ledte

Forgæves om til deres Krig,

Hvorfor omsonst de hidtil svedte:

Lidt Marsag at misunde mig.

Dog, Gudskelov! i denne Tanke

Beninde! spirer mig en Trøst,

Der, skal jeg troe Fornnstens Røst,

Kan blive mig en Rednings-Planke:

Den nemlig: at, ved selv at lade

Virakken, som jeg seer med Skræk,

Udblæse fra mit eget Stæde,

Jeg blæser al Betydning væk.

Ved ret at overveie Brevet,

Det er en spydig Parodie:

Det meget smigrende deri,
 Nu, det ved mig er prentet blevet,
 Saa velmeent og maaskee det var,
 Mig gior i Grunden reent til Nar.
 Thi, som jeg selv nu føler Sagen:
 Den Koes, hvorefter jeg var snagen,
 (Imellem os) i Poesie,
 Nu, jeg den selv har lagt for Dagen,
 Er intet uden Ironie,
 Kun Bitterhed er nu dens Sødme;
 Mens forrigerer den min Pen
 Tilintetgior jeg selv jo den —
 Jeg frit kan holde op at rødme,
 Og blive bleg, som før, igjen.

Det vil jeg og, og rolig svare
 Paa Brevers hulde Vittighed,
 Som om det smigrende Tarare
 For Næsten kom mig aldrig ved.

Hvorledes — læst nu, eller ikke —
 Det kunde falde blot mig ind,
 Et Brev fra Dem paa Post at stikke
 Med mine hen i Veir og Bind,
 Som om jeg troede min Danfane

Var en Stafet til Pythoubane,
 Maae jeg forklare Dem, som Tolk
 Engang for mig hos visse Folk.

Jeg først henvendte mig til Manden,
 Der vel ei gaacr til Phoebus Bud,
 Men fast, som Potten, og, som Panden,
 Hos ham gaacr daglig ind og ud,
 Jeg mener Weyse — der kan stifke
 Jeg veed ei hvad, især i Spil,
 Hans Majestæt, naar han kun vil —
 "Men," svarte han, "jeg gider ikke."
 Fra ham jeg løb til Heiberg hen —
 Der, om jeg ellers rigtig skionner,
 Smellem hans næstældste Sønner
 Er danske Ræledæggen -- men
 Han svarte: "Hvad De selv kan bringe,
 Dertil behøves ei min Dinge!
 Forsikringen, om og ei sand,
 Dog flødte godt den unge Mand.
 Strax efter kom den yngste, Thiele —
 Som om han kom deroppe fra —
 "Bring," sagde jeg, "men De maa ile,
 Smukt dette Brev til Herr Papa!"
 "Hvorledes?" smilte han, "allene
 Jeg hidtil aldrig gif derop!"

Han drak for dybt af Hippokrene,
 Til Boven af et Modes Hop. —
 Som jeg nu stod der lidt forlegen
 Med Leiligheden i en Hast,
 At mig tilfældt faldt ind min egen,
 Kan ingen lægge mig til Last.
 Vel kiender jeg endnu en anden,
 Men den er Dem og mig for dyr;
 Kureren, en forvoven Fyr,
 Er, indtil Luxus, fra Forstanden.
 Jeg altsaa lagde slet og ret
 Det sendte Brev i min Pafet.

Hvis nu den halve Pafte gaaer til Grunde,
 Hvis Phobus, (faaer han den omsider og)
 Den slænger hen i næste Himmelfrog,
 Jeg tro har gjort dog hvad jeg kunde.
 Men — neppe slænger han den ganske bort;
 Jeg overst lagde Brevet med Addressen —
 Hans Blik vil skælne Træk af Juliane Jessen;
 Thi naar kom vel hans skarpe Blik tilfort?
 For Deres Skyld maaskee han og vil læse,
 Beninde, mangt et lille Digt af mig,
 Hvoraf han ellers i sit Himmerig
 Deroppe sikkert vilde gjøre Næse.
 Thi sæt, jeg virkelig og var hans Søn —

(Han har saa mange Slegfrøbunger, eller,
 Hvad Fransken artig kalder Natureller, *)
 Med næstendeels det hele smukke Rign,
 At jeg, foruden alt for megen Ære,
 Vel deriblandt i Smug kan ogsaa være)
 Sæt, han og havde gjort lidt Cour til min Mama,
 Mod sine Sønner (notabene,
 Naar de for høit det mærke låe)
 Han er en meget streng Papa —
 Man veed, hvor den, han havde med Klymene
 Kom allerede slemt derfra. **)

For nu at sige Dem min heel beskædne Mening
 Om Gaaden i vor tegnte Pantheon,
 Og Deres Løsnings artige Forening
 Af mig (sæe Hunden) og B. Norophon —
 Da synes mig oprigtig paa min Ære,
 Hvis det er ikke det, saa burde det det være;
 Det Smigrende for mig tilsidefat,
 Hver anden Løsning, troer jeg blev lidt psat.
 Dog gad jeg vidst, hvem Broderen er, De mener,

*) "Enfans naturels:" — Apollo var, som man
 veed, ugiwt.

**) Phaetons hele Ulykke reiste sig egentlig af hans
 Forfængelighed, ikke at lade sig nøie med at være
 Solens Søn, men og at ville anses derfor
 af hele Verden.

Som jeg skal have staaet ihjel,
 Poetisk talt, med eller uden Skiel —
 Jeg — som man rigtignok poetisk steener;
 Men som dog selv har aldrig dræbt en sin
 Endog den allerringeste Cousin,
 End sige nærmere poetisk Slætning,
 I hvadsomhelst parnassisk Fægtning?
 Vel slog ei fielden for den gode Sag,
 Min Pen imellem ganske vakke Slag;
 Men hvis og Fienderne imellem saaes at bløde,
 Jeg veed dog ganske vist, at ingen døde;
 Det lader tvertimod, man sige hvad man vil,
 At jeg lidt meere Liv i disse Stillesiddere
 Sik bragt hver Gang, jeg lidt slog til —
 Slog mine Brødre jeg i dette Evil,
 Saa slog jeg dem fotmodentlig til Riddere;
 Thi hvad af Brødre jeg paa vorr Parnas har kiendt,
 Sik so, min Ero, paa mig, og jeg paa dem ei Has;
 See Broder Kabbek, Pram, og Plum, og Mynter,
 Og Oehlenschläger selv, den yngste, som
 I dette Broderskab, med mig, poetisk kom,
 Mon hver af dem, naar ret man seer sig om,
 Ei lever vel saa høit og vel saa bom,
 Som jeg, paa Deres respektive Mynter
 Af det Parnas, hvorfra dybt under dem
 Hver Skolepog mig raaber nu: Gaae hjem!

Nei, Frøken Jessen! naar De kommer frem
 Med sig en blodig Krands, trods alle Krusemynter
 Deri til mig, saa siger jeg med ham,
 Der i Komediën og fik et Nam:

”Min Frøken Søster er utrolig fuld af Synce!”

For Nesten takker jeg for hver en Piiil,
 Der læger Hjertet, mens den Varmen-saarer,
 For hvert et nok saa skælsmt ironisk Smil,
 Og for den meest ironiske blandt Taarer,
 Den nemlig over Tabet af et Skjold,
 Der blot var noget værdt i Hedenold.
 Men hvad min hele Siæl i Korrekturen rører,
 Hvorfor jeg takker Dem alvorlig blød,
 Hvorved en Taare ned paa Kinden selv mig flød,
 Er Bønnen, — De til Dagens Gud fremfører,
 Jeg være nu hans Stedbarn, eller Søn,
 Jeg maa bag hvilket Skjold, man vil, og stikke,
 Bellerophon i Gaaden eller ikke —
 Den er saa rørende poetisk skøn,
 At fra den Dag i Dag jeg den vil lære
 Lidt meer nu udenad, og den skal være
 Herefter i mit Kammer og i Løn
 Min Morgen- og min Aftenbøn —
 Gud give, med et naadigt Øre
 Han selv deroppe vilde den behøre!

Hymne til Uronia.

Et Forsøg i den mystiske Poesie.

— Procul — o! procul este profani!

Hor.

Du, som hver Morgen Skjaldens Offer kræver,
 Modtagende med Huld, hvad ham indgjød
 Den Guddom, som hans Aand fra Jorden hæver
 Høit over Prosa = Livets usle Nød!
 Du, hvem Bestaler selv i hellig Fulde
 Tid Løttelsen af Livets Byrde skyld!

Du — Hvordan skal min Sang i jordisk Tale,
 De himmelske Figurers svage Speil,
 Dig Sjælens Die saa livagtig male,
 At det af dine Træk tør ikke feil?
 Du høitidefulde Gienstand for min Psalter
 I smaa, som store, mystiske Gestalter!

Du, til hvis Form ei Digtren eene tyede,
 Men selv Naturens Form = Kandsager, Kant,
 Der meer i Dig, end i hver anden Gryde

Det Heles Udspring a priori fandt!

Dit Tort og Baadt ham blev hver Morgen siden.
 Et Billede paa Rummet og paa Tiden.

Du, til hvis Lys sig Mængden aldrig svinger,

Du, Phoebors Buge, du Lyæus's Grav,
 Hvis Himmelhundes a) Luttervæg omringer

Kulturens portative Røde Hav —

Hvor mig din skjulte Herlighed forlyster
 Omkrandst af Blomstre fra japaniske Kyster!

Du Morgenstjernens b) hemmelige Moder,

I hvis bestandig aabne hulde Favn

Sig ander Under-Livers gyldne Floder —

Tør Musen nævne, hellige! Dit Navn? —

Nei Visdoms Yndling kun i Len det raade!

Den Uindviede blive det en Gaade!

a) Sirius og Procyon.

b) Lucifer, paa Græsk Φωσφόρος.

Men høit, mens Dannemænd og Dannekoner

Dig tause dyrke, vil jeg synge dig!

Og Urons Helligdoms Urantoner e)

Om Himlens Urne skulle samle sig,

Og lytte til min Harpes Strænges Bævent

Bed Offerkarrets høitidsfulde Hævent.

Uffylidiae! som Oceanets Engle d)

Fra Skammekrogen har til Ære bragt,

Behudende med rakte Liliestængle

Virgos og Virgas hulde Himmelpagt, e)

Svergang i Bacchustemplet's glade Brimmel

Begynder ret for Alvor Glædens Svimmel!

At hædre dig langt meer end alle Baser,

End Hebes Staal, og Amalthæas Horn,

End selv Odrærer f) i et Laug af Æser,

Var Brug i Grækenland lang Tid tilførn.

Naar Hellas's Tunge skönt din Fylde maler,

Man troer i Hast, at den om Himlens taler. g)

e) Urim.

d) Anglorum Chori.

e) Virgo (Jomfruen) paa Himmelen afbildes altid med en Virga (Dilskvist) i Haanden - omrent som Mariebebudelses Engelen med Liliestængelen - et ælddaammelt Symbol paa fuldkommen Uffylidighed.

f) De nordiske Gunders' Drikkekar.

g) Forstællen ligger blot i en Vokal.

Den Concha, Venus opsteg i paa Landet

Af Middelhavets dybe Himmel = Elov,

Saa hvid og hvid og skøn, var intet andet

End dit Symbol, hvis ei det var dis selv.

Det Digt'ren troer, og selv Chymisten siger,

At hun endnu af dig bestandig stiger. h)

Hvor uundværlig er du hver Retiker!

Selv Aristarken her i Kiøbenhavn,

Den store Læstens, leed, som Theoretiker,

Desværre meget ved din Kyldes Savn.

At ei ~~U~~vintil' blev, efter ham, en anden,

Har samme Grund; vi kiender alle Manden.

Dog, ei blot Darnemand og Danneqvinder,

(De sidste meest, fornemmelig i No)

Men selv Olympens Guder og Gudinder,

Før de gaae hen at sove, til dig tye;

Du bæres for udødelige Trange

I Nattens Mulk af Evighedens Slange.

h) Phosphorus er den samme, som Hesperus,
og Hesperus, igjen, den samme, som Venus.

Utallige, som Himlens Stjernefarer,
 Er i Naturens evige Plastik,
 Din Dannisheds Gestalters Exemplarer;
 Den halve Verden har det Snit, du fik!
 Paa Tisken og paa Himlens hvalte Due
 Man overalt om Natten dig kan skue.

Men Gudernes og Menneskenes Fader
 Besidder Perlen i det Stjernefar,
 Som nærligen slaaer ud paa Himlens Gader
 Hofkavaleren, som-Opvarthning har,
 Vandmanden nemlig, der paa Himlen prunker,
 Som Verdens allerældste Kammerjunker.

Naar Majestæten lægger sig til Hvile,
 Den distillerede Nektars Gyldenvand
 Medpladsker nogle Trillioner Mile
 Fra Stjernen Situla til Komahand —
 Din Fylde her saa himmeldybt nedstrømmer,
 At Cydens sidste Duff i samme sømmer.

Og han, der var i Himlene, som hiemme,
 (Som derfor ogsaa maatte Danmark flye)
 Der kiendre hver en Skat i Mattens Giemme,
 Forsvante blot eengang til dig 'at tye —
 Hvis, uden det, han længer havde levet
 Hans Huus maaskee var aldrig ombyggt blevet.

Du, som paa Jorden spiller Urnens Rolle,
 Som den, kun natlig seet, og skjult ved Dag,
 Du Himmel=Mejeriets store Bolle,
 Som sagt, paa Eviighedssymbolets Bag,
 Naar, som min Hebes Offerkaal du kraaler,
 Hvad er mod dig Naturens andre Skaaler?

I alle Kunstens Trylle=Basers Brimmel
 Er nogens vel dit Eyn i Tryllen lig,
 Naar under Horizonten af min Himmel
 Ved hendes Thrones Fod jeg stuer dig?
 Naar, offrende, den kydske Haand' dig hæver,
 Og Helligdommen nær, omflørt, du svæver!

Naar andagtsfuld jeg op med dig lær stige
 Den ætherhulte Tankes lette Lyn
 Til did, hvor Engle selv ter neppe fige,
 Hvor saligt Mørke blinder Anders Syn —
 Naar Sielen famler himmelsk om i Blinde
 Og alle Glimt af Nattens Fakler svinde. —

Men tie, Begeistring, der hvor Taugen hæver
 I helligt Tusmørk paa den svimle Grund,
 Hvor høit sig over Glædens Tempe hæver
 Den sande Salighedens Offerlund!
 Indsvøb dig i din Uskylds sidste Strimmel,
 Og tab dig taus i Himles Himles Himmel!

Til Broder Dannemand,

hvem han ellers er,

i London. *)

Min fiære Landsmand! (Virkelig —
 Jeg agter og jeg elsker Dig —
 Skiondt jeg ei elsker eet og andet
 Hos mine Landsmænd her i Landet,
 Med hvem desuden jeg har Krig —
 Forstaae mig vel — ei borgerlig;
 Men, tvertimod, i Aandens Rige,
 Der, som Du veed, kun lidt vil sige
 Nu, Kursen har forværret sig —
 Desværre! Kunsten nuomstunder
 Tilsiidst dog lider meest derunder,
 At alt, hvad der er ikke Kunst,
 Gaar op i Taage, Røg og Dunst;
 Thi, naar med Mynt det reent er ude,

*) Ualent Brev med en Ven, der bad mig om en Anbefalingskrivelse til een af mine Bekendte i England.

Naar Guld er blevet reent Papiir,
 God Nat af Livets ægte Ziir!
 For Klude faaer man saa kun Klude,
 For Lapper, selv i Poesie,
 Man faaer kun lutter Lapperie;
 Men — det er Marsag og til Krigen,
 Jeg har med K — og D — og E —
 Og alt det aandelige Fæ —
 Der endes vil med Kursens Stigen.
 Gud frie hver ædel Mand for Fred
 Saa længe Faldet varer ved!)

O Du — (Tilgiv mig meer end Sneesen
 Af Vers i første Parenthesen —
 Hvis ei, begynd for fra igien,
 Og overspring vor Kurs og den!)
 O Du — som nu mig foresvæver
 Paa Hiemstavnslænglens fierne Top,
 Og smilende mig nærmte hæver
 Med raske Hænder til Dig op!
 Du Edle, som jeg fast tilbeder,
 Som man kun Himmelste det bør,
 Og, som jeg ingen anden tør,
 (Med mindre det var een af Eder,
 I Hulde, der i Syd og Nord

Til Himmel giøre mig vor Gjord
 Du, om hvis Mage Skjalben leder,
 Hvis Brevet ikke finder dig,
 Forgives vel evindeligt —
 Du, Sielnefte blandt Sielenheder,
 Hvis Perle reent fortryller mig,
 Fordi, saa langt fra vore Grændser,
 Og dog endnu bestandigt Dansk,
 I Dig det hele Dan jeg ændser.
 Sæt og, du noget engelsk var,
 Den lille Feil jeg selv jo har —
 Den havde selv de gamle Fædre —
 Hvis Du er dansk, som Svend og Knud,
 Der og til Engelland drog ud,
 Saa er Din Danskhed desto bedre!
 Det Baand, der binder os især,
 Vort Modersmaal dog altid er;
 Det kan Du, hvor Du er, ei glemme:
 Det yttres sig med sund Forstand
 Endnu paa Themsens fjerne Strand
 I mangen fiæk og mandig Stemme —
 Det tæmmede selv Hingst og Horst,
 Og toner end i Windsors Forst —
 Kort sagt: det glemmes kun her hjemme.

Hvad altsaa, kiære danske Ven,
 I Landet, hvor vor Knud var Herre,
 Og hvor hans Søn, jeg selv, desværre,
 Trods Navnet *), ei kan komme hen,
 Jaa portofrit Dig vilde bringe
 Ved Hielp af den merkuriske Vinge
 Paa Brevets Overbringers Hæl,
 Er egentlig min hele Siæl.
 Den føler Trang, sig at udgøde
 For Kyndø, Sjællandsfar, og Lyde;
 Da da den ingen finder her
 (Paa Diatrens hele Verden nær) **)
 Saa dansk, som jeg endnu det er,
 Den vil sig over Havet svinge
 Ved Hielp af den nysemdte Vinge.

En Leilighed, saa skøn, som den
 Var aldrig før, min gode Ven;
 Thi den Merkur, der bringer Brevet,
 Jeg fikrligen Dig her har skrevet,
 Er, om ei just mig selv, saa dog

*) Knud Sjællandsfar.

***) Med hele Verden, notabene,
 Poeter i Særdeleshed

’ Tre fire gode Venner mene.

Langt meer fra mig, end kunde være
 (Hver anden Ben og Bog i Ere) ,
 Den bedste Ben og længste Bog.
 Hvad Siælen angaaer, smigres sig
 Min egen, at den min er sig,
 Og naar du Kroppen ret betræcter
 Fra Taa til Top, og for og agter,
 Saa staaer der for dig i din Sal,
 Ei stakkels Knud med alt det Skæve,
 Han har i Næse, Mund, og Kiæve,
 Men stakkels Knud, som Ideal —
 Ei, som han blev ved Koppers Ranen
 Af den oprindelige Skif,
 Hans femaars Digteransigt fik —
 Ei, som han blev ved stemme Banen
 Til Slentren, og til Snustobak,
 Til gammel Hat, og lustigt Frak —
 Men, som han sikkert var i Planen,
 Og, som han i det mindste troer,
 Han bleven var, hvis her paa Jorden
 Ham samme Får og samme Moer,
 Som ham, du seer, bestemt var vorden.
 Merkuren altsaa, som Du seer,
 Er baade mig, og meget meer.
 Tal med ham, og du snart vil finde,

Han ude har, hvad jeg har inde;
 Men vil du noget hiertelig
 Engang med ham indlade dig,
 Saa vil du ikke blot opdage
 Mit Hoveds og mit Hiertes Mage;
 Men noget Vælt, om du vil,
 Som der er neppe Mage tii.

Hvad nu paa Hiertet ligger mig,
 Ved ham, min Ven at sige dig —
 Hvorom min Tankes Vinge svever —
 Hvori jeg henrykt aander, lever —
 Er den antibarbariske Krig,
 I hvilken hist John Bull sig øver,
 Som en honet fornuftig Tyr,
 (Der ikke stanger tamme Dyr)
 Mod Røverhystens vilde Løver —
 Den lioner i det store min
 Imod Parnassets vilde Svin
 Saa meget, at jeg tidt forlegen
 Ei veed, om det er ei min egen?
 Hist er det vel en Røverkule,
 Hvor Kroppe plages uden Skiel,
 Da her en lille Ludlams-hule,
 Hvor ifkun Nander slaacs ihiel —

Vel raabe Zahras Orks Chamiter
 Paa Islams mægtige Pophet,
 Og her vor Fælleds Adamiter
 Paa Ludlams prægtig Poet —
 Vel løbe Sødder hisset Fare
 Ved Bastonnadens Tyrannie,
 Mens her man Sovder kun maa vare,
 Som der er sielden noget i —
 Vel ligger hin fordømte Nede,
 Saa brandguul, sortebrun, og styg,
 I Middagssolens stærke Hede
 Høst oppe høit paa Klodens Ryg,
 Mens Nøverborgen her i Norden,
 Mod hvilken jeg har rustet mig,
 En Smule neden under Jorden
 Har efterhaanden sænket sig —
 Vel er dens sunkne Udenværke
 Kliint op i Hast af lutter Dynd,
 Og hvis man sagde, de var stærke
 Fra Kunstens Side, var det Synd —
 Vel er dens Middelhav en Kende,
 Dens Stræde blot en lille Væk,
 Der neppe naer sin egen Ende,
 Før Vinden den har tørret væk —
 God Nat saa Møllebatteriet,

Endskjændt det ei gaacr let i Brand,
 Da der er intet andet i'et
 End Gruums, saa godt, som bare Vand;
 Men med det alt er begge Kuler,
 Den eene hist, den anden her,
 Som pestilentialke Huler,
 Eens stemme fast at komme nær.
 Vel modbombarder hin, desværre,
 Saa snart paa den et Anfald skeer;
 Men, hvis og Bomber her er færre
 Bam = Bim = Bom = Barden er desfleer —
 Man holder ud mod Alkens Pile,
 Mod Ilds og Lufts og Jords og Hav's;
 Men det er ei saa let at smile
 Til Skud paa Skud af bare Snavs —
 Hist kan en Kugle Deyen ramme,
 Der sikkert ikke skjuler sig;
 Og, ligger han der paa det samme,
 John Bull sig sparer mangt et Lig —
 Men Deyen her tar vel sig vare,
 Ham Handen ikke treffe kan;
 Thi, hvor der er den mindste Fare
 For Pen og Blæk, er ikke han.
 Nea tør desuden ikke glemme,
 Ved Sammenligning af mit Tog

Mod Barbaresterne herhjemme
 Med det, hvorpaa John Bull uddrog:
 At, hvis jeg og er Striden voren
 Mod Under-Livets vilde Dyr,
 Jeg dog kun er en Flue moren
 I Ligning med en engelsk Tyr.
 Og sæt, man ogsaa vilde meene,
 Jeg kunde maale mig med den,
 Saa staaer jeg der dog mutterseene
 Foruden mindste Baabenvæn —
 Mens to og tred've Havets Løver
 Lord Ermouth troligen staae bi,
 Jeg ecne Mand at sægte prøver
 Smod et heelt Menagerie.
 Ja! havde jeg og paa min Side
 Blot Stadens to og tred've Mand — —
 Men af! jeg Stakkell ei kan lide
 Paa mindste Magistratens Svend.

Naar derfor alt jeg overveier
 I begge sammenlignte Tog,
 Bli'r glimrende Lord Ermouths Seier,
 Saa bliver sikkert min det og —
 Kun med den lille Forstikæl, Kiære,
 Han sikkert Bytte gjør ved sin,

Da jeg faaer intet uden Ere,
 Naar jeg er død engang, for min.

Men hvad er da min Hensigt? spørger
 Du, hvor Du er, formodentlig —
 Hvor man for det Solide sørger,
 Ei blot i Fred men og i Krig —
 Hvor, naar der noget var at vinde,
 Man bombarderte Skud paa Skud
 Ei blot Algier, som dennesinde;
 Men sikkert rusted Flaader ud
 Ei blot mod plyndrende Rivaler,
 Og Menneskhedens Skumpelskud;
 Men selv mod sovende Neutraler,
 I Fæstninger foruden Rud,
 I Hytter og i Hospitaller —
 Ja selv mod Engles Idealer,
 Og, Gud forlade mig, mod Gud! —
 Min Hensigt? Netop den selvsamme,
 Hvormed I der i London bramme,
 Den ædle nemlig: at udfrie
 De mange fangne christne Slaver,
 Som Deyen aandelig begraver
 I et barbarisk Slaverie.

Her troer man, at jeg Anker letter
 Til Bombarderinger parat
 Af trykke Fanden og hans Fætter,
 Som hver almindelig Pirat:
 For eene Havet at beherske,
 Parnassets nemlig her, det ferste —
 Man paastaer, under fremmet Navn,
 At mindre den John Bull jeg følger,
 Der pløier Middelhavets Bølger
 End den, der hærger Risbenhavn —
 Og var det Sandhed paa det samme,
 Saa burde Bullen mig annamme!
 Men jeg kan trodse saadan Snak,
 Tak skee det Sprog, de mod mig føre,
 Selv Døve kunne klarlig høre,
 Jeg kun gaaer løs paa lutter Pak.
 En Vre, som gaaer over Lykken,
 Med Deyens Tugten jeg attraaer,
 Og overlader ham i Trykken
 Det Held, som over Vren gaaer.

Det er omtrent hvad jeg gad sige
 Til en een. og anden Londonst Ven,
 Der mineste Nys om mine Krige
 Har faaet af en anden Pen,

Gær til Ham, der alt har skrevet
 Min engelske Biographie,
 Før han er underrettet blevet
 Om Landet, som jeg lever i. *)
 I fald du seer ham, læs ham dette,
 Saa haaber jeg den gode Mand
 Af et og andet Træk vil giatte
 Sin tydske Digers Hødeland.
 Nu, færie Stjerner i det tindre,
 (Jeg meener dem i Poesie)
 Nu, det er blevet meget mindre,
 Tak skee dets fordums Kolonie —
 Nu, det er voldsomt plyndret vorden,
 Trods al dets fredelige Taal —
 Nu, det har udtømt her paa Jorden
 Uskyldighedens bittere Skaal —
 Nu, det kan, hvad det har, behøve,
 Som patriotisk Himmerig —
 Nu lad r jeg mig ei det røve,
 Eelv, om det og fornægter mig.

*) Ven i London udkommen, for Næsten interessant
 Samling: Flowers of Litterature betitlet, findes
 et Stykke, kaldet: Life of the german Poet
 Baggesen.

Contrasternes Digter.

Englen slaes med Dævlen om hans Haand:

'Denne løse vil, og hin vil binde
Lynild: Næget i hans Barnehaand —

Kampen svæver nær ved Biergets Linde:
Englen styrker hans Samvittighed,
Dævlen hvad af Tidens Klygt han veed —
Himmel! lad den første vinde!

Til Rosen

imellem dens Eodskende,

som Ida's Moder sendte mig Morgenen,
den 22de August 1816.

Held den Sanger, i hvis Hierte
Sluktes ei den Ukylds Kerte,
Der paa Livets første Sti
Viiste ham i barnlig Haaben,
Kiærlighedens Himmel aaben,
Og den sande Gud deri!

Medens denne Kerte lyser,
Selv i Aldrens Vinter fryser
Hiertets Gihon aldrig til;
Med de søde Barnets Minder
Ewig nyt han der gienfinder
Paradisets Englespil.

Held mig, trods hver Dolk, som saarer,
 Der endnu kan fælde Taarer,
 Giennebordt af Elskovs Piil,
 Kiælne Rose, ved at skue
 Lighed i din mi'de Lue
 Med mit Coens Engels Smil!

Mellem dine Østre søde
 Dufter du saa huldt imøde,
 Fuldeligen aabnet nys,
 Zittrenet paa mine Læber,
 Som til din Berøring stræber
 I tilbageholdte Kys!

Og dog svinder disse hulde
 Hierteblades himmelfulde
 Morgenrøde snarlig hen;
 Og den Vellyst, den udstrømmer,
 Hvis jeg ei dens Bæger tømmer,
 Kommer aldrig meer igien!

Edens Datter, ja! trods Sorgen
For dit Rosenliv, i Morgen
Er du alt, som aldrig fød;
O! hvorfor da tør jeg ikke
Nærme mig med meer end Blikke,
Blomsten, alt en anden brød?

Sda's Billed, nei din Engel
Paa din Uskylds Himmelstengel
Vispler i min Zittren: Nei!
Visne maac, hvad her jeg sner;
Men, hvad i mit Hierte fuer
Evig, visner evig ei!

Selskabs - Serial.

Dithyrambe.

(1819.)

Ei Mimers Brønd, og ei Hippokrene
 Rofke mig Foden; svired jeg dog eene.

Som en Drukkenboldt i Smug, hvis jeg poku-
 lerte der!

Dyb er den eene, høi er den anden,
 Sige Folk, som der gaae fra Herstauden;

Jeg vil ikke gaae fra min — jeg vil rolig blive her.
 Vand — Vand — Vand — hver det og rinder,
 Hist om Koraller, her om Kiærminder —

Eller — Jller — Aller — Oller — Uller — Ely —

Randt det og ned fra Trollhætten selv —

Perlede høit paa Valmer i Sand —

Blomstred i Rim, paa Ruder og Rand —

Flød i Freyas Taare,

Ned paa Baldurs Baare —

Vand dog er og bliver Vand.

Men i en Sal, og selv i en Stue,
 Smiler man der en Frøken eller Frue,
 Seer jeg Flasker kun og Glas, hører jeg lidt Støi
 og Læg,
 Dan ser derhen mig Foden i Blinde,
 Giv man et Vink mig, flux er jeg derinde;
 Sangen toner af sig selv: "Her er Selskab, her
 er jeg!"

Viin — Viin — Viin — hver den og funkler,
 Hver vandig Glands i Verden fordunkler —
 Venner — væne Viver — Vinger — Venner — Viin!
 Hver tår sin Flaske! her tår jeg min!
 Drik, Ven! og glem det jordiske Muld!
 Drik til du bliver Digter, og fuld!

Det er noget andet —

Det er ikke vandet —

Druens Saft er himmelsk Guld!

Tidt saa jeg sang — paa Holmen — i Prater —
 Snart mellem blaa, snart røde Kammerater —
 Snart blandt dem med Buxer af — snart blandt
 dem med Buxer paa —

Da hvor jeg sang, hos Høie som Lave,

Gik det ret lystigt — ingen faldt i Stve:

Thi jeg drak, alt som jeg sang, og man kunde
 mig forstaae.

Med min fulde Glæde,
Som ved dette fulde Bord.

Thi skøndt i mange lystige Kredse
Viinen var god, og Gæsterne tilfredse,
Skøndt og Sangen ofte steg høit til Glædens
Melodie,

Medens med Smil og venlige Læber
Vinkte mig huldt Begeistringernes Fader

Til en ikke lille Ruus i den drukne Harmonie —
Her — her — her — fandt jeg den største
Sangenes Helt og Munterheds Første:

Bært for alle Bærter, Dans Apollo, Dig,
Glædens Gud og Dithyrambernes lig!

Her gir du ikke blot mig et Vink,

Her i Person du byder mig: Klink!

Se i Himlen svæver,

Mens mig Glæden hæver

Paa sin egen Guddoms Vink.

De tolv Skaaler.

Tredde Juledags Vise.
 For Selskabet, paa Skydebanen.

(1814.)

Rektor Møller i Helsingør helliget.

En værdig Lærers Fødselsfest,
 Som indtraf paa den allerstørstes,
 Rebuder her hver Julegæst,
 At denne Dags er, som den første:
 En Fest for hver Oplysnings Ven,
 Der veed at bruge Mund og Pen,
 For værdig at udbrede den,
 Da at paa den bør ikke tørstes.

H. B.

L.

Med ny Begeistring tredde Sang
 Her for mig Gulebollen blinker;
 O lytter, Bøener, til min Sang,
 Og tømmer Glasset ud, og blinker!
 Og stemmer i med Tutti-Brag
 Paa Iysets tredde Guledag!
 I nyt og gammelt Vennelag
 Med dobbelt Smil os Evan vinker.

Jeg seer ham i sin Purpurky
 Sig op af Gulebollen hæve,
 Og for det Gamle, som det Ny,
 Taknemmelige Skaaler kræve!
 Han fordrer mig med dobbelt Lyng,
 I Hjerters og Pokalers Klang,
 Til Unglings- og til Oldings-Sang;
 Thi begge, vil han, skulle leve!

Hver Juul især erindrer mig
 Den Tid, da jeg var meget lille;
 Saa, Broder, gaaer det vist og dig,
 Endskiøndt du tier ganske stille.
 Naar ei med Bøxten Fanden foer
 I dem, som større blev i Fjor,
 Saa Skaal for hver, der nu er stor,
 Men Skaal tillige for — den lille!

Som Yngling var, som Olding blir,

Trods alle nye og gamle Moder,

Hvergang jeg skuer Kønnet's Ziir,

Min første Tanke: smukke Moder;

Den Tanke h'vær bifalde vil,

Især, naar lidt man drikker til —

Skaal for hver yndig Pigelil!

Men og en Skaal for — hendes Moder!

Hver Juul mig og erindrer om,

Selv midt imellem Bispestole,

Trods eget lille Provstedom,

Den Tid, som Dog jeg gik i Skole —

Skaal for hver Lærd, der blev for Vid

Navnkundig, eller blot ved Flid,

Som Janssen, eller Olavid!

Men Skaal dog og for — Jens og Ole!

De fleste blandt os noget blev;

Stor er nu vore Raaders Skare —

Hin fik et Tegn, og den et Brev,

Da Kors i Verden er ei rare —

Skaal for hver Bravmand, som blev meer!

Da Skaal for hver, som blev til Kler!

Men og en Skaal (mens Møller leer)

For dem der bleve — hvad de vare!

Hoer Juul i Spil, og Dands, og Leeg
 Beviiiser noksom alle Giæster,
 Hvis Templet selv i Kunst ei stæeg,
 Stæeg dog i Mængde Templets Præster —
 Med Muse-Metter frisk i Flæng
 Gaaer nu hver Julebuk i Seng —
 Skaal for hver ung parnæssig Dreng!
 Men Skaal og for den gamle — Mester!

Man seer nu mangan Attenjens,
 Som Pieridernes Protektor,
 Der paa vor Kloster og Regents,
 I Græsk knap tørde vorde Lektor;
 Dog, da Kritiken nu paa Prent
 Har lidt i Skolen Bladet vendt,
 Saa Skaal, for Fuxen, som Student!
 Men Skaal for Duxen og, som — Rektor!

Tilforn blev Sang, som Saft fra Rhin,
 Meer klar og sød, som den blev ældre;
 Nu dovner den, som Brændeviin
 I Mutter Høls og Ludlams Riældre —
 Dog naar i Versets Dingeldang
 Er ei for megen Knokkelklang,
 Saa leve høit den yngre Sang!
 Men Skaal tillige for den — ældre.

Da med Kulturen i vort Nord

Der nu er næsten ikke Maade,

Da selv med Tang og Jonfrufjord

Man nu maa holde lidt tilraade —

Saa Skaal for hver, som Banding gav

Til rette Tid, paa rette Lav;

Og Skaal for den, som høster brav!

Men ogsaa Skaal for den, som — saede!

„Lad vore sammen til min Høst

En Tid det Onde med det Gode!“

Saa lod den første Julerøst —

Den sidste følge samme Mode!

Skaal for Congressens Tugt og Tyndt,

For Rus og Prus, for Nyn og Grynt!

Skaal for vor Verdens flette Mynt!

Men Skaal tillige for — den gode!

Man strider, paa hiint Wiener-Bal,

Om Fredens Bolle, lidt forlegen,

Hvem nu herefter være skal

Den største Julebuk i Leegen —

Skaal for hver ærlig Buk, som veeg!

For hver, som faldt! for hver, som steg!

Skaal for hver fremmet Juleleg!

Men Skaal tillige for — vor egen!

For Fredrik, som hist leger med
 Lidt Juul til Fædrelandets Beste,
 Sid, hæderfront, i Held og Fred
 Han hjemme leae maa til næste!
 Skaal for hoer Drot, sig did har vendt,
 For eengang at faae Striden endt!
 Skaal for hver viis og god Regent!
 Men Skaal tillige for — den beste!

Skaal for hvert ædelt Julelag
 Paa Throner, Stole, Bænke, Skamle!
 Skaal for hver tredde Juledag,
 Der, som i Dag os vil forsamle!
 Med nok af Brød, og no^o af Suul,
 Og Bollen fuld, som den 'er huul,
 Skaal, Venner, for den nye Juul!
 Men Skaal tillige for — den gamle!

W a a r s a n g.

Med Kongens Hiemkomst.

(1815.)

Fulde Glands den unge Sommer straaler,
 Og Himmel, Hav, og Jord er fyldt af Livets Lyst;
 Et festligt Bud gaaer om i store Ekaaler
 Fra Blik til Blik, fra Mund til Mund, fra
 Bryst til Bryst.

Naturen rundt har nu hørt op at græde;
 Alt blomstrer, synger, leer; og vi, ved dette Bord,
 Med fulde Glas og Hjerter, deele Glæde
 Med Bæk, og Dal, og Skov, med Himmel,
 Hav, og Jord.

Thi Danmarks Sol er atter lys oprunden!
 Med Vaarens sidste Taage svandt hver anden Sky;
 Hver Livets Sorg er med Naturens svunden;
 Og Fædrelandets knuuste Hjerter slaer paa ny.

Det slaer igien i disse glade Toner,
 Hvori gienklinger Dannerfolkets yngste Fryd;
 Min Sang er Jubelsang af Milloner;
 Mit høie Glædesraab er hele Landets Lyd:

„Vor Frederik os smiler atter hjemme!
 „Vi har igien vor Fader, og igien vor Ven!
 „Hver Frygt, hver Nød, Terminens selv, vi glemme:
 „Vor eiegode Konge har vi her igjen!“

Den Lovsang led alt mange glade Dage
 Fra hver en Borg og Braae, paa hver en Mark
 og Strand —
 Med fulde Glas vi jublende gientage,
 Hvad alt med Mund og Hierte sang hver Dan-
 nemand.

Vi songe høit i Glædens fulde Tone:
 Vor gode Konges Skaal! vor gode Konges Skaal!
 Gid snart, med ham, den blide Himmel frone
 Bort Fædrelands Ulyksalighed, hans Kronings Maal!

Merkur og Sofia.

(Af en utrykt dansk Amphitryos efter Plautus og Moliere.)

I.

(Scenen er paa Veien til Amphitryons Landhuus, som Sofia nærmer sig i Mørke, sendt af sin Herre i Forveien for at melde dennes seirende Hjemkomst.)

Sofia.

„Hvem der?“ — Gut Freund! — Dog der er ingen!
 Jeg snakker Tydsk af bare Skræk —
 Jeg har om Dagen dog ånseeligt Mod i Bringen,
 Men hen mod Midnat er det væk!
 Og nu en Nat, som denne! paa de Tide,
 Hver ærlig' Husbond, Vige, Dreng,
 Fornuftigviis, bør soie sig til Seng;
 Men heraf vil min Herre intet vide —
 Han jager mig af Leiren ud
 I Mørke, Taage, Storm og Slud,
 Med stræng Befaling, mig at skynde,
 Hans Fru Gemal vor Seier at forkynde,

Og melde hende, hvad hun dog faaer see
 Om fire Timer, mueligen om tre,
 Naar selv han kommer. — Hviiket Mørke!
 Hvor er jeg vel? Omringt af lutter Dørke,
 Jeg seer ei mindste Tag, ei mindste Træ,
 End siæ mindste Glimt af vort Palæ!
 Til Lyk e har jeg denne Lygte,
 Hvorved jeg dog mig selv saa halvveis seer —
 Det er dog een Person, om ikke meer,
 Som jeg behøver ei at frygte —
 Foran jeg i det mindste kiender mig,
 Gser paa Buxerne, grandgivelig;
 Men haq paa — Hvad er det? o milde Himmel!
 En Beenrad! et Skelet! — Jeg bliver hovedsvimmel!
 (Han snubler, og er nær ved at falde over noget.)
 Formodentlig et ulykjaligt Rov
 For vilde Dyr, som jeg! — Nei! Gud ske Lov!
 Det er en Plov! —
 Og der, der seer jeg Porten! — Dennesinde
 Jeg gif dog ikke feil, endskiøndt jeg gif i Blinde!
 Nu er min Frygt for Spøgerie,
 For Troldmænd, Røvere, Harpyer, og deslige,
 Med eet forbi;
 Nu er jeg, som i Himmerige,
 Den fiære Hiemstavu, Hønsogaarden der,

Saa nær. —

Hvis jeg kun ikke nu har glemt, hvad jeg skal sige,
 Formeldende Grevinden med Respekt
 Det Bud, min Herre bød mig bringe
 Paa Seierens og Glædens Vinge —
 Jeg veed det inden i perfekt;
 Men, for det og med Anstand at frembære,
 Som det sig egner, hør, og bør
 En martialsk Ambassadør,
 Jeg maa see til, det udenad at lære! —
 Det gælder, Sofia, ved denne Leilighed
 At vise dig! — En lille Tale,
 Hvis ret den lykkes, vil dig anbefale,
 Som Hofmand og som Helt, for Tid og Evighed!
 Lad see! Til Dag er end en Time —
 Før jeg gaaer ind, jeg her vil øve mig,
 Og en Beretning, sammenrime,
 Hvorover man skal undre sig!
 Vel var jeg ikke med i Slaget,
 Men det er ikke deres Sag;
 Min Herre selv dog aldrig faaer opdaget,
 Hvor jeg laae skjult den hele Dag —
 Frisk Mod, Ambassadør! I slige Sager
 Det Skinnet er især, som Damerne behager;

Det gielder meget mindre om

A' gjøre dit og dat, end lade som!

(Han skyder Ploven noget frem)

Befal! Jeg sætter, denne Plet er Salen,

Hvor jeg indføres — denne Plov,

Hvorpaa jeg Lygten sætter, med Forlov,

Høisædet, jeg paa huld Befalen

Mig nærmer — Saa! Nu først en Reverenç!

(Han gaaer nogle Skridt tilbage, og bukker)

Nok een! — og nok end een! — thi notabene!

Hornlygten her paa Ploven er Alkmene —

(Der faaer jeg en Idee, jeg ei har havt tilforn,

Om Overflødighedens Horn,

Som jeg, naar Leiligheden kommer,

Anbringe kan imellem andre Blemmer.)

(Han nærmer sig Lygten, og rømmer sig)

„Hans Excellenç, Armeens General,

„Amphitryo, min Herre, Ders Naades

„Høibaarne, trohengivne Herr. Gemal“

(Got! ypperligt! det var en kapital

Begyndelse! Hvis Kisten for mig traades

Som den, saa har jeg vunden Sag) —

„Med Ders Naade-for og bag

„Beskiæftiget ved Nat og Dag,

„Selv midt i Heeden af det gyseligste Slag,

„Kun tænkende paa Sammes Ynde“ —

(Det falder jeg, en Hilsen at begynde!) —

„Har naadigst, i den hele Hær

„Af Adjutantere, som stod paa Vinde,

„Mig, som Gesandt, udvalgt og faart her,

„For Deres Yndighed, min naadigste Grevinde!

„Hans Slag, hans Seier, og hans Utaalmodighed,

„At kaste sig for Deres Fødder ned,

„Paa Hurtighedens egen Vinge

„Med Anstand ydmygen at overbringe.“ —

(han knæler og svarer sig selv)

„Det glæder mig, at se ham her igien,

„Min fædre Soffa! reis sig op igien!“ —

„For megen Ære, Deres Naade! — Siæle,

„Som min, er det en Himmelfart,

„Ved sig en Leilighed at knæle!“ —

— (Befignet svart!) —

„Hvorledes lever min Amphitryo?“ —

— „Hvorledes Helten lever? o!

„Som Helt! paa viden Mark, som inden fire Bægge,

„Med Lykken Arm i Arm, med Sciren Haand i Haand,

„Krigsgudens Yndling, og Bellonas Rieledægge“ —

— (Guddommeligen sagt!) — „Naar kommer han?

„Naar kan jeg vente ståt min inderlige Læng-

sel?“ —

—, Saa snart, min Naadige, saa snart, han kan —
 „Om ikke før!“ — (Hvor fint!) — „Men Krigens
 Trængsel

„Og Møje, frygter jeg, har dog
 „Lidt taget paa ham? Sig mig alt til Priske!
 „Hvad sysselsætter ham i disse Øieblikke?
 „Hvad tager han sig for? hvad gjør han? og
 „Hvad siger han?“ — „Kun lidet, Deres Naade,
 „Men handler desto meer, til Landets Vaade,
 „Og vore Fienders Skræk!“ — (Saa! bravo!, bra-
 vo da!

Jeg veed ei, hvor jeg al den Bittighed faaer fra) —
 „Hvad gjøre Fienderne?“ — „De svømme, De-
 res Naade,
 „Som arme Flugtninger, paa Skjolde, Bogue, Vaade,
 „Til Hest og Fods, i deres eget Blod;
 „Thi der, hvor deres Stad, og Slaget stod,
 „Er nu af Blod et Hay!“ — „O hvilken Lykke!
 „Fortæl mig, Sofia, Stykke dog for Stykke,
 „Hvorledes det gik til!“ — „Med største Lyst;
 „Thi, skøndt jeg ei vil rose mig, er ingen
 „Istand som jeg, til at forklare Tingen;
 „Da jeg kan vise Dem den hele Dyst
 „Fuldkommen paa en Prisk. Indbild Dem, at Telèbe
 „Her ligger, Deres Naade, her,

- „Hvor jeg har lagt min Hat — det er en Bye
som Thèbe,
- „Hvad Størrelsen betræffer, noget nær —
„Telebefloden løber ikke lige
„Saa ganske just; men det vil intet sige —
„Jeg sætter, at den løber — der.
- „Vor Leir var, hvor jeg staaer — og hist, paa
Høien —
- „Behag, at forestille dem en Mas, —
„Stod Fiendens Fodfolk — nemlig venstre Fløien;
„Men neden for den høire — lidt paa Skraas.
„Saa snart Tedeum nu var sunget vorden
„Parolen uddeelt, hver Patron i Orden,
„Og hele Hæren, som en Linjal,
„Gav Generalen, Deres Herr Gemal,
„Signal
„Til Slag — Patra!
„Trattera! trattera! trattera!
„Dif Paf! Bim Bam! Bom Bom!
„Tromme'om! —
„Frém! raabte Generalen, Du! —
„Det er, som om jeg hørte ham endnu!
„Men jeg, i Spidsen af et svært Artillerie,
„Var ham og hele Hæren alt forbi.
„Teleberne, med hele høire Fløien

„I tre Pløtonger, styrked ned af Hsien —
 „Og trued med et Angreb, een, to, tre,
 „At koldbattere hele vor Armee;
 „Bed første Tørring faldt og rigtig overende
 „Vor hele Front — saa nær som jeg,
 „Og Generalen — der dog ogsaa maatte vende;
 „Men vendte til vor Fordcel denne Streg
 „Af Ubefindighed paa Fiendens Side,
 „Bed, i en Haandevending, at udvide
 „Vor Linie, saa, før han saae sig om,
 „Med hele Rytteriet Fienden kom
 „Midt ind imellem begge vore Fløie —
 „Tæt bag ved Stedet, hvor jeg stod,
 „Med, sandt at sige, lidt for meget Mod.
 „Hvorledes? Skal jeg ganske nøie
 „Nu vise Deres Naade!“ ... Tys.... o Skæk!
 Jeg hører nogen. —

II.

(Merkur i Sofias paatagne Skikkelse, kommer frem.)

Merkur.

Under disse Træk

Jeg denne Sladderhan, hv's Komme vilde
 Forstyrre lidt derinde deres Gilde,
 Maa her see til at kysse væk!

Sofia (uden at see Merkur).

Det var en Flue vel, som sang mig for mit Øre —
 Jeg ikke mindste Lyd kan længer høre;
 Dog er det raadeligst ei længer her at staae —
 Jeg vil gaae hen at banke paa.

Merkur (affides).

Det skal du, ved min Pageguddoms = Ære!
 Saa længe, jeg staaer Vagt, vel lade være.

Sofia (bestandig uden at see Merkur).

Hvor denne Nat mig forekommer lang,
 Net. unaturlig lang, og uden Ende!
 Jeg troer', at Solen i sin Gang
 Med Vinden sig har ladet vende —
 Hvis ei Hans Majestæt, Herr Phöbus, skal man see,
 For meget druffet har i Aftes, og nu sover
 Dervede Rusen ud, saa hele Dagen over
 Han bliver liggende maaskee!

Merkur.

Hvor denne Slynge taler despekterlig
 Om Guderne! Men han skal ei gaae Ram
 Forbi! Jeg paa hans Ryg skal lære ham
 Med et got livsfuld Prygl, at sladre meer maneerlig.
 Dog — før jeg giør ham de fortiente Ærst,
 Vil jeg ham drille noget først.

Sofia (bliver ham vaer).

Na! bitter Død! nu er det ude! —
 Der kommer en Krabat, hvis hele Snit
 Mig synes, intet godt just at bebude! —
 For ham min Frygt at skiule lidt
 Vil jeg staae stille her, og lade,
 Som om jeg sang en Serenade! (han synger)
 „Langt mecr, end Vre, Guld er værd“ . . .

Merkur (affides; men høit).

Hvem er den Slyngel, der tør skraale her,
 Bort Huus saa nær?
 Han har nok Lyst, min flade Haand at smage.

Sofia.

(Som efterhaanden har sunget sagtere og sagtere)
 Musik den gode Mand et synes at behage.

Merkur (for sig, høit).

Jeg her paa Vagt har maattet staae
 Forgæves i tre fire Dage;
 Det glæder mig, jeg nu kan faae
 Dog noget endelig at knække Halsen paa —
 Er det og nok saa lidt, man maa til Takke tage!

Sofia.

Hvad for en Diævel af en Karl er der,
 Som Halseknækken har saa fier?
 Mit hele Legem atter bøyer —

Lad see! mon han er i Gevær?
 Nei! Gud ske Lov! han har kun blotte Næver!
 Hvem veed maaskee, naar det til Stykket kom,
 Saa farlig han sig gjør, om ikke
 Ham Hjertet ogsaa torde pikke!
 Hvem veed, naar jeg ham raaber: Skælv!
 Om han ei bliver vel saa bange, som jeg selv?
 Han er, som jeg, alleene — jeg har Næver
 Saa vel, som han —
 Velan!

Merkur.

Hvem der?

Sofia.

Jeg!

Merkur.

Hvilken jeg?

Sofia.

Jeg! der ei bæver!

Merkur.

Hvem da?

Sofia.

Karl for min Hat!

Merkur.

Og hvad bestiller du?

Sofia.

Jeg snakker med mig selv.

Merkur.

Og hvorhen staaer din Hu?

Sofia.

Hvorhen mig lyster.

Merkur.

Saa? Men det mig lyster ikke!

Sofia.

Det er mig kjær.

Merkur.

Du Slynge! svar mig her,
Hvorfra, hvorhen, og hvad, og hvem du er,
Og hvem du tiener, flux, til Punkt og Drifke!

Sofia.

Jeg kommer fra det Sted, hvorfra jeg gif,
Gaaer did, hvor jeg er hensendt, paa en Prik;
Er deels, som fleer, og deels, som færre,
Og tiener, punktlig, hos min Herre.

Merkur.

Sej mærker du vil spille Vid og Mand —
Din Riæthed, mellem os, saa got mig hover,
At en særdeles Lust mig kommer over,
At give dia med egen Haand
Et Drifgn —

Sofia.

Mig?

Merkur.

Dig selv! — og, hvad jeg lover,
Jeg holder — (han giver Sofia et vældigt Ørsign).

Sofia.

Hvad? hvordan? hvorledes? Bover
Du virkelig paa Dret mig at slaae —
Eskal jeg, som Alvor, det forstaae?

Merkur.

Ne! kun som Spøg til videre!

Sofia.

Ja saa! —

Men jeg er nu ei oplagt til at spøge.

Merkur.

Belan da, som du vil, lad gaae —

Lad os lidt Alvor da forsøge!

(han giver ham eet, saa han tumler.)

Sofia.

Nu, ved Merkurius! det maa jeg sige,

Du har, der, Kammerat, en Haand —

Æil Skiemt og Alvor — uden Lige!

Skald jeg var saa fort for Hovedet, som du,

Blev der et smukt Spektakel nu!

Merkur.

Det er kun lidt! naar først jeg bliver
En Smule varm, jeg endnu bedre giver —

Sofia.

Bliv du saa varm du vil, jeg maae afsted!
(Sofia vil gaae.)

Merkur (holder ham).

Hvor vil du hen?

Sofia.

Hvad kommer det dig ved?

Merkur.

Jeg vide vil, hvorhen du gaaer —

Sofia.

Til Huset,

Som der du seer — der maa jeg ind!

Merkur.

Vil du paa Stedet reent da have knuset.
Ei Dret blot, men Næse, Mund, og Kind?
Hvis Huset der, hvor end mit Herskab sover,
Blot med et Skridt at nærme dig, du vover,
Saa skal titusind Prygl nedregne paa dit Skind!

Sofia.

Dit Herskab? Er du gal? Der boer min Frue!
Vil du mig bort fra vort Palæ,
Hvorhen min Herre selv har sendt mig, true?

Merkur.

Hvor tør du understaae dig, usle Kræ —

Sofia.

Vil du mig til vort Huus Indgangen spærre?

Merkur.

Hvordan? dit Huus?

Sofia.

Er ei, mon troe,

Herr General Amphitryo

Dets Herre?

Merkur.

Hvad gjør vel det til Sagen?

Sofia.

Jo!

Jeg er just hans Laker!

Merkur.

Du?

Sofia.

Jeg!

Merkur.

Du meener?

Sofia.

Jeg meener ei, jeg veed, at jeg ham tiener —

Merkur.

Du tiener General Amphitryo?

Sofia.

Seg! netop jeg, og ingen anden!

Merkur.

Hvad hedder du da?

Sofia.

Sofia!

Merkur.

Dr. hedder Sofja? du?

Sofia.

Ja! Sofja! ja!

Merkur.

Hør! Er du pinegal, og ganske fra Forstanden?

Hvor tør du sige et Navn dig så?

Sofia.

Jeg tør det ei; jeg havde det, for Fanden!

Go alt fra Barnsbeen af; som lille bitte Purk

Jeg alt hed Sofia —

Merkur.

Skamløse, frække Skurk!

Uvaarne Kiertring! gudsbespottelige,

Fordømte Løgners Løgner! du tør sige,

Dit Navn er Sofja? — og sige det til mig?

Sofia.

Til Guder, Mennesker, og alle andre —

I Dag, i Morgen, og evindeligt —

Jeg er nu eengang ingen, uden mig;
 Og hvad er giort, er ei meer at forandre!

Merkur.

For en Formastelse, der gaaer saa vidt,
 Ti Millioner Drfign er for lidt!

(han smækker til igjen.)

Sofia (skriger).

Hei! Landsmænd! hei! Gevalt!

Merkur.

Du rover gar, at kraale,
 Fordsømte Karl? (han dænger ham lystig.)

Sofia.

Du prygler mig ihjel,
 Og vil, jeg ei skal skriige? — Vel! nu vel!
 Hold op! — Jeg vil mig ikke længer maale
 Med dig! du mere Mod, end jeg desværre, har!
 En Helt, som du, bør ikke profitere
 Deraf, at jeg saa let mig lader kjonere!

Merkur.

Hvem er du nu da?

Sofia.

Den jeg ellers var!

Merkur.

Indbilder du endnu dig, Sofia at være?

Sofia.

Mig synes halv om halv, jeg er, hvad jeg var før;
Kun med den Forskiel, at jeg nu er mør —
Lad mig nu gaae for den jeg er, min Kiære!

Merkur.

Hvad? Er endnu du Sofia? hvad? svar!

Sofia.

Jeg er alt, hvad du vil, desværre!
Din flade Haand har gjort dig til min Herre;
Din Seier over mig er klar.

Merkur.

Du sagde — hvis jeg ret mig minder —
At du hed Sofia? —

Sofia.

Det forekom mig saa;
Men, naar jeg rigtig mig besinder,
Ler jeg dog ikke sværge just derpaa.

Merkur.

Du var formodentligen før beruset?
Nu er du ædru; — det kan hendes fleer! —
Jeg her, min Kiære! som du seer,
Er Sofia — jeg tiener her i Huset!

Sofia.

Du Sofia?

Merkur.

Der gives ingen fleer
 Af dette Navn; jeg bærer det alleene;
 Og den, som andet tænke tør, og meene,
 Gud naade ham!

Sofia (imellem Tænderne).

Ja! men Gud naade dig,
 Ifald jeg havde Mod i Brystet paa det samme,
 Hvor skulde Ganden dig annanime!

Merkur.

Du mumler noget der i Skiægget, synes mig —

Sofia.

Nei! ingenting! — Men, ved Naturens Orden!
 Ved alt, hvad billigt er i Himlen og paa Jorden!
 Forund mig blot et Spørgsmaal!

Merkur.

Tal!

Sofia (bønlig).

I Fred —

Et lille Spørgsmaal kun i al Uskyldighed —
 Men lov, mig, ei at vrede! —

Merkur.

Tal! lad høre!

Sofia.

Men — uden Smækken til — og uden mig at røre,
Hvis det mishager —

Merkur.

Vel! sig frit da, hvad du vil!
For pængangs Skyld jeg ei vil smække til.

Sofia.

Hvordan, og til hvad Gavn har ind dig kunnet falde,
Dig Sofia, som jeg, alvorligen at falde?
Var du og Fanden selv, hvor kan du gjøre dig
Med Navn og Hud og Haar aldeles om til mig?

Merkur.

Hvad? Vesel! Ore! Hund! —

Sofia.

Bliv ved at skælde!

Det smertes ei min Hud, skiondt den er om,
Naar kun med Haanden du vil ikke smelde.

Merkur.

Du kalder Sofia dig end?

Sofia.

Som Drøm

Mig synes dette Navn endnu at foresvæve!

Merkur.

Lie! hører jeg endnu det mindste Nuf,
Om denne Drøm, saa vækker dig min Næve!

Sofia (samlende sig.)

Lad gaae! — Men, var det og mit sidste Suf,
 Jeg protestere maa. For Handen! —
 Jeg kan dog ei mig selv med Siæl og Krop,
 Som her jeg staaer og gaaer, fra Taa til Top,
 Aldeles afstaae til en anden!
 Jeg er jo dog mig selv, saa længe jeg er til;
 Hvor kan du blive mig, ifald du ogsaa vil?
 Har jeg ei Nærrer nok paa mig, som got jeg kiender?
 Er det ei mine Been, hvorpaa jeg staaer og gaaer?
 Og, hvis jeg strax just ikke med dem staaer,
 Er det vel derfor mindre mine Hænder? —
 Du skjælder mig for Vesel, Ore, Hund,
 Fordi jeg eet og andet Ord fremfører
 Med denne Tunge her, som sidder i min Mund;
 Hvis ogsaa den da, for Exempel, dig tilhører,
 (Og det den maatte jo, hvis du var mig)
 Saa burde du jo staae dig selv paa Snuden —
 Den Sats er reent uimodsigelig! —
 Dog jeg har fleer Beviser, desforuden,
 Der gjøre klart som to og tre er fem,
 At det er mig, min Herre sendte hjem:
 Hvis jeg og kunde glemme mig, i Frygten
 Og Mørket, over dine Slag,
 Saa kiender jeg mig dog igjen paa Lygten,

Nu, det er næsten bleven Dag —
 Hvis Du var mig, i Kroppen, som i Munden,
 Saa maatte du jo holde den i Haanden,
 Og ikke jeg!

Den eene Reflexion (naar du vil Mærke lægge
 Til Syn for Sagen mellem begge)

Slaaer over alle Haandbeviser Streg!

Slog du mig og ihjel med disse,

Selv død, jeg blev dog ved, at være jeg —

Det er det eneste, jeg ved tilviffe!

Kiæmp derfor ikke mod Umuelighed,

Og lad mig være den jeg er, i Fred!

Merkur.

Nei! nu forgaaer mig reent Taalmodigheden,

Som jeg med dig har havt til nu!

Mig Haanden flyver endelig af Skeden,

For at slaae reent din Kiæft itu:

Du vover end, her for min Næse,

Nu det er Dag, nu Natten er forbi —

Nu, du kan ikke høre blot, men læse

Hvad skrevet staaer i mit Physiognomie —

Mig, Sofia, mig, Davus's Søn, hvis Moder

Har ingen andre Børn (at sige med sin Mand)

Da Bus, min eneste, min halte Broder,

Er død af Pest i Morenland —

Mig, Kantippines Egtelage —
 Mig, Sofullules Papa —
 Amphitryos Lafei — Gesandt, et cetera —
 Mig, vover du for dig at tage?
 Den Bist af Hud, du stikker i,
 Som duer eene til at hænge,
 Som, var du Sofia, med Haan du vilde stænge
 Til første beste Hund, som gif forbi —
 Det Kix, som nu, jeg seer det's Lapperie,
 Mit Orsign gjør for megen Ære —
 Elig Karflud af en Karl — o Naserie! —
 Tor sige sig, mit Navn at bære! —
 Dog — ras i Fred, forrykte Kæ!
 Jeg har Medlidenhed med Daareliste: Kræ.

Sofia (affides).

Merkurius! o see i Naade til mig Synder!
 Jeg halv at frygte for mig selv begynder;
 Dog — da han ikke meer staaer til —
 Min gamle Tro med, hvad jeg kan erindre,
 Jeg lidt endnu forsægte vil —
 Det er jo dog mig selv, og intet mindre,
 Der staaer paa Spil! —

Merkur (truende).

Hvad mumler du paa ny?

Sofia.

Hvis du vil frige

Med Hænderne —

Merkur.

Hvad saa?

Sofia (stammende).

Saa —

Merkur.

Saa? hvad saa? saa svar?

Sofia.

Saa — Skjædt jeg Netten paa min Side har —

Saa har jeg intet meer at sige. (han sukker dybt.)

Merkur (assides, sagte).

Mens, som et simpelt Menneske, derinde,

Forklædt, Gemalen ganske lig,

Den store Jupiter nu morer sig

Hos den bedragne Gemalinde,

Jeg morer mig guddommelig

Med denne giennemdrevene Skurk at drille.

(høit, til Sofia)

Tal frit endnu engang! Lad spille

Dit hele Galenskab! —

Sofia.

Men spørg mig først

En hellig Eed, at intet Smak med Næven

Paa Kisten, Dret, eller Klæven —
 At ingen Drygl — at ingen Døst
 Skal bruges meer til Zwiolens Haven!

Merkur.

Ved Herkules! jeg sværger dig:
 Min Haand for denne Gang skal ikke røre sig;
 Zal-uden Døven!

Sofia.

Ved Herkules? — Jeg kiender ei den Gud!

Merkur.

Det troer jeg nok, dit Skumpelskud!
 Du kiender neppe dem, som var, og ere,
 End siige dem, som skulle være —

(for sig)

Den, her jeg sværger ved, er først i Giare —

Sofia.

Sværg ved en Gud, der er os Hedninger bekiendt,
 Det ellers med din Ted er ikke ret bevendt!

Merkur.

Velan da, ved Merkur!

Sofia.

Det kan jeg lide —

Det netop er min Skytsgaud, maa du vide!

Merkur (leer).

Det vil vi faae at see.

H. B.

N

Sofia.

Nu, da jeg altsaa maa,
 Saa vil jeg dig, at jeg er Sofia, bevise
 Med Lygten her, som du kan tå og føle paa!
 Sig mig, hvis du er mig, (hold nu kun op at fnise!)
 Hvor fik jeg denne Lygte fra?
 Det maa du vide! — Hvad? Nu staaer du der!
 Ha! ha!

Merkur.

Jeg staaer, og tænker — om jeg ei bør bryde
 Min Eed imod en Løgner, der saa gar
 Sig gjør til Tyv, for med en Ting at fryde,
 Jeg i det Herberg, hvor jeg var
 Et Dieblisk traadt ind, en Snaps at drikke,
 (Som jeg betalte heller ikke)
 For mig at lyse lidt paa Veien, stiaalet har!

Sofia (forundret, for sig).

Staaer Fanden i det? Han har Net!

(til Merkur) Kan være,

Du og en Lygte stiaalet har, min Kiære!
 Du kunde stieles to, du kunde stieles syv —
 Jeg er dog den, jeg er! sæt og, du har den Ære,
 Deri at ligne mig, at du er fornem Tyv —
 Jeg siger fornem; thi med sligt en Gud kan høle:
 Lys kan og tør den beste stieles!

Merkur. (bifaldende)

Gær, naar Lyset staaer i fuld Mands Huus —

Sofia.

Det var Tilfældet just! — (for sig) Han gjør mig
reent konfanz! —

Fuld, som et Bæst, var Berten, da jey tog det!

Merkur.

Og nu? hvad synes dig om Lyvsbeviset? slog det?

Sofia.

Ligheden med mig selv i denne Punkt

Glaer mig — det kan jeg ikke nægte;

Du forekommer mig en Slags Adjunkt;

Men, er du Sofia, du er dog ei den ægte —

Mig falder ind — (for sig)

Du skal jeg spille ham en Streg!

Der vil han staae en kisp! (høit)

G'aid du er, som jeg,

I alle Punkter — har du blot ei Dyder

Tilfælles med mig, men og samme Lyder;

Hvad er din Govedfeil?

Merkur (smilende).

Min gode Ven!

Du nok forspurgte dig; i Hjertet sidder den!

Sofia (for sig).

Fordømt! det troer jeg selv! —

(hoit) — Lidt halveis' Kammerater,
 Jeg mærker rigtig nok, vi er, vi to Krabater;
 Men to er ikke een — jeg heller dog vil troe,
 Naar galt skal være galt, at een kan være to —

Merkur.

Vær to! vær tre! vær syv! vær Enes! vær Legio,
 Vær Skof! vær Myrias! vær hele Skarer! —
 Af Kæltringer, som dia, i Syd og Nord
 Og Ost og Vest paa denne lumpne Jord,
 Der gives Millioner Exemplarer —

Men det Societet gjør ikke til og fra;
 Jeg, seer du, er kun een — og jeg er Sofia!

Sofia.

Hvis jeg er ei mig selv, hvem Diavlen er jeg da?

Merkur.

Hold Mund! Stilstanden alt er ude!

Sofia.

Jeg har dog været før en So

Merkur.

Hold Snude!

Hvad bryder jeg mig om, uendelige Mar,
 Hvad, førend du blev til, du var, og ikke var?
 Nuf ikke meer! Terminen er udrunden —
 Gaae! på dig! — siger jeg — hvis ikke, skælv!

Sofia (trækker paa Stuldreye).

Det holder håaret, at gaae saa ganske fra sig selv!

(besindende sig)

Jeg har dog eet Beviis endnu paa Kædebunden —
 Ved den Merkur, der i saa mangt et Tyverie,
 Meer eller mindre fornemt, mig stod bi,
 Tillad mig, eene det med usmækt Dre
 I største Korthed og Enfoldighed at føre!

Merkur.

Din reent ravruffende, forrykte Fantasie
 Mig feeder med sit dumme Brølerie —
 Men, ligemeget da, lad høre!

Sofia (affides).

Det, veed jeg dog, veed ingen, uden jeg —
 Hvis det slaer feil — kan han og derpaa svare —
 Saa slaer jeg over mig en Streg
 Som Sofia — men, det har ingen Fare! (hæit)
 Hvor var jeg, Mester Mig, mens Slaget stod?
 Paa Stand, paa staaende, paa egen Fod
 Svar — uden først dig at betænke —
 Kan du mig stikke der, vil jeg dig alting skænke:
 Hvor var jeg med mit Overmod
 Den hele Dag, mens Slaget stod?

Merkur.

I Lænke!

Jeg tænkte ved mig selv, ikald man træffer mig,
 Saa kan jeg aldrig meer mit Fødeland forsvare;
 Det gielder ikke blot i denne Krig;
 Jeg bør mig til en meget større spare,
 Naar Fienden ret engang vil hevne sig —
 Jeg altsaa strax i Morgenstunden,
 Mens alle sov, mig drak en dygtig Nuss,
 Gik derpaa hen og løste Bindehunden,
 (Som strax løb bort, ei længer bunden)
 Da smuttede ind i samme Hundehuus,
 Tog Lænken til mig, og stak Hov'det giennem Ringen,
 For desto større Sikkerhed,
 Ifald der nogen kom. Men der kom ingen;
 Jeg laae den hele Dag og Nat i Fred,
 Og udsov Rus'n ganske rolig
 I den bortløbne Vægters Bolig.
 Jeg har endnu af Bøilen, som var kold,
 Og sluttet tæt, i denne Time
 Her om min Hals en rødlig Strime,
 Der kriller mig —

Sofia (fortvivlet).

Saa Fanden veent i Bøld!
 Han har mig alt, han er ei blot paa Sporet,
 Han er mig selv! — Det havde jeg forsvoret! —
 Nu gid jeg laae dybt i det røde Hav,

Hvor Slaget stod, paa Bunden af min Grav!
 Hvad nytter det, at leve længer?
 Nu, jeg er ingen, er jo Livet blot
 Et Spilleværk af bare Skam og Spot!
 Imidlertid — det er dog saavidt got,
 At jeg til intet meer i denne Verden trænger.

- Merkur.

Du, Mester Navnethy! hvad siger du?
 Er du end Sofia? svar! Er du mig endnu? —
 Mig synes, du med Næsen hænger?

Sofia.

Forlad mig, at jeg drømte, jeg var til!
 Det var en Feil, jeg gik i Taaget;
 Men jeg det aldrig meere gjøre vil —

Merkur.

Du drømte? siger du —

Sofia.

Et Hiernespil!

Merkur.

At du var Sofia?

Sofia.

Ja! — saadant noget!

Merkur.

Den gamle Davus Søn, Amphitryos Læge? 12

Sofia.

Hvad veed jeg —

Mercur.

Hvad, Krabat! veed du endnu det ei?
Har du den mindste Trivl?

Sofia.

Hvad skal jeg Synder gjøre?
Den gamle Bane — den bekiendte Bei —
Frygt for min Herre — Hedeq om mit Dre —
(han føler sig paa Rinden)

Selv Duxerne, som jeg i al den Furlumbæi
(han seer paa sine Beenklæder)

Sik Hul paa Knæet i — min Phantaste forføre;
Forstanden derimod — hvem af dem skal jeg høre?
Den eene siger ja, den anden siger nei!

Mercur. (utaalmodig)

Jeg mærker, Prygl maa til, for fuldt' dig at kurerer —
(han laver sig til at slaae)

Sofia.

Slag frygter jeg nu ei! Slaae lustig væk! smæk til!
Prygl kun af Hjertens Grund saa længe som du vil!
Da jeg mig selv er ikke meere,
Saa leer jeg af dit Nævespil —
(medens Mercur betænker sig)
Slaae mig ihjel! — jeg vil dig ei genere;

Nu, jeg dog engang veed, at du dig selv kun slaer,
 Nu skal fornøie mig hvert Slag, jeg faaer —
 Og gid jeg kunde reent krepere!

Merkur. (formildet)

Nei! nu, du dia for mig ei længer tår —
 Nu, du mit Nøvn. mit Brød, min Ambassade,
 Med al dit Narrerie gjør ikke minste Skade —
 Nu kan du blive den, du var!

Sofia.

Hvem var jeg da? hvem er jeg her i Live?
 Hvem tør jeg være? Kan du, saa besvar
 Mig dette Spørgsmaal ærligt!

Merkur. (alvorlig)

Jeg vil give
 Dig alt det Lys i denne Sag, jeg har —
 Og troe mig — vil dit Beste du — saa lær
 Du det ved den Oplysning blive!
 Du er, og var, og blive vil en Nar
 Fra nu til evig Tid, min Ven, og intet andet!

Sofia. (fast grædende)

Got nok; men nu, jeg ei er Sofia —
 Nu, ingen meer mig kiender her i Landet —
 Nu, Herskab — Kone — Børn — etcetera
 Er sløiten — hvor, i denne Knibe,

(Som du med din Forstand kan nok begribe)
Saaer jeg herefter Mad og Drikke fra?

Merkur.

Af fromme Vandrerere til Handels = Gudens Tempel —
Afhver en ædel Mand — der strax i Pungen tår
Eil en beskeden bukehullet Nar,
Der bærer Uffelhedens Stempel,
Og intet andet i sit Intet har,
Er Appetit — af mig her, for Exempel:
(han lukker sin Pung op, og giver ham noget klingende
Mynt.)

Sofia (takkende).

Saa kan man tage feil af Physiognomie! —

Merkur.

Beldædigbed er just i min Stand ikke Mode;
Men, hvor jeg kan, - jeg staaer den Usle bi.

Sofia.

Jeg tilstaaer — en saa stor Philantropie
Dit Mashed jeg just ei tiltroede!
Mig undrer, at et Bryst saa blødt og sømt og
mildt —

Merkur (smilende).

Jeg veed omtrent, hvad du vil sige —
Men — Minen gjør det ei; den ærligste kan svige:
God Viin behøver intet Skildt.
Jeg har et Skurkesias, det veed jeg —

Sofia (hastig).

Ja! — som værre

Jeg aldrig saae — skændt Hjertet

Merkur.

Og en Hud

Saa haard, som nogen —

Sofia.

Ja — det veed vor Herre!

Men Tænkemaaden prægtig —

Merkur. (brystende sig)

Som en Gud! —

Farvel!

Sofia.

Saa gaaer jeg da?

Merkur.

Hvorhen du vil! Kun ikke

Til Huset her! Om et Par Dieblikke

Min Herre kommer ud, og hvis han her dig saae,

Hvor ingen uden Huset's Folk tør gaae,

Trods mig — hvis Gudhed nu du har havt Prøyer paa —

Var uundgaaelig sikker da en Strikke!

Sofia.

Hvorhen da raader du mig, mild og from,

At gaae? Jeg er som nyfødt nu paa Jorden —

Skal jeg gaae vesten? østen? syden? — norden?

Merkur.

Vend først dig om!

(i det, Sofia vender sig)

Fornemmer du nu Vindens Blæsen?

Sofia.

Ja! den er stik imod —

Merkur.

Saa gaae kun efter Næsen

Tilbage ligefrem den Vej, hvorfra du kom!

(Sofia gaaer. Merkur seer efter ham, og svinger sin
Hat til Afsked.)

Den Karl var Penge-værd især paa Vagt om
Matten!

Til Lykke saae han ei Gudvingerne paa Matten.

Spring over Molbækken.

A. (paa den eene Side.)

Den svulmer — jeg gad over paa din Side —
Der, synes mig, er bedre — Mon et Spring? —

B. (paa den anden Side.)

Næ! Haanden mig! Lad Foden et dig glide!
Jeg selv sprang over nys, som ingenting.

A. (efter at have foruget.)

Det over Skævet gaar! — Men see de Dreng!
Hvor de gaar selv paa langs med Lyft deri!

B.

Det er den unge Nobels Vindings = Etie!

Jeg har den Traffen der betragtet alt for længe.
(han vil gaar.)

A. (holder ham.)

Har, apropos! du læst, hvad i Athene staaer
Bag i dens Glud = August og Slud = September?

B.

Mænd har jeg saa! Jeg seer, Molbækkens Mølle
gaar;

Og gaar endnu maaskee October og November —
Saalen e vi har Tre, saa gaar det got endnu;
Men bie til Frostten kommer! Pyt! — saa Puh!

A.

Hvad saa? — den kommer sikkert i December —

B.

Saa fryser Bækken til — og Møllen gaar itu!

A.

Men, blir tilovers intet, meener du?

B.

Nei! De, som holde reent i Smaagemakkerne:
De Folk, der bag om Giortelængen boe,
Der samle Pjalter, Pus, og gamle Skoe,

Hver Østerskal, hver hule Summerfloe,
 Steens Blade, Potteskær, det hele Bo,
 Resch eengang havde sat med Legio,
 Samt alt, hvad over Lethes Langebros
 Hærumles under Nyens Nattero —
 De Folk, som Grundtvig, med sin gamle Tro,
 Og gamle Dierohed, vilde falde Rakkerne —
 Wortbringe Møllen, som dens Møllebro,
 Samt alle Gulene med alle Takkerne.

2.

Men vil Du taale didindtil de Stænk,
 Du faaer af denne Møllegang? Betænk —

3.

J Mandeverdenen jeg ei mig stænke lader;
 Jeg haaber, jeg har viist, alt længe før,
 Jeg paa Parnasset veed, at feie for min Dør!
 Jeg Templet reense vil; men — holde veent paa
 Gader,
 Jeg Frosten — der gjør hver'en Molbæk tør —
 Og Politiets Omfarg overlader.

A n m æ r k n i n g.

Mens legemlig paa Musers Spillebord
 De svære Sager i Hjulborer trille,
 Høit over deres Læs det morer mig, med Ord
 Saa let, som mueligt, aandeligt at spille.

Allerseeneste Parnassiske Nyheder *).

I.

Fra Adam Oehlenschläger (af hvem vides ellers ikke) er udkommet et pubserligt polemisk Skrift i aldeles solut Stil, betitlet: „Til Publikum. I Anledning af Freyas Alter, forkastet af Theatrecensorerne —“ til hvie Bilboffab, Skoleholderlighed, og Jakobitet der neppe findes Mage, hverken i Ludlams Hule, Fiskeren, Freyas Alter, eller nogen anden hvilkensomhelst, heftet eller indbunden, bogstavelig Daareliste. Men, da dette med Kongens, og Folkets, og Totrediedelen af det philo-

*) Skulde nogen støde sig over Superlativet „Allerseeneste,“ som om Dansanas Forfatter (ikke Udgiver) pludselig havde omvendt sig fra sit gamle „Pedanterie, at lægge Vægt paa enkelte Udtryk“ (see Ediktet: „Til Publikum“ S. 11), bedes en saadan fornuftig Læser at betænke, man ikke got kan kalde Seenerne end seenest anderledes. Nyhederne i nærværende August-Hefte ere nemlig fra September og de første Dage i October samme Aar. Det er ikke min Skyld, saalidt, som at Thoras Fortsættelse først kommer i næste Hefte — der imidlertid alt er under Trykken.

sofistiske Fakultets DOKI truende Manifest, egentlig er stilet til de Herrer Theatercensorer — anmelder jeg det blot, indtil videre, forsaavidt det og er forelagt mig, som integrerende Deel af Publikum.

II.

Som kontrasterende med dette Skridt fra den første af vore tragiske Diatere — der er i blindtumlende Medgang — kunne vi ikke undlade, med hiertelig Beundring, at give vore Læsere opmærksomme paa et ganske modsat af den anden, der netop dermed beviser, at han er i Klart om sig blikkende Opgang. Digteren Ingemann har nemlig (som vi troe, med Bished at vide) forlangt sine til Theaterdirectionen indgivne Tragedier: „Hyrden af Tolosa og Loverridderen“ tilbage.

III.

Mit i den Græmmelse, paa Moderamaalets og Litteraturens Vegne, Danskaas sig selv eensang opofrende Præst har følt over en Månade den fugtige Marstids Trykprodukter, er har rigelig bleven trøstet ved de to Afhandlinger: „Om det philosophiske Aarhundrede,“ og „Om historisk Vidskab“ af Herr Grundtvig, i hans to seeneſte Hefter af Danne-Virke — det aanderigste og herligſte fra Tankens og Foredragets Side, jeg hidindtil har læst i dansk Prosa.

D a n f a n a .

Et Maanedskrift

af

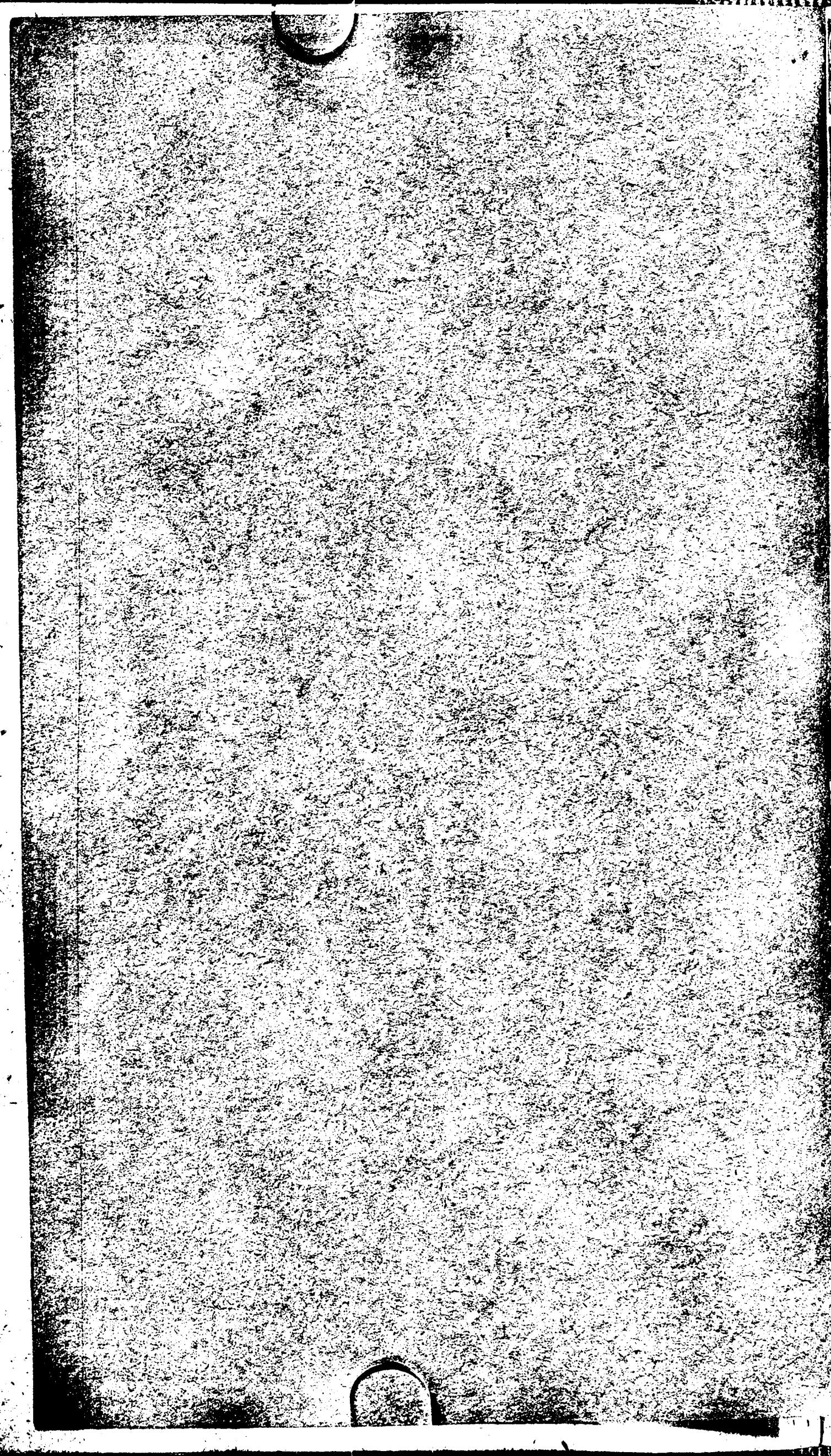
Jens Immanuel Baggesen.

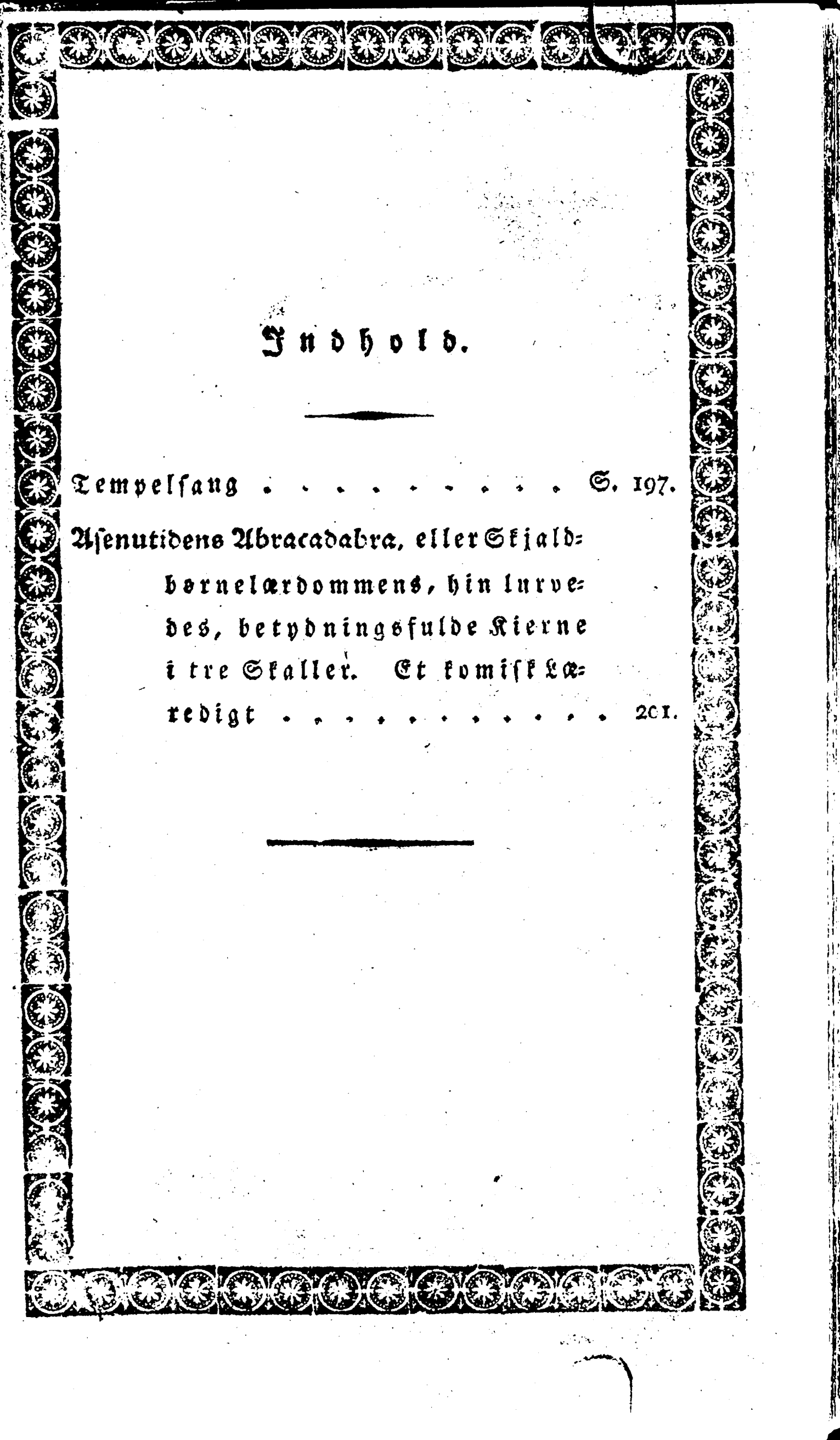
September.

Kjøbenhavn, 1816

Hos Boas Brunnich,

Lovstræde No. 128.

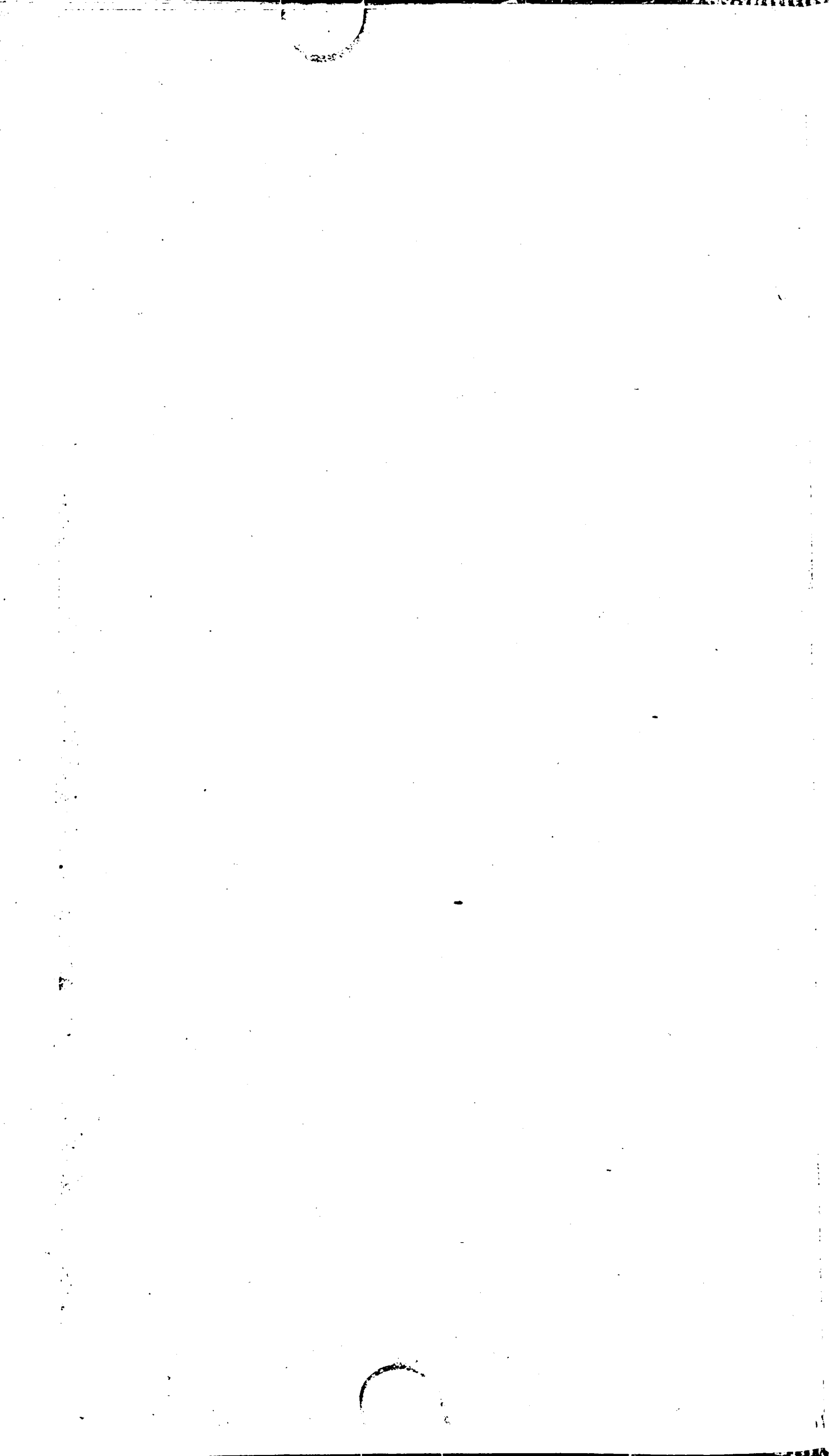

I n d h o l d.

Tempelfang S. 197.

Afenutidens Abracadabra, eller Skjald-
børnelærdømmens, hin lurve-
des, betydningsfulde Kierne
i tre Skaller. Et komisk Læ-
redigt 201.

D a n f a n a .

Den 28de October 1816.

T e m p e l s a n g .

Wens fro lovsynger Vaar og Sommer

Hvert Folk i Syd og Vest og Ost,

Dit Danmark frydes naar du kommer,

Du Nordens sildigskionne Høst!

I dig bød Himlen huldt: Frembryd,

Hiemlandets Ynde, Herthas Vryd!

O Hil i, Solens Afsseds Dage

Din gylde Kronings Twilling'-Fest!

Dit Eden spandt; men lod tilbage

Hvad Edens Himmel havde best!

I dag bed Engles Skaber: Bli

Danfolkets Rose, Fredriks Viv!

I dag sprang frem paa spæden Stengel

Den hulde Roses milde Knop;

Og Dannishedens anden Engel,

Den første værdig, vored op.

Fordøpplet straaler Dagnars Krauds

I Carolines Ufhylds Glæuds.

Velkommen, Landets elskte Moder,

Dit Danmarks Vaar i Høsten lig,

Her mellem dine tvende Moder!

Din Fredriks Folk velsigner Dig!

Com Glæden, efter Beemods Savn,

Velkommen i vor Længsels Favn!

Lad soinde Solens Inse Dage,

Emil Du med Huld kun til os ned!

Dg selv i Vintren Dan skal smage

Sin Høstivaar i den gyldne Fred!

Velsign os længe, Freden lig,

Com Dine Børn velsigne Dig!

Til Fromheds, Yndes, Dyds Exempel

Mit helliget i Engles Sorg,

Smil længe glad i Musers Tempel,

Som i Din Fredriks Kongeborg!

Her! alle Toners Klang deri

Er til Din Lovsang Harmonie!

Maria! see vor Laare rinde!

Vi hilse Fædrelandets Prind;

I Dig, Du Hierternes Fyrstinde,

Vi signe Fromhed, Ynde, Dyd.

Smil til os ved vor Faders Bryst

O Du, vor Moder, Fredriks Lyst!

A s e n u t i d e n s
A b r a c a d a b r a .

E l l e r

Skjaldbørnelærdommens,

hin „lurvedes“

„betydningsfulde“ Rierne

i tre Skaller.

Efter venlig Begiering

fiedsommeligen uddrager og moetsommeligen

fremfat

af

Disciplernes affatte Mester.

Abacadabras Første Deel.

A B = A l f o r a n e n,
eller
O l d e n = S k a l l e n.

Chor af Judiske Alfer.

„Skal vi stene jer med Olden“.....

Fisleren S. 164.

U s a l f o r a n e n .

A s e n u m m e r n e ,

eller

de nattegamle Runebilleder.

I

Seer du denne tørre Pind,
Uden Feil og Lyder?
Eparfont af dens Fyrrestind
En Slags Harpir flyder.
Den maaskee blev til en Slog;
Men, hvis Naron og den tog,
Løb den aldrig flyder.

2

Oven bugtet, nedentiv,
 Gled paa Skibets Bane
 Giennem Poesiens Siv
 Sneffen, som en Svane —
 Af! desværre! Oven er
 Blevet nu et frossent Kiær,
 Og den selv en Kane.

3

I en evig Strøm af Graad
 Kringlen giød sin Klage,
 Giorde Landeveien vaad
 Med dens salte Page;
 Og af denne Butterdey,
 Efter eget Contrafey,
 Dagte den os Rage.

4

Tvende Pinde krydsviis lagt,
 Og en mindre tredde,
 Seer du, naar du lidt giær Ngt —
 Siat, hvad det skal hedde?
 Mærk dig: Streg — og Streg — og Streg —
 At du giætter det før jeg,
 Derpaa tør jeg vædde.

5

Seer du denne friske Tyr
 Med et Horn i Panden?
 Er det ikke Byens Tyr,
 Er det dog en anden.
 Ordet gaaer, det andet Horn,
 Han skal have havt tilforn,
 Staaer i Pant hos Sanden.

6

Her det aandelige Mul
 Seer du i dets Roden
 Næsen over Mundens Hul
 Bøier sig med Foden;
 Hvis den finder der lidt Smuds,
 Etader ikke; thi for studs
 Op mod Himlen stod'en.

7

Salig Kongen seer du her
 For vort Hippokrene,
 Som paa Skildte man ham seer,
 Og paa Milesteene —
 Noget belliat ogsaa har
 Hule Karlen aabebar:
 Tallet notabene.

8

Dtte her af Ordfied

Ode = Pølser ruller;

Stopper og med Hævegrød

For Oplysnings Huller.

Hjertets Blære, Hov'dets Skal,

Samlet i et Ordetal,

Er tvende Tuller.

9

I de ni Gudinders Dands

Findes han ei længer;

Men, saasnart han seer sin Rands,

Er han Styverfænger.

Skade! Digtetnullet hans

Harde tog en herlig Krands,

Men, som sees, den hænger.

IO

Sku min Bali=Magni=Torn
 Med sin Rose stride!
 Hvad han ei har vidst tilforn,
 Saaer han vel at vide.
 Slog han over Tullet Streg,
 Samlende sit bedre Jeg,
 Gad jeg Manden lide.

Det ellefte Bud.

„Lad dem alle stange, slaae,
 Gibe, forfølge, hade —
 Du dog derfor aldrig maae
 Dig forbløffe lade!“
 Det er end Kritikens Bud;
 Og det seer livagtigt ud,
 Som J. J. paa Blade.

Provst Sæmund den Ungres
 pnynt : op : i : danske Forklaring
 af
 Abracadabara.

Provsten.

Svar, Lille! Gad han være lykkelig
 I Sangens nattegamlle Himmierig?

Drengen.

Ja, kunde jeg kun bare blive det;
 Men jeg er bange, det er ikke let.

Provst. n.

I visse Maader har 'han ganske Ret.
 Men vil han gaae sagtmødigen med Tsal
 Den Bei, som fører ham til dette Maal?

Drengen.

Ja! kunde jeg kun bare finde den!

Provsten.

Vær ikke bange! Husk sig om! Hvorhen,
 Har jeg ham sagt engang, han skulde gaae?

Drengen.

Til Afsnitidsbogen — til Abra —
 Cada — Cadab — Abracadabara —
 Den store Billedbog, med Bielder paa,
 Der er saa fuld af Træsnit: Kobberstykker —
 Der altid, troer jeg, hvordan man den trykker,
 Beständig kommer ud i dette Aar,
 Og derfor ingentid tilgavn's forgaaer —
 Det lurvede Gen'es betydningsfulde Rierne,
 Latinsk benævnt: Edda catholica,
 Og paa sin indsk: Romantisk Cabbala —
 Jeg bladrer i den overmaade aierne
 For Billedernes Skyld især,
 Dem Uglsplis selv ei komme nær.
 Det er en Bog, som langt gaar over alle Bøger,
 Hvis Mage man i hvert et Land,
 Hvor man aier alt for meget af Forstand,
 Forgæves søger —
 En Bog, der indeholdet al den Sand's,
 Al den Religion, og al den Lære,
 Gemytterne har nødig her til Lands —
 Og, som jeg haaber, De mig vil ferare,
 Hvis min Examen jeg bestaaer
 Saa get, at besté Karakter jeg faaer.

Provsten.

Det lover jeg ham. Hvo har skrevet den?
Betænk sig lidt, min lille Ven!

Drøngen.

Vor Nutids Ufer.

Provsten.

Hvad er det for Karle?

Drøngen.

- Nofødte Svende, nattegamle Jarle,
Blunderspæde Treldeænd, komne hid
Doraffen fra med selinternes Råner,
For paa det skællandsk = fonske = jydsk Bid
At lægge stærke fremmede Kapjurer.
I stor Mangfoldighed de drage frem;
Det fast umueligt er, at telle dem.
I Vibora lade de dem alletide —
Da de har Overbygten der — tilbede.

Provsten

Hvad falder man dem her i Risbehavn
I meere daagliqdase Vhrafer
End „nattegamle Jarler“ — „Nutids-Ufer“ —
Og „tydské Cabbalister“, med eet Navn?

Drøngen.

Med eet Navn: Digtere — som nu de falde —
Det samme, som Poeter, eller Skjalde.

Provsten.

Hvad er det vel for Folk i Grunden? hæ?

Drengen.

En Art af Engle, naar det ei er Fæ!

Poeter ere nemlig her i Live

Det høieste,! hvad Drengene kunne blive.

Provsten.

Hvad Grundbetydning har det Ord: Poet?

Drengen.

En Gjører — den, som givr.

Provsten.

Fuldkommen rigtig —

Glem aldrig den Betydning — den er vigtig!

Men gjøre, veed han nok, min Ven, er eet,

Og gjøre, noget andet —

Drengen.

For Exempel:

En givr i Thee, og een i Haar og Hør,

Og een i alt, fra Musfelin til Smør;

Men det er ikke, hvad Poeten givr —

Han givr i Vers —

Provsten.

Og det er Skionheds Stempel

Han sætter paa det Giorte. Som Poet

Han gisr med Amor i Naturen eet,
Og frandsjer med sin Birken begges Tempel.

Drengen.

Det er utroligt, siger man,
Hvad sligt et Englesfolk paa Jorden,
Især i Norden,
Hvor Penge selv er Digt, udrette kan!
Gud give jeg og saadan een var vorden!

Provsten.

Men — er det ikke Skabninger, som vi?
Hvis Been har Støvler paa, hvis Hovder stikker i
Nathuer, eller og i Hattepulde?
Der sole Heede, Sult, og Tørst, og Kulde?
Og stundom have meget Bryderie,
For endelig at lægges under Mulde?
Kort: Mennesker — der ei for „men“ er frie,
Der have deres Feil, og, iblandt andet,
Hver Svaghed, som er giængse her i Landet,
Fra Snue til Hydrophobie?

Drengen.

Eildeels. Men de er alle Bollen hulde,
Og tomme Flaskerne med meer Genie,
Og spise Tørst med mere Smag end vi;
Desuden er de næsten altid fulde —
Og Viin, og Punsch, og Øl, og Brændeviin

Indgav dem, og vil stedse dem indgive,
 Hvorledes de til Dyr og kunne blive —
 Til Svaner somme — somme blot til Sviin.

Provsten.

Vel svart, min Søn! De hellige Poeter
 Har deres Feil, som Povel og som Peter;
 Men de har Ollets Malt og Vinens Svovl
 I Skrift forud for Peter og for Povel:
 Begeistring, Mand, og Ild, og saadant noget,
 Som kaldes Furore, eller: Raserie,
 Paa got Latin — og, selv i græske Sproget,
 Manie.

Hvor mange har vi her i Landet?

Drengen.

Tusende!

Provsten.

Tænk lidt sig om! var ikke saa fremfusende!
 Hvad? Tusinde Poeter i en Stat
 Som lille Danmark? — Er han desperat?

Drengen.

Jeg troer, at der er fleer, for saavidt alle
 Nu digte løs, saasnart de kunne lalle.
 Tæl dem, som aldrig gjøre miudste Gavn,
 Og (da hver Gjører dog maa gjøre noget)
 I Rim, og uden Rim, omgiøre Sproget!

Provsten.

Jeg tæller ikkun dem, der har et Navn —
 Som man beundrer, og, som man beundrede —
 Hvor mange har vi vel af dem?

Drengen.

Et Hundrede!

Provsten.

Jeg troer, at han en Smule driver Spil
 Med mine Spørgsmaal. Svar ei hen i Taaget!
 Jeg spørger nok engang — vær ikke fjoget! —
 Hvor mange tør han tælle til
 I dette hans Poeters Hundred,
 Som man beundrer og beundred
 Et Dieblis, om han saa vil,
 Der, naar det i Kritik til Stykket kommer
 Blot ville holde sig til næste Sommer,
 For ei at sige længer —

Drengen.

Høit til Ti,

Hvoraf de to er smaa, de otte store —

Provsten.

Nei, lille Ven! der atter vild vi foere —
 Husk os lidt om! betænk os lidt derpaa!

Drengen.

De to er store, og de ni er smaa —

Provsten.

Givr Elleve, min Ven! — Han nys jo sagde,
Der var kun ti?

Drengen.

Jeg til de Store lagde
Noe een; mig syntes, een var alt for lidt —
Og, at de ni er smaa, jeg got mig minder
Nu, jeg mig rigtigen derpaa besinder;
Ehi derfor har jeg hiemme Sort paa Hvidt.

Provsten.

Det! ganske ret! — Hvad hedde de?

Drengen.

De store?

Provsten.

De store med de smaa?

Drengen.

Lad see! — Du skal
Slaae frisk paa Snuden — bande — Pøblen
moere —

Gaae fra Forstanden —

Provsten.

Sagte! lille Ven,
Nu løber Munden avet om igjen! —
Det er jo Buddene — som vel i Tal
Er og ti, tolv — men ikke det, hvorefter

Jeg spørger her. Jeg spørger: hvad de smaa
Og store Digtre hedde vel?

Drengen.

Ja saa! —

Det Spørgsmaal, det, gaaer over mine Kræfter,
Herr Provst, i sliq en Hast at svare paa.

Provsten.

Hvorledes? han, min Ven, et oplagt Hoved!
Har han nu glemt, hvad han i Fjor mig loved:
Endog de stregne Stykker! Han — saa nem —
Dog i det mindste tælle kan til Fem?
Giv sig lidt Tid! —

Drengen.

J regte Poesien,

Hvortil jo hører ogsaa Profodien?
Ei sandt?

Provsten.

Forstaaer sig!

Drengen.

Nu — deri — maaskee —

Jeg, sandt at sige, tæller knap til Tre.

Provsten.

Jeg vil ham hielpe lidt: Hvad staaer der foran Hullerne
I Mandeverdenen — jeg mener Mullerne?
(Han seer, jeg aabner Døren ham paa Kiem!)

Hvad hedde de, der i det ægte Hiem,
 Som Thor, med Odin, og hans Egtefælle
 Behersker — egentlig her hjemme tælle?
 Hvad hedde Digterne?

Drengen.

Nu har jeg dem!

HerrEn—HerrTo—HerrTre—HerrFire—Sem—
 HerrSex — HerrsaligSyv — HerrOtte —
 HerrNi — HerrTi — HerrElleve (dog nei!
 Den Ellevte, HerrVar der, er der ei) —
 Den Tolvte

Provsten.

Stop dog! — Er den først paa Bei,
 Saa løber Tungen, som en Rumlepotte!
 Med denne stemme Bane, lille Ven,
 Maa han see til, lidt af at vænne den!
 Han ramser, som en frejast Alter = Digter,
 Det eene paa det andet i en Hast:
 Steen, Stolper, Støvler, Hovdvandsæg, og
 Pliater,
 Og Fanden, og hans Bilbo — løst og fast —
 Hvor mange Gange har jeg ikke sagt ham,
 At Digterne, som Tallene, var ti?
 Jeg gad dog vidst, hvad der kan have bragt ham
 Paa fleer? — Den tolvte! hvilken Phantasi!

Den tolvte! — Meener han den oversættende?
Med ham har Musen intet Maskepie.

Drengen.

Jeg meente med den tolvte kun den trættende,
Ham, som, i visse Timer ganske fri,
Sik anlagt bag den stattes Gaafestie
Det velbekiendte Dit og Dat forjættende
Fransk = velsk = jydsk Evinerie —

Provsten (gysende).

Jeg haaber, han har aldrig fikt deri,
Mit Barn?

Drengen.

Jeg kiender det kun af Berettende —

Provsten.

Spring det fra nu til evig Tid forbi!
Men — for at bringe ham af Bildereden —
Hvor mange — (jeg har sagt ham det forleden
Paa græsk) — hvor mange Musen er der?

Drengen.

27.

Med samt den ellefte —

Provsten.

Der har vi Kurren,
Ham kom paa Traaden! Han har tale hørt

Om Jomfru Biehl — det har ham nok forført
 Til denne vore Digteres Forpurren?

Drengen (hurtig).

Og elleve Jomfruer — ikke sandt? —

Der ogsaa var engang, Herr Provst, paa Jorden?

Provsten.

Elleve Tusind Jomfruer man fandt

Engang i Syden — andre sige Norden —

Det er en Sandhed, hvis det ei er Tant;

Dog staaer det ei i Skriften. Mange meene,

(Blandt andre, Bispen selv i Klazomene)

Der var en Hoben Fruer deriblandt —

Formodningen er ræsonnabel.

Da det er Ting afielden stor Bærdie,

Man ei bør være for spandabel

Med Jomfruskab og Poesie;

Historien blev ellers let til Fabel.

Mig synes, jeg har læst i en Geographie,

Den Kirkegaard endnu skal findes

(Tæt ved Lyon, om ret jeg mindes)

De Jomfruer begroves i;

Men, at de tvende sidste Møller

Paa deres Mindesteen var blotte Tagdrupp-Huller,

Og Tallet altsaa Hundred kun og ti.

Naar man betragter Tingen nuomstunder,

Det er og bliver dog et Under
 I hvad paa græsk blev kaldt Parthenopie.
 Men hvad har det med Afer at bestille?

Drengen.

Med Aferne? Jeg troede, det var Digt,
 Som Muser, og som Genier, og sligt
 I Overflod —

Provsten.

Men hør engang, min Lille!
 Er det Enfoldighed? hvad? eller, for at drille
 Sin Provst, naar noget saadant taabeligt
 Han svarer mig? Dum er han sikkert ikke!
 Han kan hver anden Dog i Skolen stikke;
 Jeg frygter, der er Ondskab, eller sligt
 Derunder! — Svar mig, Spottesugl! oprigtig:
 Er det Malice?

Drengen.

Neen Enfoldighed;
 Høiværdige Herr Provst, saa vidt jeg veed;
 Jeg svarer sligt i min Uskyldighed —
 Jeg veed kun lidt endnu af Esthetiken,
 Jeg j' begynder først at lære den!

Provsten (klapper ham paa kinden).
 Saa er det got! — Men nu til Ase-Poetiken
 Tilbage! — Høvn de Ti mig om igjen!

Drengen. (tæller paa Fingrene).

Herr Een — Herr To — Herr Tre — Herr Fire —
Fem! —

Provsten.

Apropos! hvi herrer han ei ham?

Drengen.

Jeg veed ei selv! — Han ligner lidt La Hire
Blandt Herrebladene — det var en Skam,
At falde Knægten Herre! —

Provsten.

Hvis hans Lire

Han kiendte, lille Ben — den Herre: Bægt
Han har i Sang — om ikke just den første,
Saa dog blandt alle ti maaskee den største —
Han herrede ham een!

Drengen.

Men Klør Knægt

Mig giælder ogsaa meer end Ruder Herre!

Jeg kunde let ham falde meget værre —

Naar herrede man Shakspear og Homer?

Provsten (sagte for sig selv).

Jeg troer, min Salighed, den Dreng veed meer,

End Bispen og jeg selv, i sin Forklaring! —

(høit)

Saa kiender han ham?

Drengen.

Blot det lille Horn,

Han har i Panden — en Slags Nabnbaring
 Af Mod og Kraft, som iutet Tal tilforn
 Har røbet mig. Og synes mig, at Svandsen,
 Han har, er den guddommeligeste Svands,
 Som noget Tal har opviist her til Lands —

Provsten.

Men Overmod, og Kraft, som styres ei, er farlig,
 Og man med Horn og Svands maa være meget
 varlig.

Hvis Kruffen øreløs vil ikke gaae fra Bands,
 Fornuften maa gaae Haand i Haand med Svandsen!

Drengen.

Fem er en smuk Figur i Springedands;
 Og indtil videre jeg giôr ham Krandsen —
 Jeg springer gierne selv!

Provsten.

Det mærker jeg!

For ham har min Forklaring ingen Streg —
 Han springer over Een, og To, og Tre, og Fire,
 (Trods alle Streger, som den sidste zire)
 Han springer strax til Fem! — Gfald han veed
 Om alt det øvrige saa got Beskeed,
 Saa kan jeg reformere ham i Morgen.

Drengen.

Jeg er kun ti Aar gammel —

Provsten.

Det er Sorgen!

Men, tår jeg ikke Feil, har han Genie

Min lille Gylfe, for dem alle ni. —

(sagte)

Eh! jeg undtager X'et, Nummer IO.

Drengen.

De gode Tanker vil De snart forandre,

Herr Provst, naar vi er kommen længer frem:

Hvis jeg og noget veed om Nummer Fem,

Saa veed jeg desto mindre om de andre.

Provsten (lidt ærgerlig).

Han har læst over dog paa alle ti,

Og ikke sprunget nogen A's forbi —

Drengen.

Selv ikke 6 og 7 —

Provsten.

Hvorfor just dem i Staden?

Drengen.

Fordi — men, med Forlov! jeg er saa trang —

Lør jeg gaae først lidt ud paa Gaden?

Provsten.

Sa gierne, lille Ben! — men sig en anden Gang:

Da mihi

— Han er alt af Døren ude.

Det er en Gandens Dreng! Af lille Ende

Der sprudler alt en heel satyriſk Ely!

Der ſidder paa den lille Knægt et Hoved,

(Hvis ei min Dكتور mit for meget loved)

Som paa mig ſelv!

Jeg troer, han veed Athenes Atticismus

Med dens Forflaring udenad,

Og meer om Poetiſens Libberismus

End Møller, Pæſt, og Provſt i Brøvevad,

(Iſald de vidſte noget) vide gad.

Var jeg ei ganſke fri for Beatismus,

For Stolpepral, og Oldenſteenerie,

For Smagsbeſtalling, og Profeſſorismus

I Dramatikens nyeste Vapismus,

Og for almindelig eiſiendt Genie —

Var jeg, ſom een og anden Ole Slave,

Der, pludſelig Herr Ole kaldt,

Sig ſkaer, ſom han var reent af Lave,

Naar man ham titulerer ei Herr Alt —

Tog-jeg det i Betænkning, ham i meere

Af OldenFallen at examinere.

Han gav mig et Par Nam, endſiendt jeg led

Naturligviis, ſom jeg det ei forſtod —

Og blev beſtandig ved, mig at herrere:

„Herr Provst! Herr Provst! — Jeg tænkte;
den var god!

Uf det Slags Piller kan der vanke flere.
Men, ligemeget! Ettaer jeg der en fiøn,
Saa staaer jeg dog — og leer af Hjertens Grunde;
Ehi Bid er, som i min, og Bid i andres Munde,
Og Bittighed, endog paa min Beføstning, fiøn —
Der har vi ham igien! — (til Drengen)

Nu hør engang, min Søn! —

Herr lille Gylfe! burde jeg vel sige —
Drengen.

Man herrer ikke mig og mine Lige!
Provsten.

Det var vel stolt!

Drengen.

Herr Provst! det var kun sandt;
Et Ord mig af Dem Selv derved i Tanke randt:
„Man under Herre kan, som over Herce være!“

Provsten.

Det har man fleest Exempler paa, desværre!
Men — falsk ei selv i Graven, du mig grovst!
Drengen.

Naar kaldte jeg vel Dem: „Herr store Provst?“

Provsten (bidende sig lidt i Læberne).

Du bliver næsten bitter, lille Pusling!

Jeg elsker Skiemt; men — Blintet af Foragt,
 Og Træk af Ondskab — med og uden Magt —
 Jeg elsker dig for høit — tag dig i Agt!

Drengen.

Herr Provst! jeg er i Skal mod Dem en Mus-
 ling —

Tilgiv! hvis jeg har ubesindig sagt
 Et Ord, som kunde saare den, jeg ærer,
 Som min Pynt-op-i-Dan, og Provst, og Lærer!
 Hvi hannede De mig i al den Tid til nu?
 Hvi kaldte De mig ikke Pebling, Pusling,
 Grønskolling, Vesel, Slubbet, Slynge, Usling,
 Tilføiende det hiertelige Du?
 Hvor gierne havde jeg Dem kaldet Fader,
 Istedenfor det Herre, som jeg hader —
 Hvorover De i mine Dine staaer
 Saa høit, som jeg endnu derunder gaaer!
 De elsker altsaa Gylfe; trods hans Lader?
 Thi det er ei hans Hierte, som giver Nar
 Af, hvad han ei forstaaer, i gale Svar,
 Og leer af det, ham synes overende,
 Ved Stiert i Veiret, Næse ned at vende,
 Mens selv maaskee han paa sit Hoved staaer —
 Jeg veed, jeg er en Pog, i hvor det gaaer.

Provsten (tager ham i Favt og kysser ham).

O! bliv det, Engel! Du, jeg saae dit Hierte,
 Skal intet Svar af dig mig meere smerte!
 Glem, søde Dreng, glem alt hvad jeg har sagt!
 Kun svar mig! sig mig „Du“! og fald mig
 Fader!

Behold dit Smil, dit Lune, dine Lader;
 Og tag dig kun for byklet Graad i Agt!
 Skiemt frit med alt det brammende Forskiellige,
 Med Skialde = Pral, som Mæv's og Bav's;
 Gjør Nar af alt det endelige Snavs,
 Og spil med Alt, undtagen med det Hellige!
 Drengen.

Be mig, om jeg det nogensinde gjør! —
 Men ikke sandt, Herr Provst! endskiøndt jeg bør,
 Hvad mig er foreskrevet, svare,
 Jeg dog imellem ogsaa spørge tør?
 For Spørgen kan jeg ikke let mig bare —

Provsten.

Spørg frit, min lille Ven, saa tidt du vil!

Drengen.

Er denne Digt = Examen, for Exempel,
 Her i de ti Poeters Rune = Tempel
 Et blot et Use = Børne = Spil?

Provsten.

Hvi sga? hvad bringer dig paa denne Tanke?

Drengen.

Det Digtér = Tusindberg, hvis Hundredbanke
 Svandt ind til et Mulvarpeskud af Ti —
 Hvorfor jeg, sandt at sige, dog er bange,
 Det torde være let endnu for mange,
 Med Hensyn paa den ægte Poese?

Provsten.

Det er en yderst vanskelig Materie —
 Der er, og blive maa for nogen Tid,
 I vor Examen Artium Mysterie —
 Dog — hvis du stadig gjør dig Flid —
 Indlemmer jeg til næste Ferie
 Dig i dets Helligdom, maaskee.

Drengen.

Jeg troer i Usenummernes Komædie
 Grangivelig igien at see
 Jevnherren, Herren selv, og Herren Tredie?

Provsten.

Maaskee!

Drengen.

Naar jeg tar alle Muller bort i Tanken
 Af Tusindbierget og af Hundredbanken
 Og Mulvarpeskuddet, bliver der kun tre.

II. B.

Q

Provsten.

Du har sagt A — jeg faaer at sige B!
 Forstaaer du mig, saa vil vi lægge
 Til begge
 Vor Aseverdens store C.

Drengen.

Jeg troer paa dette Bink at ane Trilogien; —
 Og nu Herr Prøyst forstaaer jeg Gronien
 I Aseverdens store Hob af Tre:
 Dens Afsoran = Abracadabara —
 Dens Edda = Cabbala = romantica
 Behandler kun, hvad der gaaer fra;
 Det er ei Mythen selv; men blot Mythologien.
 D! Held mig lille Gylfing, som sk see,
 (Bed giennem Sprækken ind at figge)
 De Tis (som fordum Tels) Forvandlinger i tre:
 As = Odin — Asa = Thor — og Asin = Frigge,
 Har — Tassenhar — og Tredie!
 Nu gaaer et Lys mig op i alt det — Stregede,
 Hvormed jeg hidtil egentlig kun legede!
 Den hele nattegamlle Gudehær
 Med sine strenge Bud og Laugsartikler,
 Og alt hvad Afsen siden selv udvikler,
 Blot Afsenutidsfyggen er. —

Tag bort de Tre, saa blir tilbage Gullerne
Med Mullerne —

Provsten. (smilende.)

Du kommer Semmens Arvepart især
Med denne Giætning meget nær.

Drengen.

Har ret jeg læst i Deres Minder?
Hvad der var Aser hist og Afsyniner
Er Asner kun og Afsennder her?

Provsten. (løstende sin lille Finger.)

Zys, lille Gylfe! Meget jeg tilstedder
Din overgivne Munterhed
Til rette Tid, paa rette Sted;
Dog maae du holde Maade med
Afsenutidig Spøg og Femtals Vittigheder!

Drengen.

Hvad tør man spille med i Nord,
Hvis ei lidt af og til med Ord?

Provsten.

Spil med dem frit, min Søn, kun ei paa samme
Maade,

Som den, der ei forstaaer sit Spil!

Drengen.

Jeg veed nok, hvad Herr Provsten sige vil —
Lad min Uskyldighed kun raade!

Saa vidt den aldrigen skal drive det i Spil,
 Vor Snorro Sture Snorleson at kalde,
 Apol Vapol, og Venus Menus — til
 Dimsider Spillet selv maae sammenfalde
 Med hvad jeg ikke navne vil —

Som, om det faldt mig ind, ærværdige Herr Sæ-
 mund,

At kalde mig en Sylse, Dem en Jæmund?

Med saadant Spil et lille Digtér = Kræ

Beviiser kun, at ikke blot i Grundten,

Men selv i Skinnet — selv i bare Munden —

Det er et Fæ.

Provst'n. (seer paa sit Uhr.)

Men Timen, seer jeg, er udrunden —

Gaae nu for denne Gang, min lille Ven!

Og kom i Morgen Formiddag igien!

(Sylse gaaer.)

Jeg Maae til den Dreng har aldrig funden!

Hvis han i Tide seer sig ret i Speil

Paa Ridsningen af hines Stemmen

Og Demmen,

Jeg haaber at det engang bliver Semmen,

I Skjald = Dekaden, uden Semmens Feil.

Abacadabaras. Anden Deel.

Ellemose = Loven,
eller
Kastanie = Skallen.

- Chor af Indiske Alfer.

„— med Kastaniens haarde Skal“.....

Fisken S. 164.

Ellemoseloven.

Herrebudene.

(Fortsettelse af Sæmunds Examen.)

Prorsten.

Nu, lille Ben, nu, vi forstaae hinanden,
 Nu vilke vi alvorlig giennemgaae
 Hvad Phantasien siger mod Forstanden,
 Og for det første saadant lade staae!
 Hvor mange Sureer har den Alkoran-Papism
 Man kalder nutildags i Poesie,
 Paa Grund af, hvad os skrevet har de Ti,
 Digt-genialt Parterrorismus?
 Hvor mange Parter er der i
 Den jakobinske stolte, stolperolige,
 Spor-min-hovmesterlige, bil-be-bolige
 Abracadabara-Mythologie,

Der grunder sig i Tro paa den utrolige
 Nutidens Cibberſke Philoſophie
 Med hele Dunciadens Dumbhed i?

Drengen.

Men er vi ikke Proteſtante, vi?

Provſten.

Vi to, min Lille! ja! men, for at proteſtere,
 Maa vi ſee til, at blive flere;
 Og for at proteſtere med lidt Synd,
 Maae vi for' alting vide lidt til Grunde,
 Hvad, hvorimod, hvorledes, og hvorlunde! —
 For at udøve Dyd, man forſt maa kiende Synd,
 (Forſtaaer ſig, theoretisk kun) — hvis ikke,
 Behøvede man Næſen ei at ſtiffe,
 Som Skoledrena, i mindſte Bog;
 God er ei længer nok, man og maa være Klog;
 Og, for at blive det, maae man det Gale kiende;
 Bort. Livs Barnagtighed fik ellers aldrig Ende.

Drengen.

Men var det ikke got, den aldrig Ende fik?

Provſten.

Go! hvis den kunde blive, ſom i Eden
 For Faldet, eet, min Ven, med Barnligheden;
 Men mellem vorre Digtene her nede
 Den holder ikke længer Stif.

Vi tør ei meere paa Naturen stole;
 Vi maae nu eengang giennem Kunstens Skole:
 Maae gaae til Provsten — til Information,
 Til Siællebøder, og til Fakulteter —
 Paa Prover — paa Parterter — paa Priveter
 Og Privatissimer hos Povl og Peter,
 I vor Poet-Religion.

Vi ei gaae nøgne meer i Ukylds Have;
 Vi har ei Skjorter blot, men lange Buxer paa;
 Og i vort Eden her Naturens blotte Gave
 Til paradisisk Fryd kan nu kun lidt forstaae.
 I Norden, hvor Naturen aldrig sveder,
 Naturens Søn desmeere svede maae;
 Kartoffer selv, end siige Saligheder,
 (Hvis og for intet man dem kunde faae)
 Man her til Lands dog ei kan spise raae.
 Kultur maa til, min lille Ven! — Polering
 Af alt det lidt, vi har, i Smagens Syndefald —
 Og selv den allerstørste Stolpe-Skjald,
 Bar han og nok saa født til sin Regiering,
 Har nu omstunder nødig — lidt Studering.
 Hvormange Parter altsaa, nok engang,
 Er der i den nu giængse Tibberismus,
 Der lugter rigtig nok i Reglerne for Sang

Af høist papaverlig Papismus? —

Svar, som der staaer i Drengbogen!

Drengen.

Sem!

Provsten.

Sem Parter! Rigtig! — Nævn mig dem!

Drengen.

Den første Part er: Kæmpens Tolv Bud:Ord —

Den anden: Dværgelaugets Troesartikler —

I tredje Part: Han selv med Synd udvikler

Smagsvidensskaben ved sit eget Bord —

Den fjerde: Freyas Alters Elementer —

Den femte: Dommens Dag — endnu man venter.

Provsten.

Fuldkommen rigtig! Nu, min lille Ven!

Nævn mig de tolv Bud:Ord!

Drengen.

Hos Wegner = Peter

De staae jo — jeg har glemt dem alt igien.

Provsten,

(rækker ham en Per Wegner).

Der har du een, saa læs mig dem af den!

Drengen.

(udenad, ladende som han læste).

„Jeg Selv, jeg er din Afgud, unge Flok

„Din Digter, og din Doctor, og din Kof.
 „Du skal ei troe paa fremmede Poeter,
 „O Publikum! jeg siger dig,
 „Du skal kun elske, og kun frygte mig!
 „Og hvad jeg selv har sagt, det siger min
 Ermpeter.“

Det er: Vi skulle frygte, lyde, troe
 Den nattegamlle Digtning's A og O.

Profeten.

Forstaaer sig, hvordan ogsaa man vil vend'en,
 Den er: A — O — Begyndelsen og Enden!
 Begyndelsen var kort, men Enden varer ved —
 Det andet Bud! (smilende) Det staaer nok samme
 Sted?

Drengen.

„Du skal, saa tidt dig saadant maa behage,
 „Hvert helligt Navn forfængeligen tage;
 „Og appellere frisk til Landets Faders Dom,
 „Saa snart et Uglspekaltet rives om!“

Det er: Vi skulle Bilbofskabet lide,
 Hvis ikke, „skal os alle Maren ride.“

Provsten.

Det tredje?

Drengen.

„Naar du digter, kom ihu,
„At der er ingen Søndag meere nu!“

Det er: Vær i din Digtning ganske søgen!
Gaae med din Bollebag saa got, som nogen!
Grasseer om Dagen med hver Gadedreng
Langs med hver Molbæk neden om i Flæng!
Og kommer det engang med dig til Dratten,
Saa lig der ganske rolig hele Natten,
Med dine Laurbær dækt, som i en Seng!

Provsten.

Det fjerde Bud?

Drengen.

„Naar du gjør alskens Oden,
„Foragt din Fader, og hver Lærer i
„Din efterhaanden glemte Poesie!
„Og nægt for alting, at du har en Broder!“

Det er: Før du har naaet Parnassets Top
Spark Stigen ned, hvorpaa du travled op!
Hovmestereer dit Bildskabs to Censorer,

Der, førend du saavidt deri det drev,
 Alt Svend af overgivent Dreng du blev,
 Alt begge vare Vidskabs Professore!
 Kald i dit Fiskerie „Skruytut se mod din Sol“ —
 Og „steen ham med Kastaniestallen,“
 Den Mand, som først knæsfatte dig i Hallen,
 Hvor han indrømte dig sin egen Stol!

Provsten.

Du holder, hører jeg, fuldkommen hvad du lover!
 Du springer intet Streget over. —
 Det femte Bud?

Drengen.

„Dræb, hvad af Liv du seer,
 „Alt dræbeligt — og endnu meget meer!
 „Slaae ned for Fode, hvad der er forhåanden:
 „Bogstaven først, og siden Aanden!“

Det er: Du skal paa Scenen uden Skiel
 Slaae Fader — Moder — Konge — Ridder — Træl —
 / Opgravne Liig — og Spøgelse — og Sproget —
 Smag — Anstand — sund Fornuft, og saadant noget —
 Og endelig — Dig Selv tilsidst — ihiel!
 Og uden for Theatret skal du døde
 Det øvrige, for Spøg, og blot til Lyst;

Og, mens du lader Tæer og Bægre bløde,
Med kemisk Grumhed saare, Sandheds Bryst!

Provsten.

Kortræffelig! Men nu — det Slette!
Hvorledes komme vi med det tilrette?
Det slette Bud er ingen Verueløeg —
Og dets Forklaring har en dobbelt Streg.

Drengen.

„I det Eroiske lad uden Maade-
„Paa Faustisk Genialiteten raade!
„Følg Heltenes Exempel! Er du Karl,
„Saa gior, som Hugo, gior, som Hakon Jarl!
„Og er du Møe, gior Karlen kort sin Pine —
„Speil dig i Bertha, Clara, samt Amine!“

(Hvad gjorde de, Herr Provst? Forlad,
At jeg, som Barn endnu, Dem spørger ad!)

Provsten.

Det kan man, efter min Formænen,
Ei sige ganske ligefremt,
Det kan man itkun see paa Scenen —
Og hvad de gjorde der, var meget slem!

Drengen.

O sig mig det, som Fader!

Provsten.

Nu! — de legede —
Men spring kun over alt det Doppelstregede;
Det overgaaer en Tiaarsdrengs Forstand.

Drengen.

Men Drengen bliver Karl, og Karlen Mand —

Provsten.

Naar den Tid kommer, kommer og Forklaringen.

Drengen.

De sagde nylig dog, det var emsenst
I denne Tid, da vi behøve Kunst,
At forebygge Syndefaldsørfaringen.

Provsten.

Det siger jeg endnu, min lille Ven!
Men dermed har jeg aldrig villet sige,
Man skal unødigen forhaste den —
Lad os det syvende nu høre!

Drengen.

Men hvis jeg faaer: Udmærket got
For alt det øvrige, vil De da blot
Det halve flette Gud mig lidt forstaaeligt gisre?

Provsten.

Det halve?

Drengen.

Ja! jeg meener Karlens Pligt
I hvad man kalder ægte Helte-Digt —

Proysten.

Belan! det lover jeg dig! — Hvordan klinger
Det syvende?

Drengen.

„Til Svaneslugten op
„Paa Musebiergets nye danske Top
„Stiel Sjær af lutter sorte tydske Binger!“

Det er: Lær Gøthe, Tieck, og Schlegel udenad,
Sjær hvad Tydskland allerede
Har glemt af dette Kløverblad!
Lug Drøv paa det! Til Ewalds, Wessels Quab,
Og Baggesens jeg veed ei hvad,
Lad aldrig dig i Dannevang forlede!
Smugl ind, som stakkels fattig Handelsfur
Med blot og bart Papiir, 'og intet andet,
Foragtende hvad vorte her i Landet,
Daraussen fra din hele Lur!
Men, blot fra Sachsendraussen, notabene,
Og blot fra Sachsendraussenet, det ny!
Kiernhandlen med de Gamle sky,
Hvortil du regne bør de Franste!
Med Græsk, og med Latin, med Engelsk, og med
Frank,

Som platttydsk: Kiempeviise: Dansk,
 Du vilde blot din Smag forvanske.
 Doch, vilst du seyn recht ur-original,
 (Forklarungen reent tydsk nu taler,
 Da der er Spørgsmaal her om Idealer)
 Lies Göthe, Tieck, und Schlegel nicht einmal,
 Men, singe dich in deiner Seele heiser,
 An Liedern aus der Tragika
 For Prosadiens Skyld! und ließ den großen
 Reiser,

Von wegen der Historia,
 Des Stylls, und des Geschmacks, etcetera!

Provsten.

Catholicissimé!

Dreungen.

Jeg troer det syvende
 Det vigtigste blandt alle Bud; thi fem
 Har just i Kiempeviiserne sit Hjem,
 I Tragika?

Provsten.

Det ottende, det Iyvende,
 Hel torde være nok saa vigtigt i
 Den ny vor store Digterdur tilhørende
 Og alle Juxer eene saliggjørende

Freijaffede fordamte Poesie.

Lad høre det — det anonymist smældende —
 Det nu omstunder næsten eene giældende!

Drengen.

„Udset dit eget Navn med lutter Gaff,

„Og skult i Smug bagvask! bagvask! bag-
 vask!

„Naar høit, som Thor, du selv ei meer tør tale,

„Lad Pøblen før dig tordne, lyne, gale!

Det er: Naar du kan ikke længer staae,
 Som Helt, paa Hædingen, imod Kritiken,
 Du skal en Mo!bæk-Mølle lade gaae
 Der neden under; og forsøge paa,
 Ved den at hævne dig med Navn-Beklikken!
 Hvis Møllegangen ikke strækker til
 For at faae Fisker-Dynden til at bruuse,
 Kast Steen deri, saa mange, som du vil,
 Og lad tre fire Petre deri buuse! —
 Men kan imod Parnassets Top
 Dermed endnu du ei det tvinge
 Til noksom vældig Skvattenop,
 Saa lad en Hjort, der tørster, i det springe
 Med Hud, og Haar, og Siæl, og Krop,

Og tolv forlorne Taffer! — Det vil skumme!
 - Og du skal see, Kritiken maa sig humme!

Provsten.

Jeg troer dog knap, den hummer sig;
 Den Loven er nok meer end Krebsen lig!
 Det Bud er Kiernen just i Mose-Loven,
 Som nedensfra blev given, ei fra oven —
 Polariteten viser sig deri
 Med den, som Mose gav fra Sinai —
 Mærk det, min Søn! og, trods det Ligelydende,
 Der findes i det første Budords Bydende,
 Trods Lynnen og Tordnen her, som der —
 Trods Hornene — trods svage Talegaver,
 Som med hinanden hver tilfælles haver —
 Og trods den store Navnlighed især —
 See til, du aldrig, naar du Lov studerer,
 De tvende Moser konfunderer.!

Drengen.

Troer De, jeg kan forverle Nat og Dag?
 Imellem Høir' og Venstr' Enfoldigheden
 Ei altid skielne kan; men mellem For og Bag,
 Og mellem Ting fra over og fra neden,
 Det synes mig just ingen provstlig Sag.

Provsten.

For megen Tillid til sig selv, min Lille!

Kan let fra Skønnet selv den Beste skille;
 Tag sig i Ngt!

Det er just ikke ganske God i Høse,
 Fra Mose-Lov at skielne Lovens Mose,
 Som sagt!

Naar man sin Phantasie for meget får regiere,
 Man begge saare let kan konfundere. —
 Polariteten ubeseet,

De to Lovgivere gaae næsten ud i Eet:

Den eene, som den anden, stor Poet —

Den første herlig Landeplage-Tragiker,

Den sidste sand Theaterplage-Magiker —

De føre begge med Autoritet

(Skystøtter, Røg, og Damp, og saadant noget,

Foran dem) deres Folk omkring i Taaget,

Og giennem det saa kaldte røde Hav *)

I Trav —

Den største Lighed ikke at forgiætte,

Den nemlig: at der bliver sat en Pind

Derfor, at ingen af dem kommer ind

I Melk- og Honning-Laudet, de forjætte.

*) „Paa Holbergs, Ewalds, Bessels grønne Grav,
 „Hvor Slagteriet stod, er nu det røde Hav.“

Drengen.

Men hvilken af dem er, da vel den rette?
 De vil dog ei, Herr Provst, at jeg skal troe,
 Som begge Hergerne, paa begge to? *)

Provsten.

Hvad han skal troe, dertil vi siden skride —
 Nu er kun Spørgsmaal om, hvad han skal vide.

Drengen.

Der har vi Zanget, Gudskelov, igien —

Provsten.

Hvergang han chikanerer, lille Ben —
 Lad høre nu det niende, min Kiære!

Drengen.

„Du skal ei blot din Næstes Huus begiære;
 „Men overalt, i hver Dig fremmet Borg,
 „Hvor der er Digter, Gammen, eller Sorg,
 „Aldeles, som om du var hiemme, være!“

*) Det er mærkeligt, at een af vore Poeter, en Mos-
 fait, har rimet over lutter kristelige Emner —
 en anden, en Christianer, besjunget Moses —
 og begge hedde Hertz. Stærkere Beviis kan der
 neppe gives paa fuldkommen kristjødelig og jøde-
 kristelig Identification. Provsten har altsaa Ret,
 at Skjalningen er ikke just at løbe til, og at For-
 velingen er noget meer end et Ordspil.

Det er: Naar een et tragisk Slot har bygt,
 Saa skal du boe deri, som Baldur, trygt;
 Den Gamles R saa got du kan udslætte,
 Og over Porten U for R'et sætte,
 Blet sjiende „hin Gode“ til endnu;
 Thi, hedder Baldur først, hin gode, du,
 Saa troer man let, din Formand var den flætte.
 Gaer du et komisk Lysthuus kraas forbi,
 Saa lad et Alter bygge dig deri! —
 Paa Grund af Bessels Mads med Bukkelægge,
 Og Holbergs Arv (som du har attrapeert)
 Siig, du har Huuset arvet efter begge,
 Hvis noget er deri spoleert! —
 Ryk ind med din Natur i hver en Kunstens Hytte!
 Og boer der nogen, lad dem flytte!
 Hvis i Forlegenhed du kommer, eller kom,
 Begiær ei blot privat poetisk Eiendom,
 Men alle Musers offentlige Tempel —
 Den danske Skueplads bestandig, for Exempel!

Provsten.

Egredié! — Det tiende.

Drengen.

„Ena-paf

„Bepestapan-dipigepen ba-pag-

„Bependt o: pog rapavgapalt ipi
 „Dipin fo: pomiske Po: poesie!
 „Bedenke das Ridiculum in hora,
 „Das nicht will aufgeschoben seyn!
 „Zeig ' auch dabey, du k nnest gar Latein;
 „Desgleichen ist Periculum in mora.“

Det er: Vær tyk, for alt, og ikke tynd
 I den Uvidenhed, hvormed du stempler
 Din borealske Dannelses Exempler!
 Vær grundig komisk p redum med Fynd!
 Gør Bittigheden i din Flaaheds Dynd,
 Ei blot saa fersk og flad og falsk, som muelig,
 Men dandseshodgemeen — og daarekistegruelig!
 At man, ved alt hvad flyder af din Pen,
 I bagvendt Kjanterie maa briste reent af Latter
 Deels over det, deels over den,
 Men først og sidst dog over dets Forfatter!

Provsten.

Pl eclar ! — Nu det ellefte?

Drengen.

„Hvis ei
 „Kritiken gaaer tilsidst for dig sin Wei,
 „Saa gaae du din omsider for Kritiken!

„Gaae fra dit Hiem, gaae bort af Hedenold,
 „Gaae fra dit Skialdhuus, fra dit Digter-
 hold,
 „Gaae fra din Post — i Wolensken!
 „Rior bort, hvad Teier vække kan, i Skul
 „For Slagets Uveir, paa de vendre Hiul,
 „Og lad din Hale, Slænget, her i Stikken!“

Det'er: — Ja, det begriber nok enhver,
 Det er, naturligtviis, saa hvad det er!

Prøvsten.

Benissime! — Nu er tilbage blot
 Det tolvte Bud! Hvis, trods Fornuft og Sandser,
 Dig ei Hufommelsen i dette standser,
 Saaer du for første Part Udmærket got!

Drengen.

„Du skal omsonst begiære Shakspears
 Muse;
 „Den tydske Werners Februars-Meduse,
 „Tiecks Nonne, Göthes Elårchen lige-
 saa;
 „Men Kotzebues Teiter ovenpaa,
 „Du ikke skal begiære blot, men faae!

At du skal skielde for en uffel, arrig Siende,
 Den Brodergenius, der vilde din omvende —
 Der er endnu din Ven, som Dan engang vil see —
 Og du erkiende selv, naar han er død maaskee!

Din alle disse Bud nu siger Semmen saa:
 Jeg er din Afgud, Flok! det kan du lide paa,
 Ukyndigt, som du selv — og som hiemsøger
 Kritiken i til Trods stetskreyne Bøger!
 Bee Grammatik, og selv, hvad Drengen veed,
 Der med Parnassets Rumlepotte spøger,
 Digtbogstaveringen, saasnart jeg bliver vred!
 Hvis I min Mads, min Dick, min Zoraide,
 Min Her, min Fugl, min Nær, min Bakkelsvands,
 Min af Naturens Kræfters nuomtide
 Bestandig meer og meere sunkne, side,
 „Medhængne“ skionne Virknings bundne Krands —
 Hvis I det alt, som sagt, ei gierne lide,
 „Saa skal“, saa sandt vi døe! „Jer Maren ride“
 „Saa skal vi steene Jer“ i Skoffetal,
 „Med Olden, med Kastaniens haarde Skal,
 „Og hoppende, som Løgtænd i Mose,
 „Jer dybt forvilde, styrte Jer af Hest,
 „Og paa Jer breben Ring os sette Fæst,

„Indtil I faae et bedre Sind,“ og rose
 Vort hele Hurliburli, stort og smaat,
 Udbrødende: Det er altsammen saare got! — —
 Forlad, Herr Provst! nu kan jeg ikke meere!
 Lør jeg nu puße lidt?

Provsten.

Dust! — Nu det ærgrer mig,
 At der af Karakterer for en flig
 Skolar (skisndt der er nok) er ikke flere!
 Hør, lille Gylfe! for „Udmærket got“,
 Jeg giér dig. hør du: Overvættes flot!
 For Ellemoseloven.

Drengen.

Taf, for Du'et!
 Endskisndt De, naar De ret betænker Dem,
 Da jeg i Runer talte kun til Sem,
 Dog sætter virkelig et X for V'et.

Provsten.

Lør Eveden af dig! og ifald du vil,
 I Aften gaae med mig i Skuespil!

Drengen.

Gaaer De, Herr Provst, i Røverborgen?

Provsten.

Ja, for Musikens Skyld — og kom igien i Morgen.

Abracadabaras Tredie Deel.

Marens Hemmeligheder,
eller
Steenpære = Skallen.

Chor af indiske Ulfen.

— „Og som Marens Eder ride“ —

Fisken S. 164.

Ud = Røver = Troen,

eller

Maren & Hemmeligheder.

(Slutning af Sæmunds Examen.)

Provsten.

Velkommen! lille Ven! Nu sæt dig ned! —

Drengen.

Jeg kan nok staae, Herr Provst! —

Provsten.

Saa meget desto bedre!

Saa gjorde, med en Snees paa Vagen, vore Fædre.

Siig os Artiklerne!

Drengen.

Derom jeg veed

Paa Stautepé saa kort, som got, Beskeed:

Den første Laugs-Artikel er: Fortabelsen —
 Den anden: Blinde-Bommert-Efterabelsen—
 Den tredje: Keent i Bund, og Grund-Fortabelsen.

„Om Fortabelsen.“

Proosten.

Fuldkommen rigtig! Nu den første da?
 Læg intet til! tag intet fra!

Drengen.

„A! O!—A! O!—A! O!—O! A!—O!—A!—O! A!
 „Jeg troer paa Hurli-burli, vor Papa,
 „Paa Bommert-Himmels og Jordens Skaber,
 „Hvis Afmagt frembragt har hans Afmagts Aber,
 „Pér Wegner, Pér Agraph, Pér Tib, etcetera,
 „Paa hvis Grimaser Pøblen staaer, og gaber.“

Det er: Vi troe paa Har: A O, og Har: O A—
 (Den første tragisk til, den anden komisk fra.)

Vi Petere, trompetende med Quurer,

Vi Møllere, vi Fiskere, vi troe,

Han har og skabt med andre Kreaturer —

Vi Væffens Hiorte, Harer, Kræ,
 Vi troe, med hine, for hans Hærlighed paa Ræ,
 Saavel i Krattet, som i Furen,
 Han har os alle skabt, som andet Fæ,
 Med alle Bommerter i Kunsten og Naturen. —
 Vi troe, han har os alle skillet fra
 De gamle Lemmer, Dieu, Dien, Svandse,
 Eind, Ekjonne, ja Fornuft og disse Sandse;
 Og ikke det alleeneste; men, ja!
 Vi troe, foruden dette, meer endda:
 Vi troe, at han opholder og os Emaa,
 Som maatte sikkert ellers reent forgaae —
 At han forstrækker Møllens overflodig
 Med Vind og Veir (vi meene Sang i Dur)
 Og Bækken — af en blodere Natur —
 Med alt, hvad den i Mol har nodig.
 Vi troe, han er den ny trojanske Hest,
 Der føres i Triumph ind i vort ny Athene —
 Og Bacchus = Aphrodite selv, dernæst,
 Der efter Giæringen, som hun kan best
 Opstiger af dens gule Hipprofrene.
 Vi troe, han overflodig giær hver Dag,
 Til vort Dagdriver-Liv os daglig at opholde,
 Scaldfoering, efter vel bestaldet Smag:

Det Røkke, som er efter vort Behag,
 Saavel det varme nemlig, som det Kolde, —
 Vi troe, han giér os Sadler, Hesteskoe,
 Og viffe Værelser, og alt vort Do:
 Vort viffe Eted, vort Vilbofskab, at sige,
 Med alt, hvad Luuet er betydningsfuldt tillige,
 Saavel i Lade, som i Lo,
 Saavel i Rippe, som i Kro,
 Paa Veien over Sængens sunkne Bro
 Til Hurlibuckis Himmeriges Rige. —
 Og dog, alt dette giør han ei
 For nogen vor Fortieneste; men, nei!
 For sig, kun af den blotte digterlige
 Varmhertighed, og Godhed, saa at sige,
 For sit almægtige, barbariske Genie —
 Som der er ingen Bund, end sige Bundfald, i.
 Han over os og al Makulaturen raader —
 Det er altsammen vist og sandt i alle Maader.

Provsten.

Ter optime!

Drengen.

Det er endnu kun lidt;
 Nu kommer først det rette Sort paa Hvidt!

„Om Esterabelsen.“

„Jeg troer paa Hurliburlis Contrafey,
 „Ufgudens oven over hans opstillede
 „Livagtigen udtrykte Billede —
 „Skiondt, hvem det er, for Resten, veed jeg ei;
 „Sin raske Burlihurli selv, den Anden,
 „Saa vidt han nemlig i æsthetisk Dands
 „Er reent fantastisk fra Forstanden,
 „Og intet uden bare Vækkelsvands“.

Jeg troer paa denne høie Nordens Jarl,
 Cenbanet, uden Hoved, diærv og diger,
 Om hvilken Afsnitidspilten siger,
 Og Pilterphilosophen: „Sikken Karl!“
 See hrifken jevn, gemeen, og simpel Herre!
 Kors! kors! du store norske Gud!
 Thor selv — ja blotte Stangen af hans Kerre,
 Seer mindre stiv og strunk og strammet ud!
 En ubehovlet Knægt, hvis eene Støyle
 (Vi meene Sækken, han blev puttet i)
 Har meer symbolisk Værd, end al den Poesie,
 De spidse franske Næser snøyle!
 Vi knæle for ham dobbelt smit,
 Nu han er tredde Gang censurfordamt,
 Og nede hos os selv begravet

I Mumie: Grævhøien under Haven —
 Paa tredde Aar, fra den Tid han nedfoer
 Til den Hob smukke Folk, der, under Jorden boer,
 Med den døvstumme høifornemme Mæske,
 End uopstanden af sin Phœnix: Afske —
 Men deels for Alvor, deels for Spøg,
 Opfaren, i den store Digterstimmels
 Uendelige Myg- og Flue: Brimmels
 Forbauste Paasyn — i en evig Nøg.

Det er: Vi troer ei blot paa Hers Almægtighed
 I nye Skolens Usmanie,
 Men lige fuldt og fast paa Jafshars Prægtighed,
 I sammes aabenbarte Theorie.
 Vært oer ei blot paa Gøthen; men paa Gothen:
 Paa Idealet, som vi ikke see;
 Men og fornemmelig paa Idioten,
 Som staaer der blank og bar i vor Idee. —
 Vi troe, det eene følger af det andet,
 Og, naar man først har Kilden, har man Vandet.
 Naar man er Dreng: Far (selv uden Ægtes-ng)
 Har man et Barn, der altid er en Dreng —
 Og findes først i blotte Feil Forgabelsen,
 Saa kommer sikkert Bommert: Efterabelsen.

Af øvet Bankunst i sit Banvids Flo
 Banvidensskaben flyder af sig selv.
 Den Troe blandt os kan derfor intet dampe:
 (Den stærke Troe, saa sand, som Kiæk)
 At denne Pæl, som Jacob fik med Lempe
 Først puttet i, saa fremtrakt af sin Cæk,
 Hin Jacobs:Stav — hin lange Jomfruestræk —
 Hin Pæl i Kiødet, der har saåt et Knæk —
 Kort, (for at male den med eet poetisk Træk:
 Hin Adamsøen, dybt i Syndflodens Blæk,
 Portstolpen nemlig — er en Kiæmpe.
 Vi troe, den er saa knover og saa kion,
 Saa stolt, saa strunk, saa stiv, saa stolpektion,
 At den kan stride med berømte Stangen
 I Skydekampens sæ'e Maal om Rangen,
 Og got passere for dens egen Søn!
 Vi troe, at vi paa den ei blot maa gabe,
 Som Freyas Alters stærke Stir,
 I vor Litteraturs det fine Skrivopvir;
 Men selv paa Tryk i Grovt den efterabe!
 Vi troe, vi alle bære maa
 Det Træ, Jakobus slæber paa;
 Og at vi det bør plante Verden vide,
 Fra Hallandsås til Skodborq: Na,
 Som vor Standart, og for dets Ære stride.

Saa vel de store, som de smaa.

Vi troe, som sagt, at denne Næl er Grændsen
 For al æsthetisk filosofisk Endsen —
 Og at, saa længe den i Danmark staaer,
 Vor danske Cibber-Samfund ei forgaaer;
 At dens velsigtede, hilleden- og -falige,
 Letesterlignelige Stangfigur
 Er Maal og Ende for Karrikatur —
 Og at vi — med vor farrige Natur —
 I den alleene kunne vorde salige.

Provsten.

Du bliver varm, min Søn! Det er en Lyst,
 At høre dig begejstret deklamere —
 Det kalder jeg et R kæmpebryst!
 Men, skaan dig — pust igien — og lad os lidt pausere!

(sagte)

Jeg veed ei, hvor den lille End
 Det holder ud.

Drengen.

Herr Provst! naar jeg er kommen først i Skud,
 Saa standser jeg ei let, mindst i det lyriske
 Min Diaaréstæl saa fiære Panegyriske;
 Men — naar jeg nu saaledes bliver ved,
 Da til Behag Dem ramser alt det Stregede —
 Vil, uden mindste Forbeholdenhed,

De mig da sige, hvad jeg ikke veed,
Som, for Exempel: hvordan Hugo legede?

Provsten.

Saa vidt det lår sig sige — ja, min Søn!

Drengen.

Og saa, Herr Provst! endnu en lille Bøn:
Naar jeg er færdig saa, tør jeg da ikke glemme
Lidt efter lidt den hele Tro

Paa Woestens A og O,

Der synes mig, dog ingensteds har hjemme?

Provsten.

Jo før, jo bedre, lille Ven! —

(han gaber)

Men, — for at glemme, maa man nemme den —
Bliv altsaa ved til Enden, trods min Gaben!

Drengen.

„Om Fortabelsen.“

„Vi troe paa Urinnelsen af Mandekryb

„I Middeldalrens Under-Dyb —

„Paa den betydningsfulde Grube,

„Vi fandt i Klæmpe-Livets Strube;

„Vi troe paa Mode-Krocodillens Slab:

„Det store Svælg af Graadens Latter: Syrter,
 „Dybt i det Lurvedes Gimmungagab —
 „Hvori sig hovedfuls, med Forstandens Tab,
 „Foruden Tøile, Fantastien styr er.“

Det er: Vi troe paa Stolpens Mand,
 Og Kæmpe = Tryllerie = Bestalling
 Til hver en Pog, der uden Naand
 Forstaaer at røre Mund og Haand —
 Til hver trefingret lille Gnalling;
 Vi troe — hvis Stolpen faider ned —
 Vor meeningeløse Meenighed
 Et væligt Samfund her at være,
 Der uden Sammenkrixt at lære,
 Med bare Pen og bare Blæk,
 Til velopdragne Musers Skrak
 For Pøblens Appetit at nære,
 For Møllens Zacharias = Være,
 Samt hvad 'gaaer ellers over Vere,
 Næst, uophørlig, smørret væk
 I flette Vers og værre Prose —
 Som — Stolpen knuse jer i Emald
 Med sit forfærdelige Fald,
 Hvis I det ei bestandig rose!

Saaledes runder sig vor Tro

Paa For = Voertens U — Bag = Philosophens O —
(Som Galstabs Ret i Allstabs To)

Tak skee den eenes I = sig = selv = Fortabelse,

Den andens Yrkeligheds Efterabelse,

Med et almindeligt: In dulci jubilo

Paa Bredden af I = Bund = og Grund = Fortabelse.

Provsten.

Men er det vel dermed forbi?

Er alt, hvad der er trykt og skrevet

Om Stolpen — indtil Riskenbrevet —

Elet intet uden Siery og diaer Poesie?

Drengen.

Jeg beder om Forladelse! Langt meere!

Det er for Folk, som grundig reflectere,

Fuldkommen stiv og stram Philosophie!

Juridisk, logisk, og æsthetisk ret betragtet,

Er Stolpen ikke blot publik Jakobus = Troelsk,

(Hvorpaa sig rimer: gaae til Stoelsk)

Men og, hvad man for lidt har agtet,

Uendelig privat symbolisk!

Saa den kan rime paa Priveter —

Jeg veed det, thi jeg gif, katholsk,

I Riolen alt, som kaldes Polisk,

Paa Privatisimum hos Peter.

Smagsvidensskaben.

Provsten.

Det var 'fuldkommen, Ord for Ord,
 Vor' Afsnutids Drengs - Laugs - Artikler —
 Men lad os høre nu, hvordan han Selv udvikler
 Smagsvidensskaben her i Nord!
 Moralen, og Religionen,
 Alt, hvad vi lærte hidindtil,
 Er egentlig dog lutter Dreagespil,
 Hvortil han høit har givet Tonen —
 Det første Stød i Hornet, om man vil.
 Hvad vi har hørt, er intet uden Gaben —
 Og Efteraben —
 Og eene Lær'ingernes Sag;
 Nu komme vi til Vidensskaben,
 Høiskolens Lærers egentlige Fag,
 Hvori bestaaer den?

Drengen.

Hvad behager?

Provsten.

Hvori bestaaer den? spørger jeg min Ven.

Drengen.

Og — Hvad behager? svarer jeg igien.

Provsten.

Hvori bestaaer den Videnskab, som smager?
Hvad ligger der vel egentlig i den?

Drengen.

Skoleen, med dens Digter og dens Lærer!

Provsten.

Det saa! — Men ligger ei deri
Lillige noget, som al Verden ærer
Og elsker i den ægte Poesie?

Drengen.

Jo vist, Herr Provst! som sagt: Hvad Dem
behager:

Alt, hvad der smager!

Provsten.

Og hvad er det?

Drengen.

Det er jo — ligefrem —
Jult, netop, det, Herr Provst: Det smager Dem

Provsten.

Saa? Troer du det?

Drengen.

Ja! thi saa staaer der skrevet
 I Smaagsbestallings- Riokkenbrevet;
 Og hvad er bleven demonstreret for to
 Jungerende dramatiske Censorer,
 Der ere begge Professorer,
 Kan jeg, som Varn, vel sagtens ogsaa troe?

Provsten.

Ja, got nok, lille Ven; men jeg gad høre
 Hvad du af Videnskaben kan fremføre,
 Som den er bleven riklet ud med Synd
 I hoist bemeldte Brev?

Drengen.

Tor jeg mig skynde
 Til Enden, uden netop at begynde
 Det evige det samme?

Provsten.

Nei! begynd
 Med Grundprincipet — det er alt for vigtigt!
 Her gælder det den strænge Theorie —
 Vi tør ei gaae Begyndelsen forbi;
 Spring heller Erden over, der i Tingen
 Er overalt saa got, som ingen.

Drengen.

Det første Grundprincip i denne Sag,

I hvad man kalder god og ægte Smag,
 Er: hvad til alle Tider Folk behager,
 Det er at sige: Hvad dem smager,
 Det smager dem, — og dermed Stop!
 Som, for Exempels Skyld, jeg sætter.
 Ei blot almindelige Ketter;
 Men hvad man ellers liker op,
 Herr Geisselbrechts Marionetter —
 Hvert Spring, hvormed es Sindet letter,
 Casortis genialste Trop —
 Selv Balweis = Moriannens Hop —
 Ungdom og Galteab — hvert Epilog,
 Af bare Fanden og hans Fætter —
 Skildpaddesmaus — og Allens Spil —
 Med eet Ord sagt: alt hvad man vil,
 Hvad aldrig Pøblens Gaben trætter,
 Og, hos de Store selv, maa til
 For Tidens Korthed her i Live
 Saa langt, som mueligt, at fordrive —
 Hvad er det andet, ligefrem,
 End Smageligt? „Det smager dem!“
 (Definitionen første Gang er lykket
 Paa sand og god og ægte Smag;
 Det maa man sige Brevet paa dets Bag;
 „Thi deraf kommer Lignelses Udtrykket!“)

Smagsvidenskaben er den Dag i Dag
 Vor store Digters egentlige Fag.

Provsten.

Got! Men, Udviklingen', paa hvilken man har
 stillet

Drengen.

Udviklingen — saa „Grund- og Tanke- rig“
 Den ellers vist for Næsten er — er mig,
 Tilgiv mit svage Hoved! — for indviklet.
 Saameget seer jeg kun deraf, at ægte Smag
 Er et jeg veed ei hvad, som hele Verden eier
 I hver en Old, i hver en Region,
 Naar man undtager blot den finere Portion,
 Især den franske, der forfærdelig ndskeier —
 Men, hvem vor gode Smagspatron
 Og i sin Videnskabs Demonstration,
 Med billig Harmе dygtig feier.

Provsten.

Den ægte sande gode Smag
 Er altsaa, for det første, Pøblens Sag —

Drengen.

Som jeg forstaaer det; Pøblens i det Hele,
 Og een og anden Vens i sine Dele,
 Og da man er sin egen beste Ven,
 Saa sin Sag, som man siger. Men

Til Dato veed jeg heller intet andet
Af gode Smagens ABC —

Provsten.

Naar op i din Hufommelse! Lad see!
Hvem af os alle har pro tempore
Den allerbæste her i Landet?

Drengen.

En Veteran! — Men netop det
Forpurrer mig den hele Lære:

Saa meget veed jeg om Veterarie
At der'er altid noget Sammelt i;
Hvor kan det altsaa Mønster være
For Smagen i den nye Poesie? —
Hvis en Veterinar i Brevet

Til de Keloffer var, som Mønster, anført blevet,
Jeg havde bedre fundet mig deri.

Da nemlig her hos os Hydrophobie
Er hensat under det Veterinære,
Hvert andet modens Galenskab i Ver,
Parnassets allernyeste Manie
Vel kunde, selv fra Smagens Side,
Betragtes og behandles nuomtide
Som et besynderligt Veterinærrerie.

Provsten (smilende).

Hvor mangen ung pegasisk Høle

Fortienke Mads i denne høie Skole!

Ideen er aldeles ikke dum. —

Men, aprôpes, hvi kalder du „Koloffer“

Os her i Kiøbenhavn, os danske Folk, os Dffer,
Hlut Brev er skrevet til?

Drengen.

Den Deel af Publikum —

Portionen nemlig — som den fine trodser,

Maaskee jeg burde have kaldt dem Kiodser?

Profsten.

Nei! søde Dreng! nu er du alt for slem!

Betænk, at du skal leve mellem dem!

Drengen.

Han skrev dog ei til Romere, Galater,
Kornthier, et ceteros;

Han skrev til grove Mængden af Krabater
Omkring hans Erolpes Rhodiske Kolos:

Til Publikummet — nemlig, det han hulde,
Det „lurvede betydningsfulde“ —

Som (hver Brutalitet for Næsten ufortalt)

I: Nior-Udstillingen af Vilbofskabet

(Der raadre Bod paa Sara-Dickels-Labet)

Beklappede viduaderlig brutalt —

Han taler intet om Bebærerne.

Sæt og, hans Brev var skrevet til Bebærerne,

(Det Folk, i hvilket Lessing selv jo fandt
En Nathan, uden just at staae paa Tærne)
Der er dog og Kolosser deriblandt!

Provsten.

Nei! see mig vel, hvor den kan løbe,
Den lille Sættormundens Top,
Som den blev pidsket om, og pidsket op
Med selv Indignationens Svæbe!
Ti Nar! — Kan man og harme sig i dem?

Drengen.

Naar man multiplicerer dem med Sem!
Mit Liberals Næsen (jeg vil ikke lyve)
Mig giør i Ergrelse halvtredstindstyve!
Den dumme Drengesvei, jeg seer det paa,
Mig giør, som Tiaars: Paa, af Harme graa.

Provsten.

Lad mig omfavne dia, du Lægedommens Engel
Paa Bitterhedens skarpe klække Stengel!
Vox i dit æble Had frimodig op
Til Kiærlighedens sande Blomstertop!
Den elsker intet Gød, som hader ei det Glette,
Kun, hvo det falske Røer, kan nærme sig det Rette!*)

*) Virtus est vitium fingere, et sapientia prima
Stultitia caruisse.

Til Smagens Redning i vor Poesie
 Jeg vil i dig en Doctor her opdrage,
 Som lære skal vor Digter - Doctor i
 Smagsvidenskabens Høvemæverie
 Sin egen bedste Smag at smage!

Drengen.

Fordærv mig ei, Herr Provst! Skos, heller, Kos,
 For tidlig, end for silde!

Provsten.

Vær kun rolig!

Jeg skal første Deber nok herefter trolig
 Paa hver en Vid Melon af min for søde Roes!
 Tilbage til Questionen: Smagen!
 Hvorpaa vel grunder sig dens Eet
 Med Æstheten? Det er Hovedsagen!

Drengen.

Paa — hvis jeg her kun ikke bliver Beet —
 Paa — det er sandt! nu husker jeg — paa Magen
 Til Autoritets Grund — Autoritet!

Provsten.

Paa hvis Autoritet? — Ifald Censurer
 Du, for Exempel, ogsaa var Autorer,
 Og stik imod, som man har stundom seet?
 Autoritet imod Autoritet,
 Hvis er den rette?

Drengen.

Den — hvad var det nu, han kaldede
Sin egen? — den — mig synes — den bestaldede!

Provsten.

Ja! rigtig! men nu sætter man det Kald,
Et Mod-Autoriteten — To i Tallet,
Der dog er meer end een — var og bestallet:
Bestalling mod Bestalling, Kald mor Kald,
Hvor er Pegasens egentlige Stald?
Hvor smager det, der smager, best? — hvor
stikker

Den sande gode Smags Ambrosia,
Hvis gyldne Havre dog maa stielnes fra
Den flattes Urter, eller Bifker?

Drengen.

I Stalden, der blev skrevet fra,
Paaftaaer han selv — og Brevet lær os fikke,
Saa man kan see, hvad der i den mon stikke.
Jeg tittede derind.

Provsten.

Hvad saae du da?

Drengen.

Jeg saae det just ei ganske nøie;
Men hvad af muggent Halm og Stene,
Mig kom i Krybberne for Die,

Var saa „forbarmeligt“, at jeg mig undred paa,
 Parnassets Zæler funde det fordsie,
 End sig Hippogrypherne, der laae,
 Men uden Vinger, rigtig nok, og smaa.
 Jeg ynkte dem med denne Hakkelse —
 Der ei var Brød, end sige Bakkelse.

Provsten.

Dog hedder det, at det skal holde Stif
 I Afskens aandelige Næring,
 Ei blot til alle Føllenes Fortæring,
 Men og, som Medicin for hvert et sølle Krit,
 Og selv til Forebyggen af KoliK,
 I den almindelige Staldens Giæring.

Drengen.

Det er nok den, de falde Polemik
 I disse mange løse Blade,
 Som de mod den herkuliste Kritik
 Af alle Luger flyve lade?
 Gud veed, hvor de for Politiet tør!

Provsten.

Hvad bryder Politiet i en Gade
 Sig om, hvad man i Kræmmerhuuse gjør?
 De Skrivter, tro mig, gjøre liden Skade,
 Naar man dem bruger, som man bør.
 Lad du dem flyve! — Hold dig kun til Sagen!
 Hvor blev vi staaende?

II. B.

T

Drengen.

Bed stemme Smagen!

Provsten.

Stem kalder du den?

Drengen.

Ja jeg gjør!

Provsten.

Nu har jeg aldrig i mit Liv hørt Magen!

Du kan dog udenad det Brev til Publicum,

Der indeholder Æsthetikens Cunctum?

Drengen.

Jeg har jo sagt Dem alt den hele Sum:

„Det smager, hvad der smager! dermed Punktum.“

Provsten.

Saa Punktum da. — Men nu til fjerde Part,

Til, nemlig, „Srejas Alters Elementer“ —

Hvad ere det for nogle? Skynd dig! Snart!

Eh! — Suppen alt derinde venter!

Drengen.

Lor jeg, Herr Provst — især ved Middagsstund —

Og fort for Maden — tage Dittet : Dattet —

Ø Else : Jakob : Skolemester : Pjattet,

Som ligger dette Mesterværk til Grund,

For Deres Drex i min Mund

Nu, De har lært mig rødme selv ved Uslinger

Uf min Pudseerlighed, der dog,

(Uagtet jeg til Nød kan ogsaa være Sjog)

Mod hint Livstykkets Døters er kun Muslinger?
 Det var nok bare for at prøve mig?

Provsten.

Du har bestaaet Prøven ypperlig!
 Ja, lille Gyise! netop Elementerne
 Var, hvad jeg frygtede, du havde lært
 Af splitterunge Daa = Skribenterne,
 Og irrattegamle Recensenterne,
 Hvis Banvid, mellem os, er knapt et Haanblik værdt.
 Af alt mig best i Prøven hover,
 At af dig selv du slaaer en Streg derover.
 Jeg derfor og den femte Part
 Dig skal forære meget snart.

Drengen.

Naar bliver den, Herr Provst! vel færdig?

Provsten.

Jeg haaber, før jeg døer. Imidlertid
 Bliv ved at glemme med al muelig Flid
 Vor Afenutids Lære, Kunst, og Tid,
 Som selv et Barn med sund Fornuft uværdig!
 Jeg vier dig i Helligdommen ind:
 Her har du til Belønning smukt indbundne,
 Og med en evig Laurbærkrands omvundne,
 Vor Solbergs, Ewalds, Wessels beste Bind.

Drengen (kysser glad hans Haand)
 Er jeg dem spænde strax i Næmnen?

Provsten.

Sa strax!

Drengen (i det han lægger det ene Bind
paa det andet, med Henrykkelse.)

Men Himmel! mellem dem er eet

Af Ti'en — drømmer jeg? — og eet af Femmen!

Min Fader? Er det af Banvare fæet?

Provsten.

Nei! jeg har samlet selv dem begge,

For til de trende Neskre dem at lægge.

Drengen.

Min Fader! o! hvor det din Søn er fiært! —

Men, synes det Dig selv ei fiært?

Provsten.

Er noget Sørt deri, er det det søreste:

At Ti'ens er af alle mig det Fiæreste.

Troe mig, min Søn! og selv i modens Digterie

Jeg elsker Glimt af Gud, og Gnister af Genie;

Og hvor de lyse, jeg dem høit herømmer.

Kun Galsskab, som der blot er Raadhed i,

Det reene fiære Cibber-Wegnerit,

Hvad under al Kritik gaaer kritisk Nam forbi,

Med Latter, som sig her allene sømmer,

Min Kiærlighed til Kunsten reent fordømme.

Ende paa Abracadabara.

Forfatterens Anmærning.

Nænutidens Opdragelse, eller Pi. & svinet — Per
 Brøler — og nævrende Abracadabra — udgiøre en
 Trias af Romiske Læredigte, hvori jeg haaber, over
 al Forventning at have opfyldt det Løfte, jeg gjorde
 Publikum allerede i den forudspøgende Sienganger:
 engang maaskee, i trængende Fald, at give vor danske
 Litteratur en Duncade. Den hele lærde Verden
 kiender Alexander Popes, i hvilken han tugtede sin
 Tids Dunser, og især Dunsernes Duns, en vis
 Colley Cibber, hvis Navn derved, som Chærilus,
 Nævus, Mævius, og flere, er bleven et staaen-
 de Spotnavn paa Varnasset. Det eeneste, jeg har
 laant af min engelske Forgjænger, er dette høist-
 udanske Navn — deels for Klængens Skyld, der
 i mit Dre, lydmaler, saa at sige, hvad jeg egentlig
 vilde revse — deels for ikke, ved Brugen af et virke-
 lig nationalt Navn, at støde min egen og andres pa-
 triotiske Delikatesse.

Den overhaandtagende Raadhed i det vilde lit-
 terariske Drengepil, Mus rues sande Benner med
 vorende Græmmelse dagligen see forsøgt, kan enkelt
 Mands Alvor uden høi ste Myndighed ingenlunde
 styre eller standse. Men Wijsdommen selv, udrustet
 med al den verdslige Magt, vilde maaskee betænke sig
 paa, voldsomt at standse en Vanvids-Viæring af den-
 ne Natur. Jeg troer endogsaa Lettelsen og Befordrin-
 gen af dens Yttringer henstaafuldere til denne Sværs
 fuldkomne Udryddelse, end hvilkensomhelst tilbagebrin-
 vende Evang; eller — med andre Ord — jeg troer,
 det eeneste sikke Middel, til Redning i det mindste

af hvad der endnu er sundt i Mandeverdenen, er, at lade den udraase. Denne Udrafen kan man med saa meget mere Nøiighed oppebie, da Dyrheden af Træk og Papiir og Mangel, om ikke paa Læselyst, saa dog paa Rigtelyst, uden tvivl tilstrækkeligen vil forhindre Stateriets Udstrækning til andre end dem, der alt ere anstukne.

For at et saadant, ikke blot Litteraturen, men hele Staten i mange Henseender meget kostende feed-somt Galteab imidlertid ikke ganske skal gaae tabt uden mindste moersomt gaadeligt Udbytte, har jeg gjort dets Udsvævelser den Vre, at samle dem i Luuets Huulspil, og fremsille dem i en tæktelig Form til behagelig Lætt. Dette er skeet uden ringeste Persons Ansæelse: men da uden allermindste egentlig personlig Paapegen; thi Dadlen af offentlige Narrestreger, og Lætteliggjoren af trykte Dumheder, de maae nu hidrøre fra anonyme, pseudonyme, eller holonyme Skribentere, kan umuelig anses for personlig Anariben.

Hvad den uersonlige Paapegen af Forfatteren, som Forfatter, angaaer, da nægter jeg ikke, den jo finder Et d; jeg har endog ikke sielden stræbt at giorre den saa klar og tydelig, som muelig. Der, hvor jeg har maakeret Angrebet — og hvor man formodentlig vil fin e de personligste Stiklerier paa en Skribent, man forud lætter, jeg maae være lidenskabelig opbraagt imod (uaatet mit i det mindste muntre Lune synes tilstrækkelig at bevise den fuldkomneste Mandafrihed) — er jeg allerkænast fra privat Fiendtlighed, som følgende Oplysninger uden tvivl noksom ville gotgiøre.

For nemlig at forebygge en alt for skæv og falsk Udtydning af Tællene de saa kaldte Runebilleder, eller Afsammere, holder jeg for best, ligesaa got først som sidst, at tilfredsstille Bedkommendes Nysgierlighed i denne Henseende.

Dplysning om de Ti,

(som jeg, indtil videre formaaer, at give den.)

I. Den samme, som 2.

„Sær du denne tørre Pind“ —

Sigter til min bestandige Magerhed og Tørhed, ikke blot, for saavidt jeg (som bekiendt) er uden al aandelig Gylde, men endog uden mindste legemlig Gdme. Den sidste Anspilling er, jeg kan ikke nægte det, lidt personlig. Men det er tilladt at stifle paa sig selv, og Bielen i sit eget Die.

(Exsors ipse secandi. — Hor.)

„Uden Seil og Lyder“ —

Stifler paa min ortographiske, grammatiske, maa-
ske endogsaa loaiske Correcthed. Man seer let af
det følgende, at jeg ingenlunde gjør mig til deraf,
hvis jeg og ikke meente det ironisk.

„Sparsomt af dens Syrrestind

„En Slags Harp'x flyder“.

Jeg kalder den smule Udbytte Pitteraturen kunde
have af mine tørre Arbeider, Harp'x — for saavidt
Læredigtet og Satiren er hvad jeg taaleligst behand-
ler, og alt, hvad man kan uddrage deraf, er i det
høieste Kritik og Moral. Isteentor, som Horaz,
at siæ „fungor vice cotis“ siger jeg: fungor vice
colophonii. Man veed at Kolophonium bruges til
Befstrygning af Violinstrænge.

„Det maaskee blev til en Snog“ —

Efter til min diære Tugters Paastand i Strøtankerne ved J. Bagaesens Grav: at jeg høist formodentlig er Idealet af glat og glimrende Trædskhed, saavidt en tobenet Slange kan være det — den egentlige store Forfører imellem danske Stribentere. At jeg mildner dette til Snog, kan ingen fortænke mig i. Saameget Menneskeligt er der dog endnu tilbage i den mig tillagte Dævelskhed, at jeg skammer mig ved at prale dermed.

„Men hvis Aaron og den tog,
Løv den aldrig skyder“.

Den første Linie staaer aabenbar paa Justitsraaden, som Jødernes Gienløser, en Streng der lettelig dirrer hos mig, endog naar den mindste Luftning berører den. Hvad den anden angaaer, da formoder jeg, at den omtrent vil sige saa meget som Høgende: Sæt og, at en stor Streng tog min Ven i sin mættige Haand, — eller med andre Ord: at jeg solgte mig fattige, magre, tørre Horaz her i Danmark til en Mecenas, der var istand til at fede lidt paa mig) Løv Fiend jeg dog aldrig! Det er: poetisk Genie som man maa fødes med, kunde man aldrig indføre mig.

2. Den samme, som 3.

Naar man har læst blot en Snees af de hundrede trykte Anmærkninger over Digteren Bagaesen, hvordan han var, før han blev moden, og hvordan han er, efterat have skrevet Giongangeren — naar man og blot har læst det Epigram i Dagen: „Hvo tabte Digterfranssen ved at gaae igien ic.“, kan man uden

mindste Forklaring let see, hvilken til Kane forandret Svane dette Total betyder.

3. Den samme, som 4.

Jeg behøver blot at tilføie: som Elegiedigter. Men det paafaldende personlige stikker i 3 — de tre Gratier nemlig. som jeg altid fører i Munden eller Pennen. „Bagte den os Kage“, cfr. Theaterkrøniken, hvor jeg udtrykkelig selv kalder min Digtning Kage:

„Da maac jeg dog sige, trods Frankenaus Smag,
 „Den Kage, jeg forrige Fødselsdag
 „Hans Majestæt, saa got som forægte,
 „Var derimod en ordentlig Tærte.“

4. Den samme, som 6.

„Tvende Pinde Frydsviis lagt“ —

X, eller Gaaden, det evige Sindbillede, som jeg saa høitidelig har erklæret mit betydningsfuldste Forsøg, at jeg ved Enden beder Læsereu, at forkaste alt andet af mig og blot beholde det.

„Og en mindre tredde“ —

Ulykkeligviis X, en lille Skæve til denne doppekte Vielse, der dog, alvorlig talt, i det Heele forberver alt, og gjør Xet til et X, der, sat opret paa eet af Benene er et forvendt, eller bagvendt Fiirtal.

„Mærk dig: Streg, og Streg, og Streg“

„At du giætter det før jeg,
„Derpaa tør jeg vedde.“

Uagtet naturligtviis ingen veed bedre, end jeg, hvem jeg stikler paa med mine Personligheder, saa doo, naar man betænker, hvor bekiendt jeg er for St. eger — og at (efter Ewald) virkelig ingen dansk Skribent, uden jeg, bruger dette Interpunctionsteegn, der erdentlig vrimler i mine Skriver — saa kan jeg vel umueligen for stærkt udtrykke Umueligheden af, her at giætte paa nogen anden. Hyperbolen, jeg har valat, for at udtrykke Letheden af denne Giættien, er blot et Sidehug til den almindelige menneskelige Omstændighed, at alle andre gemeenligen see eens Feil, før man sees dem selv.

5. — Adam Dehlenschläger.

Ligesaa oprigtig som jeg bekiender, med mine haanende Sideblik paa Dianning, i de forrige og følgende Tal, at have stiklet paa mig selv, tilstaaer jeg, med dette hændrende, og (i Forhold til de svrtæes Uffærdigelse meget hændrende) Henblik, at have stiklet paa den eengang upaatviulelig allerfriskeste Tyr i vor Litteratur. Lignelsen om Byens Tyr (der dog ingenlunde paastaes rigtig) er saa langt fra at være poetisk fornærmelig, at den uidentviol maa kildre hver nok saa stor Digterforsængelighed; thi hvo vilde ikke gierne være Byens Jupiter Ammon i Poesie?

„Seer du denne friske Tyr
„Med et Horn i Panden“ —

Med dette eene Horn, meener jeg — det vil jeg aldeles ikke nægte — det Horn, han for nærværende

Tid har, saa at sige, i Siden paa det Komiske. At han, nemlig, mindre kan siges, et stange med Vis comica, som den sande komiske Jupiter Ammon (den gang Byens Tyr eller Stads-Satyrifus) sialig Holberg, end — at forsøge paa Stangen af en saadan Vis — vil doa vel inoen nægte, der kiender hans Gedrebuks Horn, Næbbet af hans Kanarifugl, og Kloen, han har skrevet Til Publikum med — for ikke at tale om de øvrige hornagtige Vandeknubber, eller Finger-Udvekter i hans Gifter, og hvad andet komisk, satirisk, og vittigt han kan have skrevet. Af alt dette seer man rigtig nok, at han har et Horn i Siden paa noget — paa Kritik og Censur f. Ex. — men aldeles ikke, at dette Horn er et Bacchus- end sige et Jupiters- — der torde maaskee endog disputeres, om det var et ægte almindeligt Satyr-Horn. Hans Hurlibursli-Bakkelsvants (som han selv kalder en Skovtold, o: Satyr) karakteriserer ypperlig hans sære, rigtig nok lodne, men næsten ganske kullede Satyre.

„Ordet gaaer, det andet Horn,

„Han skal have havt tilforn“ —

Det tragiske nemlig. Dette havde han virkelig i de af os alle (mig med) noksom prisede første nordiske Tragedier han leveerte, saa bacchisk, at ja en Tid lang stærkt troede, denne de tragiske Digteres Gud havde laant ham sit eget. Det være, som det vil, det sees ikke længer. Fra den Tid, han med en vis Bold og Magt vilde være noget andet end nordisk Sorgespildigter — eller rettere sagt, fra den Tid, han vilde være Alt andet (hvilket vel torde kaldes en Slags poetisk Hovmod) —

„Staaer det i Pant hos Sanden.“

Og ingen snuffer hierteligere end ja, at han snart igien maatts kunne indløse det. Dette kan han kun

ved Opoffring af al sin udenlandſke Luxus og komiſke Stads; han maae ſælge alle hans ſcenenſte Daafugle: fiære — perſiſke Schawler — tieckiſke og kozebueſke og geiffelbrechtiſke Abefatte — hele ſit ſurvede betydningfulde Wilboſkab — alle ſine Børnehuusgulvtæpper i Proſa — og alle ſine muggene Figener i Vers — kort ſagt: hans hele nærværende Etabliſſement paa det danſke Parnas, Revel og Krat, til den Spiſtbydende — det er upaatvivlelig til ingen anden, end — hans ſaa kaldte „arrije Siendes Kritisſke Uffelhed“. Thi hos denne alleene kan han ſaae noget flækkeligt for alt dette Sammenſkrab og Blandingsgods — hvad der fattes ham, nemlig: opladte Dine for ſin Ruin, og Gudſigt i en bedre Oeconomie med den endnu tiloversblevne Credit, og de ham af Naturen levede Digt: evner. Ved at ſælge mig den hele ham ødelæggende Fabrik af udenlandſk raa Materie, med alt Tilbehør, og alle dens elendige Fabrikater, gjør han det altſammen, ſaa at ſige, i aandelige Penge; det vil da nemlig i det mindſte leve i min Daddel, og ubødelig: gjøre, hvad der ellers reent forgik, i mine Kritiker og Satyrer. Dette er min oprigtige Hjertes Meening om dette mig for Neften kun alt for inderlig kiære ſtolte danſke Gentel. Jeg god udbrændte detſ aandelige Guild, ſo „Ariſtophanes til ſin Tid i ſit veldædige Purgatorium udbrændte det græſke. Man ſige desuden hvad man vil, den komiſke Digter Schlenſchläger ſelv vil enaang — hvis han virkelig modnes — fra et høiere aandeligt Standpunkt foretrække Satyrens Stiærtsild for Glemſelens evige Heivede.

6. Jens Baggeſen.

Det aandelige Null. Saaledes er jeg formodentlig fuldkommen træffende bleven karakteriſeret af

den Digter, der upaatsivlelig best har været i Stand til at vurdere mit Digturværd i Danmark: Dannevirkes udsødelige Gienopbagger, Grundtvig. Alt det øvrige ere blotte af hans Strøetanker, og langt før disse forudgaaende Recensioner af mine Digte, uddragne Corollarier.

7. Den samme, som 8.

„Salig Kongen seer du her

„for vort Hippokrene“ —

Ogsaa jeg havde engang min Foraudelsestid — hvilken noaenlunde udmærkelig Beaynder har ikke havt en saadan engang i vort ligesaa let beundrende, som foralemmende poetiske Danmark? Hvilken ung Optraeder har ikke engang siddet paa Thronen af vort Parnas — strax efter de første glorie Trin at sige — med enslags Enevold saa længe det varede — for at indrømme den sin Efterfølger, der som oftest ikke behøvede andet, end at gaae baa efter ham? Stelt kan man ikke være heraf; snarere kunde man skamme sig lidt, ved saa let at blive holdt for Nar af Publikum. Thi, at dette holder en saadan stakkels konaelig Poet for Nar, sees best af Bløden over hans hurtige Ufsættelse i den. Jeg veed ikke, om Stodderkongemagten staer endnu ved Magt her hjemme; men vist er det, at jeg selv forekom mig, som kronet Poet, at have megen Lighed med Stodderkongaen, da jeg var lille, i min Fødeby, hvilken alle Gadedrengene først behurraede, og siden bebæede. Da man derfor begyndte at drive Hurraet omkring mig alt for vidt, listede jeg mig bort, og overlod Thronen til den første den beste Stodder, der efter mig vilde bestige den. Dette er historisk Factum, som kan sees af min Gienganger. At mit „Nolo coronari“ er uhyklet, synes mig overflødig bevist

af min hele litterariske Fremgangsmaade; thi jeg har endnu aldrig seet nogen sandhedsigende Skribent i levende Live kronet med andet end Torne.

„Som paa Skildte man ham seer,
„Og paa Milesteene“ —

Skildtene skulle nok stikle paa min poetiske Etikette, og Milesteene paa min moderne Popularitet; thi gammeldags Popularitet har jeg aldrig havt.

„Troget Helligt ogsaa har
„Hule Karlen aabenbar,
„Tallet Notabeue.“

Syvtalet er, som bekendt, iblandt de helliae Tal. Det er ogsaa Søndags-Tallet, som den syvende Dag i Ugen.

8. Den samme, som 9.

Her har jeg drevet Spydiabeden imod mig selv til sin skarveste Epidshed, og levner mig, som Digter, ikke Mere for en halv Skilling. Men jeg tør imidlertid ikke giøre mig til af, at være original i denne fuldkomne Meddriven af min Existent; thi den hele Fordommelses-Akt var allerede færdet ligesaa strengt af andre.

9. Den samme, som 8.

„I de ni Gudinders Dands
„findes han ei længer.“ —

Det er den evige Viise der klinger mig i Øre paa Gader og Stræder af dem, der synge: „Saul“

(Kongen iblandt Profeterne) „har slaget Tusinde —! men David „(Hordedrengen iblandt Poeterne)“ har slaget Titusinde“. Lyffeliavits har denne Bisse endnu aldrig syntes at klinge mig ovenfra, da jeg har hidtil ikke sporet nogen Gienklang af den i mit Hierte. Hvad der er temmelig vist, er, at Choristerne, som istemme den, i Balletten, der handles om, ikke engang ere, eller have været, og i det høieste maaskee ville kunne blive Statister.

„Men, saasnart han seer sin Kands“ o. s. v.

Det er, paa mig anvendt, en aræffelig Bildfarelse. Fordi Iyriske og episke Digte her i Landet i det høieste indbringe Støvere, og Kritiker og Satirer i det høieste Skjældsord — er en ædel og tildeels sig selv opofrende Anvendelse af Vid. Tid, og Flid intet Styverængerie. Man, som sees, jeg har i Stikket paa min egen Karrikatur ikke regnet det saa nøie.

IO. Nic. Fred. Severin Grundtvig.

Som lugger jeg aabenbare løs paa, med samme Raffhed, Diervhed, og Eftertryk, som paa mig selv næstendeels — uden nogensinde at lægge Sirgrene imellem; deels fordi jeg veed, han kan taale det — deels fordi han er Mand for, at aienz elbe mig endog i en knu et, skuddet, da overflodig Maade. Det gjør mig ondt, ikke at kunne sige det samme om hans nordiske Kands Halvbroder og Halvpart, Semmen.

Denne har intet tilfælles med os andre To i litterarisk Balhallalee; men skaaer og skaber sig, som et Barn, der faaer Miis, naar man render ham tværsigiennem Asalivet med den nordlyse Landse. Skulde han virkelig — istæden for at være

være *Har*, eller *Jafnar* — i det høieste være *Tredie*? og skulde denne *Tredie* (som *Asenullerne* ville gige til *Alla Tre*) naar man seer sig til, i Grunden intet være uden en *Halv-Har*, hvis herlige *Halvte* for længe siden er udbændt i *Ægisdrefene* paa hin *Side Asgaard*? I saa Fald var det *Synd*, længer at staaes med en simpel *Dødelig*; og *Tanken* paa den blotte *Muelighed* volder, at jeg indtil nærmere *Oplysning* virkelig her ophører.

Corpora mellitis putrent, servantur aceto

Quod mordet, sanat —

Holberg.

T r y k f e i l

(som den gunstige Læser indstændigen ombedes at rette).

S. 257. (første Linie) isteden for „Fortabelsen“ læs:

Forgabelsen.

Sammeft. (fjerde Linie) ligeledes isteden for „Fortabelsen“

læs: Forgabelsen.

S. 266. (fjerde Linie) for: I sig selv Forgabelsen, læs:

I = sig = selv = Forgabelsen.

S. 276. (næstsidste Linie) Stene, læs: Straa.

D a n s a n a .

Et Maanedskrift

af

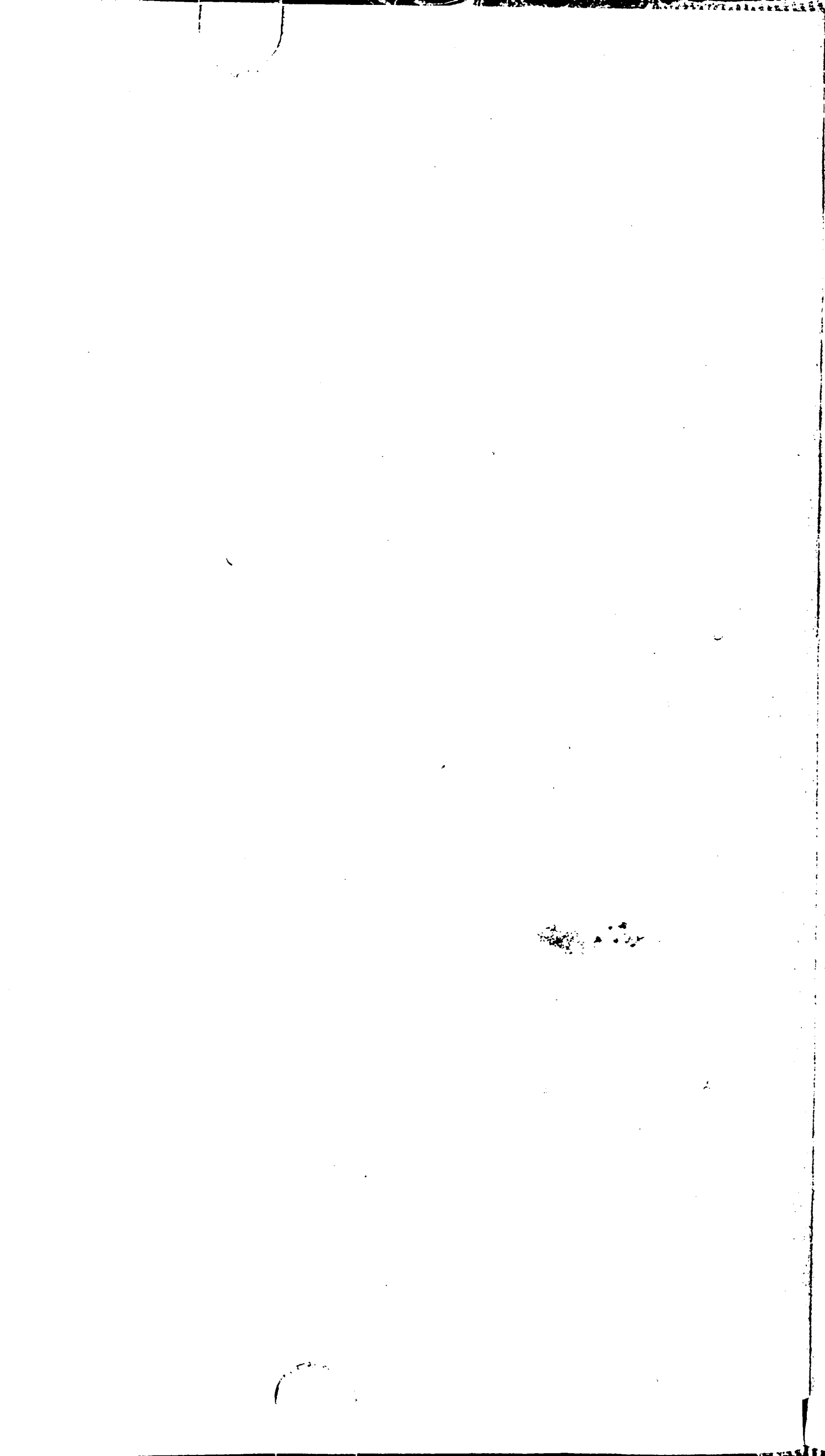
Jens Immanuel Baggesen.

October — November — December.

Kjøbenhavn, 1816.

Hos Boas Brännich,

Lovstræde No. 128.

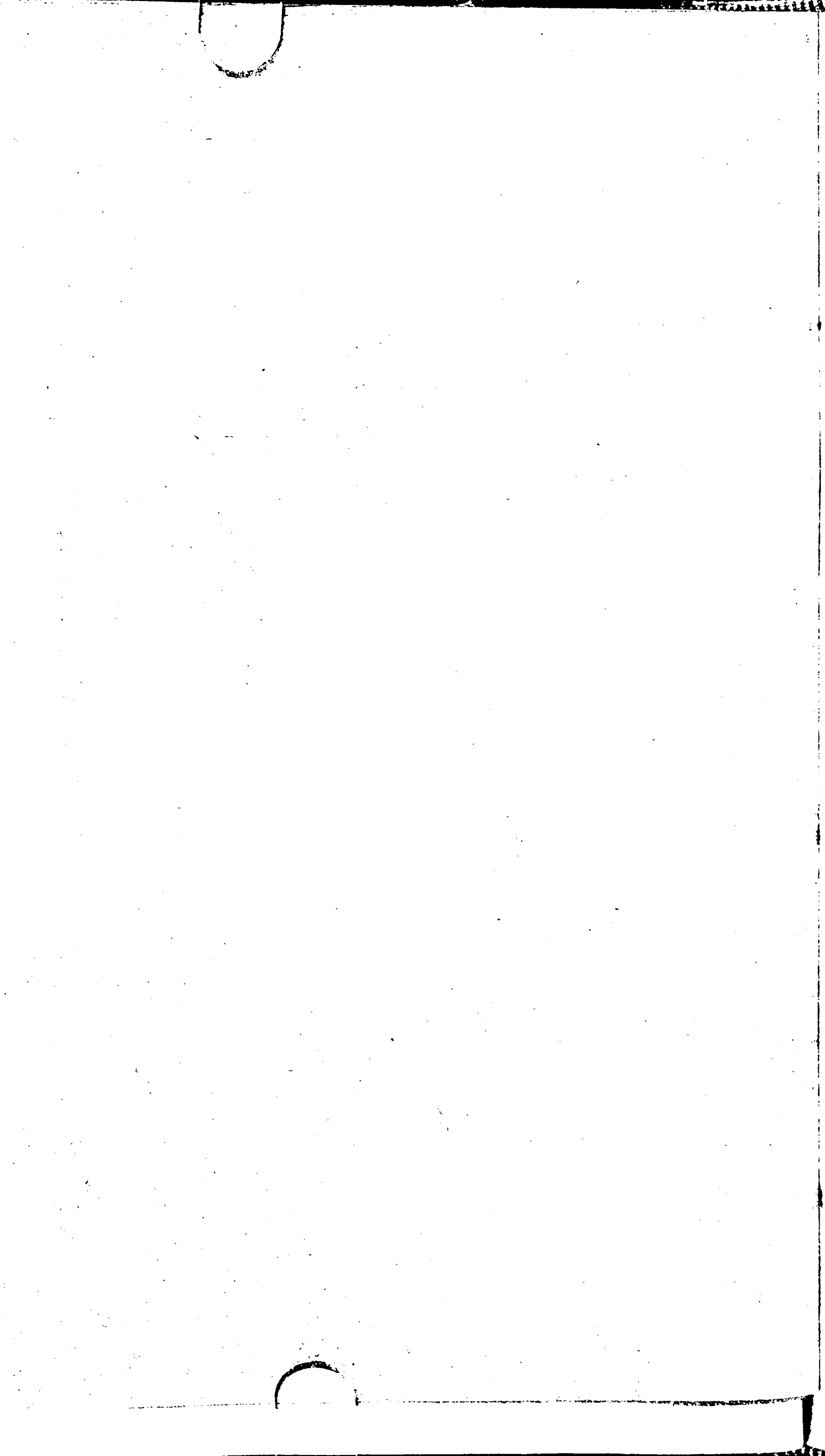
I n d h o l d.

Apologie for Hymnen til Urania	S. 293.
Balder's Igienkomst, eller Digte til Nanna	325.
Smaa Flyvedigte	367.

Til Subscribenterne.

For at naae igien, hvad der, formedelst min Sygdom og andre mellemkomne Sinkelser, er løbet saa langt forud i Danfnas Fremskriden, at det blot ved et Spring kan indhentes, dateres nærværende Hefte October — November — December, og slutter Aargangen 1816, i tvende passelige Bind, hvert 30 Ark stort. Det næste Hefte, som er under Pressen, og begynder Aargangen 1817, dateres Januar — Februar — Marts — hvis Omstændigheder ikke nøde mig til at ophøre med dette Tidsskrift, og udgive Slutningen af Thora, som et blot Anhang til det allerede Udkomne.

Baggesen.

D a n f a n a .

Apologte for Hymnen til Uronia.

— — — Pueri! sacer est locus, extra
Mejite. — (Pers.)

Det er tunat, naar det er kommen saavidt i en
Litteratur, at en Diater, der har helliaet sin Muse
Dannished i høieste og reneſte Betøning, ſer ſig
noſaaet til at ſkrive en Apologie for et b'ufærdig
Lovsang til Blufærdigheden, eet af de fineſte og
kydſteſte Diate, der nogensinde ere flydte af hans
reene Pen. Det er et ſørgeligt Beviis paa Phans
taſternes almindelige Fordævelſe, paa de laade par
naſiſke Foges dybere og dybere Nedduffen i det
Leerdynd, giennem hvis gule Flud de ſer a't hvad
der ſpillet høit derover, naar og blot et Par af
diſſe ere i Stand til at finde mindſte Smuds, end
ſige Uteerlighed, i en Hymne, ſom den til Uronia.
Uagtet jeg nu med høiere Grad af Harmen maa
udbryde ved denne Leiliighed i Mannas Ord: „Dyden
rømer ved ſit Forſvar“ — ſaa meget meere, da hvad

der beskylde mig, "ligner meer en lodden Trolde end Høther" — nødes jeg dog til at bekjempe og overvinde min Modbydelighed for de Svages Skyld, der paa Grund af nogle tilsyneladende Sammen- træfninger kunde fristes til at drømme mig skyldig, i det mindste i en uforsætlig Synd imod Anstændigheden.

• Det er en bekiendt Sag for dem, der ere nogenlunde fortrolige med Litteratur- Reformationshistorien i Tydskland, hvilke Urimeligheder, Uteerligheder — og indtil Gudsbespottelser — Makulaturpakket paa den Tid beskylde Klopstocks Ode, og selv Messiasen for — med tilsyneladende Høie for den ikke fine Portion af Publikum, der aldrig er i Stand til at fatte det høieste lyriske Sprog, og deels af Uvidenhed, deels formedelst en gemeen, ofte smudsig Fantaste-Opdragelse, finder Tvetydighed i alt, hvad der er Skult — een og den samme Hemmelighed i alle Gaader — og Figenblade i alle Dækker. Naar den ædlere Phantastie seer Kydsighedens Gudindes stille Smil i Maanens Ansigt, finder den plumpe Indbildningskraft i de selvsamme Træk en Lys med en stiaalen Raalstok.

Det Keene, det Uskyldige, det Blufærdige — med et Ord det Gomsfruelige i Modsatning af det

Emudsige, Ryggeløse, Uforfammede, foresvæver den partheniske Sanger i dette lille mystiske Digt i alle de allegoriske Gestalter, der legem'iggjøre dets Aand i Naturen, i Kunsten, og i Livet, mellem hvilke han i en lyrisk Flugt udhæver de meest paafaldende plastiske. Aanden selv foresvæver ham under Billedet af en Jomfru, Virgo, deels paa Himmelen: Virgo cum Virga, deels paa Jorden: Virgo Mons (Jomfrubjerget), deels i Havet: Virgo Amphitrite Havnymfen, før hun blev givet med Neptun) — deels, endelig, Jomfruernes Jomfru, som han ikke engang vover at nævne. Denne ser han nu i adskillige mytiske Forvandlinger, eller hvad det er det samme, i ligesaa mange bekjendte Symboler paa Reenhed, Uskyldighed, og Blufærdighed — fra Vas Electionis af til Vas alphabetæ (a) fra Aphrodites Concha, og Hebes Skaal, til den hankede Theeskoppe, og Engellændernes paa Bordet bragte Reensselseskaf eller, egentlige Spølkumme.

Navnet Uronia, (græsk Ουρονια, af Ουρος, et Bierg med den qvindelige Endelse, alisaa: Biergjomfruen o: Virgo Montis, Diana, Parthenois) ana'lyser allerede tilstræffeligen hele den i Hymnen herskende Grund-Idee (b). Det opvækker endogsaa meere end noget af de poetiske Navne, hvorunder jeg didindtil

havde bestunget min beskyttende Muse (Urania, Partheneis, Lilia, Idealia, Psycharion, og deslige) Forestillingen om Skiulthed, Hellighed, og Høihed, deels ved det Usædvanlige, deels ved Klangens selv, deels ved Biergbilledet deri. Saa meget desto faadere og lumpnere er den liderlige Skamskriblers aldeles ugræske og mod alle etymologiske Regler stridende Afleden af *Ουρον*. Ikke at tale om, at den Bøse, hans Frækhed her nævner paa Dansk, (Matella paa Latin — og som Aristophanes kalder *αγγειον ουρηρον*) paa Græsk med eet Ord kaldes *Ουρητης*, trodser jeg alle Verdens Philologer, at opvise nogensteds Navnet Uronia anbragt i denne Betydning. Navnet Uronia er etymologisk beslegtet med Navnet Urania, begge nedstamme fra *Ουρος* (Mons), og betyde den høie himmelske Muse, paa Grund af den ældgamle Forestilling om Himmelen som et Bierg (Olympus, Himala) og mine frække Beskylderes Angreb paa Grund af tre Bogstaver deri, som svare til deres Anskuelse, er ligesaa latterlig, som om en Græker eller Dansk vilde finde noget Lumpent i Olympen, og en Latiner eller Fransk noget Ondt i Himmelen. *)

*) *Λυμα ο*: sordes, Lumpent Græsk. — Mala, dumal, Onde. — See Noten (c) ved Enden.

Saavidt Navnet. I den hele Hymne selv findes ikke eet eneste uædelt, end sige uhøviskt Ord, intet, der og blot langt fra kunde opvække mindste Begreb om det, jeg især har gjort til min litterariske Bestræbelse, at forfølge. Hver Strofe aander Ewaldsk, Klopstocksk, Petrarkisk, og Schillerk Virgilianismus, jomfrumuselig Udtrykspeenhed, og Siensstanden værdig Delikatesse. Den høitidsfulde Begyndelse hæver allerede enhver uskyldig Phantasi høit fra Jorden til Hellighedens Sphære.

„Du, som hver Morgen Skjaldens Offer kræver,
 „Modtagende med Huld, hvad ham indgjød
 „Den Guddom, som hans Nand fra Jorden hæver
 „Høit over Prosa-Livets usle Nød,
 „Du, hvem Bestaler selv i hellig Synde
 „Tidt Lettelsen af Livets Byrde skyld!“ —

Hensyn paa det søde mystiske Sværmerie, som lettede Bestalerne i det gamle Rom, og endnu lette Bestalerne i det nye; Opfyldelsen af en modnaturlig Pligt, der (hvis nogen) med Rette kan kaldes en Livets Byrde. Intet uden Keenhedens og Hellighedens foresvævende Ideal kan forklare den timelige Opofrelse af al jordisk Glæde, der er forbunden med en bestandig Kamp mod det Gemeene i Kunsten, og

det Dyriske i Naturen. Det er det bestandige Hensyn paa „Udvælgelsens Kar „Vas Electionis“ den heilige Jomfru „Vesta — Maria,“ der letter baade Jomfruen, og Jomfrudigteren Kampen.

„Du — hvordan skal min Sang i jordisk Tale,
 „De himmelske Figurers svage Speil,
 „Dig Sjælens Die saa livagtig male,
 „At det af dine Træk tår ikke feil?
 „Du høitidsfulde Gienstand for min Psalter
 „I smaa, som store, mystiske Gestalter!“

Reenhed, i sammes hele Omfang *), er hidt indtil aldrig af nogen Digter bleven personificeret, hvorfor og et nyt Navn for samme har maattet sammensættes. Heraf Sangerens Forlegenhed, hvorledes han skal male en ny Gienstand ved Hielp af gamle Ord paa en umiækiendelig Maade. At det ikke var en utidig Frygt, han her yttrede, viser nok som den indtrufne Misækiendelse.

„I smaa, som store, mystiske Gestalter.“
 Fra Kuppelen til det mindste hvælvede Laag —
 fra Zwillingbierget Libanon til Silichoene, Høisangen omtaler — fra Oceanet til Bøgeret — fra

*) Puritas, καθαρότης — som ikke blot Legemet's: ακρατότης (Mundities), men Sjælens: αγνότης (Innocentia).

Halvkuglen af Verden til Halvkuglen af et Æg —
og fra Himmelen selv til Dugdraabens Halvperle.

„Du, til hvis Form ei Digtren eene tyede,

„Men selv Naturens Form, Mandfager, Kant,

„Der meer i Dig, end i hver anden Gryde,

„Det Heles Udspring a priori fandt!

„Dit Tørt og Baadt ham blev hver Morgen siden

„Et Billede paa Rummet og paa Tiden.“

Kuglen, eller Sphæren, hin i den konkrete, denne i den abstrakte Betragtning, er Fuldkommenhedens Sindbillede og Form. Men denne er og bliver uendelig uendelig, hvorved den og netop svarer til Ideen, det uendelige Begreb. Først ved Giennemsnit opkommer den endelig uendelige: Halvkuglens eller Hemisphærens π : Bægerets og Kalkens, Hvalvingens og Brystets. Under denne, som vi kalde Reenhedens og Uskyldighedens Form, have alle Jordens Slægters og Tidsalderes Phantastie og Indbildningskraft meer eller mindre bestemt forestilt Gienstanden for Kiærlighed og Beundring, Andagt og Tilbedelse. Herfra den Rolle, Bægeret og Bægerhaanden spiller i de ældste indiske Myther, Urnen og Vasen i de senere, Bierget og Brønden, i dem alle. Det er intet uden

Anskuelsen af det Høie og det Dybe i Kuglens eller Sphærens polariske Betragtning. Men da alle polarisk modsatte Begreber (der, som saadanne, allerede spille ned i det endelige) kunne fattes under dertil svarende Billeder eller Anskuelser, er denne Form ogsaa Tænkerens velkommen. eller, rettere sagt, han nødes, som Fremstiller af sine Tænker, til at hentyde til samme. Rummet f. E. aabenbarer sig Phantasien fornemmelig under Himmelhvælvingen, den udstrakte Befæstning — Tiden i Oceanet, der oprindelig var en Strøm — det Tørre i hint, det Vaade (eller flydende) i dette. Rummet er, saa at sige, Amphiteiche, Tiden Amphitrite.

„Du, til hvis Lys sig Mængden aldrig svinger,

„Du, Phoëphors Ruge, du Ixæus's Grav,

„Hvis Himmelhundes Luttervæg emringer

„Kulturens portative Nøde Hav —

„Hvor mig din skjulte Herlighed forlyster

„Omkrandsit af Blomstre fra japaniske Kyster!“ —

Den reene Philosophie kan aldrig blive Mængdens Sag; selv Begrebet, som skjules under hvilket som helst Sindbillede, bliver den aldrig klart, opgaaer aldrig, som lyst Begreb, i dens Hjerne.

„Phoephors Vugge“ o: Himmelen, og Urnen — Lyæus's Grav o: Havet og Bægeret.

„Luttervæg.“ — Himmelhvælvingen er lutter Væg *), ligesom og enhver Urne.

„Kulturens portative Røde Hav“ o: Vinen, Druesaften, som „Læi Grav“ ogsaa spiller paa. Saaledes med Hensyn til det hellige sokratiske Bæger, og Biinofferkaalen i Templerne. Men i en mindre Betydning er det Porcellinvægen her ogsaa meenes, Theekalens nemlig, og Kulturens portative røde Hav bliver da Theen, som Diatetren før i en Ode, helliget Ukyndighed og Fiinbed, har besunget **). „Portative“ kaldes her begge Drikke, ikke blot for at tilkiendegive det Lille (Havet i Mianatur), men tillige forsaavidt begge tilføres os Danske udenlands fra, Endelig spiller denne omvendte Hvælving, Luttervæg, med sit røde Hav paa Kulturens hellige s. skabelige Bølge. En

*) Undique paries, ἀμφοίτερος. — Undique murus, ἀμφοίτερος — Undique fossa, ἀμφοίτερος.

***) Mädchenhände pflücken
Mädchenhände drücken
In den schönen Urnentopf dich ein;
Von des Lises Ende
Nehmen ihre Hände
Nur dich hin — o! du bist mehr als Wein!

saadan besidder jeg selv af japanse Porcellin, og dens desværre skjulte Herlighed forlyster i det mindste min Indbildningskraft, da jeg aldrig tænker mig noget mindre deri end Biskop, ofte Kardinal, og stundom (uden at trække Helligheden her ved Haarene) selv Pave. Jeg behøver vel ikke at anmærke, at Blomsterne fra de „japanse Kyster“ blot ere malte; dem, der aldeles ikke forstaae det poetiske Sprog, har jeg maaskee stundom noget at sige, men aldrig noget at synge. Under denne Blomsterrand ere Stierne anbragte, som jeg med pindearisk Kærlighed kalder Himmelens Hunde — (Sirius og Procyon for dem alle.)

„Du Morgenstjernens hemmelige Moder,

„I hvis bestandig aabne hulde Favn

„Sig gyder Under-Livets gyldne Floder —

„Lor Musen nævne, hellige! dit Navn? —

„Nei! Visdoms Yndling kun i Løn det raade!

„Den Uindviede blive det en Gaade!“ —

Amphitrite forvandler sig her til Amphitrite, s: Lutterhule (hver Græskkyndig veed, at dette er Betydningen af Ordet), og hvad nys foresvævede Phantassen i det Søie, og i det Nære, foresvæver den nu i det Dybe. „Underlivets“ — det egentlig

poetiske Livs — „gyldne Floder“ gyde sig her i det dybe Helliges reene Bavn. Vi ville siden see dem nedstrømme fra det høie Helliges reene Kilde. At jeg i en Hymne, som jeg udtrykkelig kalder et Forsøg i den mystiske Poesie, benytter mig af et Ord, som alle vore mystiske Digttere have antaget, med Ret eller Uret, kunne disse i det mindste neppe tage mig ilde op.

„Den Mindviiede blive det en Gaade!“
 Ja, sandelig! det er det, og det bliver det endnu disse Ugle, trods alle mine oplysende Forklaringer. Kun saa meget værdiger jeg at sige dem, at min Gienstands sande Navn er det polariske Modsatte af hvad deres ureene Phantasie har drømt sig.

„Men hoit, mens Dannemænd og Dannedoner

„Dig tause dyrke, vil jeg synge dig!

„Og Urans Helligdoms Uranioner

„Om Himlens Urne skulle samle sig,

„Og lytte til min Harpes Stranges Bæven

„Bed Offerkarrets høitidsfulde Hæven.“

„Tause dyrke.“ Reenhedens Dyrkelse er taus; ogsaa, naar man blot bruger Tandbørsten og Mundforfriskningsvandet, taler man ikke.

„Urans Helligdoms Uranioner.“ At o'et

her for α er en Trykfeil, kan jeg ikke blot beviise med mit Manuscript, men beviises noksom af Verset selv, da, hvis jeg havde meent Uron, maatte dettes Helligdoms-Chor have hedt Uronioner. Noten „Urim“ (Eysene) gior desuden klart nok, hvad jeg meener —

„Ved Offerkarrets høitidsfulde Hæven“ —
som Danfanas Præst nemlig.

„Uskyldige! som Oceanets Engle

„Fra Skammekrogen har til Ære bragt,

„Bebudende med rakte Liliestængle

„Virgos og Virgas hulde Himmelpagt,

„Hvergang i Bacchustemplets glade Brimmel

„Begynder ret for Alvor Glædens Svimmel!“

Spiller paa Engellændernes Maaltidsbrug, at sætte krystallne Spølkummer paa Bordet, efter Deserten, naar det egentlige Drickelaug begynder. Andre europæiske Nationer have anvist Baskefadet (vas ablutionis) en ganske anden Plads, og forrette gemeenligen deres Mund- og Haand-Reenselses-Akt, ved en Servante i Hjørnet af Sovekammeret. Hint kalder jeg, at have bragt den uskyldige Vase, hvis Billed fastholdes i hele Hymnen, fra Skammekrogen til Ære. Singrene, der dnyppes ved

saadan Leilighed, falder jeg de „rafte Liliestængle,
le,“ som dannede Engellønderinders sneehvide Hænder
ofte have foremalt mig.

„Bebudende — Virgos og Virgas hulde
Himmelpagt.“ Sigter til Symbolet hos Grækerne
paa Anstændigheds-Bepteret: *παρθος, Virga*. Hin
Fingerdyppen bebuder nemlig Damernes Bortgang
fra Bordet før Glædens Svimmel begynder. I de
Gamles Orchester (*ὄρχηστρον*) saae man nemlig ofte
strakte saadanne Liliestængle, for at overholde Tugt,
Artighed, og Anstand *). Riiser er overalt Tugtens
Sindbillede.

„At hædre dig langt meer end alle Vaser,
„End Hebes Skaal, og Amaltheas Horn,
„End selv Odræer i et Laug af Nser **),
„Var Brug i Grækenland lang Tid tilførn.
„Naar Hellas's Tunge skönt din Følge mæler,
„Man troer i Hast, at den om Himlens taier.“ —

Denne Strophe er allerede tilstrækkeligen oplyst
i Noten til samme, og erholder sin fulde Forklaring
i den næstfølgende Strophe:

*) *Παρθοφόροι πρὸς αὐτάξειον τοῦ τετραίου.* (Svidas.)

***) Kiedelen, hvori N vaser's Blod (Poesien) flød.

„Den Concha, Venus opsteg i paa Landet
 „Af Middelhavets dybe Himmel: Ely,
 „Saa huul og hvid og skøn, var intet andet
 „End dit Symbol, hvis ei det var dig selv.
 „Det Digt'ren troer, og selv Chymisten siger,
 „At hun endnu af dig bestandig stiger.“

At Venus fremtraadte i den reenste Ufskyldighed paa Jorden udtrykker Mythen ved at lade hende opstige i en Concha marina, Symbolet paa Somfrueligheden. Ogsaa her er Forestillingen af det Reene Grundforestillingen. Men at Alkali-Phosphor kan uddrages af Conchylier er Chymisterne bekiendt. Mine Borgener ere Marggraf, Morveau, og Westrumb; den kan altsaa poetisk siges paa Jorden, som paa Himmelen, at opstige af Concha. At det Uædle her i Lyd ligger saa nær ved det Edle, er ikke min, men Sprog-Polaritetens Skyld. At ikke blot Uros og Urna, men mange andre ædle Homonymer, formedelsk' noget meer endog end den blotte Lydlighed, opvække uædle Forestillinger, derfor maa man anklage den oprindeligste Dualisme i Naturen, som Fransken rigtigen udtrykker med sit: Les extrêmes se touchent. Men maar jeg i min lyriske Flugt igiennem alle Phantasikens Regioner fastholder Billedet af Urnen, som

Vas electionis, ablutionis, purificationis & sacrificiationis — og en gemeen Læser, som jeg allerede med mit Motto har bortgiennet fra Templet, jeg ofrer i, mistyker dette Billede, saa tør jeg vel udbryde med den ærlige Forfatter af Tractatus de fonte Scientiæ chemicæ: „Hvo der blot har Øne for det Uvortes, vil mistiende vor Videnskabs Tomfru med en Sands, der er vort Mysterium uværdig; thi Skidgen viiser sig ofte sin Beiler i lignende Klæder. En saadan Vanhellig vil mistiende vort Bierg, vor Mercuriusstav *), vor Luna **), vort Keenselsesvand, og især vor Vase. Hvad denne angaaer, da har Bedragerne den vel tilfælles med os (og i disse udvortes Ting overtræffe de os ofte, eller maaskee altid), men vor Vase, falde vi den Vase, som de ikke besidde. Sandelig jeg siger Eder, at vore Kar ere hemmelighedsfulde, og ingen uden Philosopherne bekiendte, som de eeneste, der indtrænge i det Væsentlige af vort Værk. — — Derfor, Kære Broder, giør

*) Virga.

***) Interlunium — Novilunium — Nyeel.

„di ingen Betænkning over, at jeg har reg-
 „net Væsen (eller Karret) til de Ting, som
 „gøre Steenen (de Væses nemlig) væsentlig;
 „thi heri følger jeg alle Philosophers Mæning,
 „som have skrevet i denne Kunst. Naar Sen-
 „dovogius skriver om dette Kar, kalder han
 „det Naturens Vase. Flammeus, som og
 „A. t. phius, Lullius, og alle andre, ere af sam-
 „me Mæning.“ *) (Ordret Oversættelse.)

„Hvor uundværta er du hver Æsthetiker!

„Selv Aristarken her i Kiebenhavn,

„Den store Carstens, leed, som Theoretiker,

„Desværre meget ved din Skildes Gavn.

„At ei Qvintil blev, efter ham, en anden,

„Har samme Grund; vi kiender alle Manden“

At Æsthetiken har Principier a priori (reene Principier) formodest hvilke den er bleven en philoso-
 phisk Videnskab, tvivler vel ingen paa, efter Kants i
 denne Punkt ikke blot uomstødt, men uanfægtede
 Er tik af Dømmekraften. Men, at vor store Car-
 stens, vor endnu større Evalds Qvintilus, vi de
 have virket ulige meer til en os aldeles menalende
 æsthetisk Lovgivning, end han ved det lille Bidrag

*) Philalethæ Chymische Tractätlein von Joachim
 Langen. Wienn 1749.

i Skionne Videnskaber's Selskabs Skrifter har gjort, dersom han ligesaa meget havde dyrket den reene Deel af Kunstlæren, som den historiske og pragmatisk, troer jeg — og, hvad jeg, i saa Henseende, troer om ham, troer jeg om hans Efterfølger i unge Digteres Opmuntring og Veiledning, Professor Rahbek. En grundigere Philosophie over Digt-kunsten; eller, hvad der er det samme, en reenerer kritisk Theorie, vilde have gjort den første af disse Danmarks Æsthetikere lidt mindre nøieregnende i de uvæsentlige, og den sidste noget meere streng i de væsentlige Kunstfordringer.

„Dog, ei blot Dannemænd og Dannekvinder,

„(De sidste meest, fornemmelig i Ny)

„Men selv Olympens Guder og Gudinder,

„Sør de gaae hen at sove, til dig tye;

„Du bæres for dødelige Trange

„I Nattens Mørk af Evighedens Slange.“

Reenselsesfesten fandt, og finder endnu den Dag i Dag fornemmelig Sted i Nymaane (Novilunium — Interlunium) paa Grund af velforsaaede virkelige, eller blot indbildte kosmiske Forhold.

„Dannemænd og Dannekvinder“ betyder her det samme som Mænd og Kvinder, i deres Dannished betrag-

tede. Dannished er hvad der er ædelt, reent, og dannet. Cultus og Cultur staae i oprindelig Foreening med hinanden; den første Menneskelighedens Cultur begynder med en Cultus. At Guderne trænge til Røgelse var i Grækenland og Rom Ordsprog — og Forestillingen om denne Trang er almindeligere end den om deres evige Nok i dem selv. Urnen paa Kyggen af den sydlige Himmelstange forestilles derfor her, som deres staaende Røgelsekar i Olympen.

„Utallige, som Himlens Stjernefarer,

„Er i Naturens evige Plastik,

„Din Dannisheds Gestalters Exemplarer;

„Den halve Verden har det Snit, du fik!

„Paa Tullien og paa Himlens hvalte Bue

„Man overalt om Natten dig kan skue.“

Bøgerformen, Jomfrubryttet, Kalken, Koppen, (Hemisphæren med eet Ord) er den skønneste Livets endelige Form, og den hyppigste i alle Naturriger. Kun hvor KrySTALLISATIONEN, og Døden hersker, forsvinder den. Ikke blot den halve Verden i det Store, men den halve Verden i det Lille, besidder den. Tullien her, i Modsetning af Himmelbuen, er Havfruens Tillie, Havet.

„Men Gudernes og Menneskenes Fader
 , Besidder Perlen i det Stjernefar,
 „Som natligen slaaer ud paa Himlens Gader
 „Hoffkavaleren, som Oprartning har,
 „Vandmanden nemlig, der paa Himlen prunker,
 „Som Verdens allerældste Kammerjunker.“

I denne og følgende Strophe foresvævede
 Diateren den teutoniske Pindars Ode til Stier-
 nerne:

„Ach, gösse dich einst, Schaale, Gott auf dem
 Altar“ —

og — — — — — „Licht stürzt

„Aus der Urn' er dahin! — — —

især forsaavidt han her lader Vandmanden (Aqua-
 rius, Ganymedes) udøse Himmelhiet af Urnen.
 Denne Urne falder ja alle hellige Vasers, og Skaa-
 lers Pele — Himmelherrens (Jupiters) Beligneljes
 Skyldes Kar:

„Naar Majestæten lægger sig til Hvile,

„Den destillerte Nektors Goldenvand

„Medpladsker nogle Tillioner Mile

„Fra Stjernen Situa til Kommand —

„Dens Kilde her sig himmeldybt nedtrømmer,

„At Sydens sidste Stjæ i samme sømmet.“

Paa de fleste Himmelsglobes og Himmelskort forestilles Lysudfyrtningen af Vandmandens Urne, som en Flod, der strømmer fra Måbningen af Urnen, hvor Stjernen Situla betegnes, fulde fem og tyve Grader ned til den sydlige Hiss, i hvis Mund, Fixstjernen af første Rang, Somahand, funkler. Havde jeg til Udmalen for Phantasien af dette Flod kunnet udfinde noget Udflugtere, end „distilleret Nektar," havde jeg valgt det.

„Og han, der var i Himlene, som hjemme,
 „(Som derfor ogsaa maatte Danmark flye)
 „Der fiendte hver en Skat i Mattens Giemme,
 „Korsømte blot eengang til dig at tye —
 „Hvis, uden det, han længer havde levet
 „Hans Huus maaskee var aldrig ombygget blevet."

Havde Tycho Brahe i det bekiendte ullykkelige Tilfælde tilhødesat Stuens for Himmelens — Frøk- nernes for Tomfruens' — den jordiske Kammerjunkskers for den himmelskes — og Glasens for Urnens Betragtning — havde han tyet til den ham ellers saa kiære Stjernehvælving, og var gaaet ud i frisk Luft til rette Tid — saa havde han maaskee fuld- endt Udarbejdelsen af sit Himmelsystem i en Grad at man aldrig havde drømt om, at ombygge det.

Hvis Digteren her havde havt den gemeene Gienstand, smudsige Phantasier have paadigtet hans Hymne, for Die, hvorledes havde han kunnet regne den iblandt Himmels Skatte?

„Du, som paa Jorden spiller Urnens Rolle,
 „Som den, kun natlig seet, og skjult ved Dag,
 „Du Himmel-Mejeriets store Bolle,
 „Som sagt, paa Evigheds-symbolets Dag,
 „Naar, som min Hebes Offerkaal du straalers,
 „Hvad er mod dig Naturens andre Skaaler?“

Digteren samler nu sine jordiske og himmelske Reenheds og Ufskyldigheds Billeder — Ralken i Spidsen af hine, og Urnen i Spidsen af disse — i Anskuelsen af alle Skaalers Skaal: Udødelighedens Bæger. Det er nu hverken meer eller mindre end Uronia selv (den paa Jorden nedstegne Urania, der foresvæver hans Andagt, som Hebe med den ham rakte Skaal, hvilken han, som hendes offrende Præst, modtager herneden — vel „under Horizonten af sin Himmel;“ men dog „ved hendes Thrones Fod“ — (i Danaana) — vel „omslørt;“ men dog ham bevidst, og i Tankerne syulig:

„I alle Kunstens Trylle, Vassers Brimmel
 „Er nogens vel dit Syn i Trylken lig,

„Naar under Horizonten af min Himmel

„Ved hendes Thrones Rod jeg skuer dig?

„Naar, offrende, den kydske Haand dig hæver,

„Og Helligdommen nær, omslort, i u svæver!“

Man tillade mig, til Beslutning af nærværende Kommentar, en sig ved denne Leilighed af sig selv frembydende Bemærkning. Jeg sætter, at jeg virkelig i dette, som vel endog min meest samvittighedsløse Fiende maae tilstaae, tilføiede, altsaa i det høieste tvetydige Diat, havde besjungen en aldeles jordisk Gienstand — jeg sætter, at jeg havde tilladt mig engang, hvad Virgil, hvis erkiendte reene, kydske, fineste blandt alle Muser var det ham Navnet „Jomfrudigteren,“ tillod sig, da han besang Loppen: istedenfor, nemlig, ved sandfelig Fremstilling at nedbringe det Høieste fra Himmelen paa Jorden, ved aandelig Idealisering at høre det Laveste paa Jorden til Himmelen — jeg sætter, at jeg engang havde gjort dette, — var det og blot for at b. vise, at der i Naturen er intet saa roat og stygt, det jo ved Talens, end sine Sangens, Indflædning kan vorde fordrageligt, *) — hvor urimeligere var ikke da endnu den Beskyldning, man har

*) Nihil est tam horridum, tam incultum, quod non dicendo fit levius. Cicero.

glort mig? Hvilken yderlig Omhu for ikke at faare det smmeste Blik eller det fræsneste Dre — hvilken anvendt Glid paa Sprogets fineste Polering, paa Sammensøgningen af hellige Billeder fra Naturens, Kunstens og Videnskaberne's fjerne Regioner — hvilken fast utrolig Kunst i Sammenstemningen af saa forskjellige langt fra hinanden liggende, meer eller mindre berørte Strænge til een høitidelig og reent klingende Harmonie — og endelig, hvilken uhyre kold Besindighed og rundt om sig blickende Forsigtighed midt i Phantasiens dristigste lyriske Flugt — maatte ikke denne Hymne forudsætte hos den syndige Forfatter? Og til hvad Ende? hvis ikke for aldeles at skule, altsaa fuldkommen ophæve sin Synd? Antaget altsaa, at det virkelig var hans Hensigt, at begaae den eeneste tænkelige Forbrydelse i det værste Tilfælde, den nemlig: at synge hvad der ikke bør nævnes i got Selskab, saa har han jo tilintetgjort Hensigten selv med Udførelsen, og med Midlerne, han har anvendt. Han vilde være i det omvendte horaziske Pottemager-Tilfælde: have, nemlig, lagt det an paa en lille Potte, og ved Siulets Omdreien faaet et Viinkar færdigt.*)

*) — — — — Urceus coepit
Institui, currente rota, cur amphora prodit?

melige heri? og, sæt, at det og var mueligt, mon man ikke snarere vilde beundre en saa tusindkunstig Potremager, end dadle ham? — Sandt jeg Hymnen til Uronia, som den er, skreven af en anden Digter, og kunde det et Dieblik falde mig ind, at troe den havde til Gienstand det gemeeneste blandt de Kar, der dannedes til Banære, vilde jeg istedenfor at skrive en sokratiske Apologie derfor, skrive en isokratiske Panegyrik derover. Hvad jeg i det mindste vilde sige om Forfatteren, var dette: at han maatte være af en forunderlig hellig, reen og fin Natur, da det ikke engang kunde lykkes ham, at anbringe en eneste Uartighed ved en Feilighed, hvor han heelt igiennem vilde være grov — og at hans Kunst, ogsaa deri syntes at afgive den fuldkomneste Contrast til Harpyernes iblandt hans skrivende Læsere; at ligesom ved disse Anpust den kosteligste Offerbrad og Festviin bliver til væmmelig Edder og Gift, saaledes blev derimod dovent Ol og tørre Tyder til Nektar og Ambrosia ved hans Anretning. Dog, det være langt fra mig, at ville prale med en saa overnaturlig Decenselses = Evne. Besad jeg den, vilde man for længe siden kunne gaar med Skoe og Stømper paa igiennem vor Litteratur, hvis Augias = Stald jeg vel med privat herkulist Mod, men uden

mindste lykkelig Tilhielpen af den stride Strøm, eller offentlige Nordvind *), paatog mig at feie. Men, af! hvad kan jeg med min lille Bæse, fyldt af Bievand, til Bortskyllen af Parnasdyndet, hvori nu ikke længer blot Pattedrisene og de smaa nattegamsle Føl, med poetisk Bølighed, men af og til endog store Bildsviin, og for lang Tid siden udæsnede poetiske Heste, med prosaisk Magelighed boltre og strække sig? —

Augiæ stabulum totus vix eluit amnis,

Urnula quid faciet sordidiore loco? —

Saa lidt, som det i Palais Royal anbragte Bassin, hvorpaa man har sat ovenstaaende Distichon, der paa Fransk, efter Professor Rochas's Oversættelse, flinger saaledes:

Pour nettoyer l'étable d'Augias

Un fleuve entier à peine put suffire;

Un filet d'eau purgeroit-il, hélas!

L'infection de ce lieu cent fois pire? —

hvilket jeg, paa Dansk, har god Grund til at oversætte frit paa følgende Maade:

*) Aura popularis borealis. Det hedder, at da Herkules indlod Floden i Augiasstalden, at Vinden især kom ham til Hielp ved dette Arbeide. Jeg havde derimod i de tre sidste Aar baade Wind og Strøm imod mig.

Behøved blot til Reensken af hans Stald
 En Gæst hos Ugias i gamle Dage
 Hvad Reent af Vand og Luft var end tilbage,
 Hvad kan udrette nu en stakkels Skjald,
 I hele Gaardens smudsige Forfald,
 Med intet uden kun sit reene Kald,
 Naar til det andet Strøm og Vind er Mage?

Til mine Læserinder.

Det er hverken for oplyste, dannede, med sund
 Fornuft begavede filosofiske Læsere, eller for ukyn-
 dige, raac, sig i Bommerter svende Skriblere —
 hverken for Dannevirkens paa nogen Tid tause
 Præst, eller for Skambladens gadeskrigende Chor-
 drenge, jeg har paataget mig det i og for sig selv
 urimelige Arbejde, at skrive en Apologie for, hvad
 intet Forsvar behøver. De første, hvis de og ikke
 strax skulde have de didhørende philologiske Doku-
 menter levende nok i Hukommelsen, for umiddel-
 bar at indsee Sammenhængen mellem Uronia og
 Urania, ere dog vist i det mindste saa fortrolige,

enten med den sokratiske Gratie: Ironia, eller med den christelige: Irenia, at de formedelst den eenes eller andens Mellemkomst letteligen ville undgaae grov Misforstaaelse af et Kiinheden selv helliget Gaadedigt. De sidste (som det vilde være dybt under Brøden, i dette Fald, end siige Uskyldigheden, at forsvare sig imod) ville finde Apoloaten endnu meere Sædelighed og Anstændighed trodsende, end Digtet selv; thi, da den er længer, og fylder meere Plads paa Papiret, kunne de naturligviis lægge flere af deres egne Phanasier og Hølelser deri, end i hiint. Sverken altsaa for de Faa paa Parnasset, eller for Drimmelen neden om, har jeg kommenteret min Hymne, men for de Enkelte uden for, der, hvis de og blot lytte til hvad der toner fra Toppen, nødes til at høre hvad der quækker i Rossen — og som det i høieste Grad for nærværende Tid er at tilgive, hvis de, overdøvede af det Skurrende neden under dem i disse „Uros“, ikke strax fatte Melodien eller Harmonien over dem i Harpetonerne fra hines „Uros“.

Skulde mellem dem af en Hændelse findes en Climene, der, med den molieriske Snippe, var istand til at udbryde efter Læsningen af min Uranias Hymne til Uronia: „Kan man, naar man

„er en virkelig dydig Dame, finde mindste
 „Behag i et Stykke, der holder Blufærdighe-
 „den i en bestandig Angest, og alle Øieblikke
 „truer Indbildningskraften med noget slemt?“
 beder jeg hende, da hun sikkert har lært Fransøst,
 med lidt Eftertanke at læse nedenunderstaaende Sam-
 tale i Noten, mellem hendes Navne og Molières
 Urania. *)

*) Climène.

Peut-on, ayant de la vertu, trouver de l'a-
 grément dans une pièce, qui tient sans cesse la
 pudeur en alarme, et salit à tout moment l'i-
 magination?

Uranie.

Moi, je ne sais pas ce que Vous y avez trou-
 vé blesser la pudeur.

Climène.

Helas, tout; et je mets en fait, qu'une hon-
 nête femme ne la sauroit lire sans confusion,
 tant j'y ai découvert d'ordures et des saletés.

Uranie.

Il faut donc, que pour les ordures Vous
 ayez des lumières que les autres n'ont pas; car
 pour moi, je n'y en ai point vu.

Climène.

Hai, Hai, Hai.

Uranie.

Mais encore, s'il Vous plait, marquez moi
 une de ces ordures que Vous dites.

Den høiest staaende medlem de Enkelte, for
hvem jeg har Kreven denne Kommentar — den

Climène.

Helas! est il nécessaire, de vous les mar-
quer?

Uranie.

Oui. Je Vous demande seulement un en-
droit, qui Vous ait fort choquée.

Climène.

En faut-il d'autre que — ce le... (le Vase).

Uranie.

Et que trouves Vous là de sale.

Climène.

Ah!

Uranie.

De grace.

Climène.

Fi!

Uranie.

Mais encore?

Climène.

Je n'ai rien à Vous dire.

Uranie.

Pour moi je n'y entends point de mal.

Climène.

Tant pis pour Vous.

Uranie.

Tant mieux plutôt, ce me semble. Je re-
garde les choses du côté qu'on me les
montre, et ne les tourne point pour
y chercher ce qu'il ne faut pas voir.

Muse, der for en kort Tid nedsteg fra Bierget, for at høre hvorledes min Sang tog sig ud nedensfra — har den i sit Junderste fornærmede Sanger endnu blot følgende at tilføie i hans og dens Lærers og Mesters eget Sprog. Er det den ædleste Muse ikke nok, til fuldkommen Forklaring af min Hymnes Hellighed, saa har den for længe dvælet

Climène.

Enfin il faut être aveugle dans cette pièce, et ne pas faire semblant d'y voir les choses.

Uranie.

Il ne faut pas y vouloir voir ce qui n'y est pas.

Climène.

Ah! je soutiens encore un coup, que les saletés y crevent les yeux.

Uranie.

Et moi, je ne demeure pas d'accord de cela.

Climène.

Quoi? La pudeur n'est pas visiblement blessée par ce que dit l'auteur dans l'endroit, dont nous parlons?

Uranie.

Non, vraiment. Il ne dit pas un mot, qui de soi ne soit fort honnête, et si Vous voulez entendre dessus quelque autre chose, c'est Vous qui faites l'ordure, et non pas l'auteur —.

(La Critique de l'école des femmes,
3me Scène.)

paa den Mosebred, til hvilken den aldrig burde
have nedladt sin himmel π Flugt:

„Wer gab Melodie, Leyer, dir? zog das Getön

„Und das Gold himmlischer Saiten dir auf? Du
schallest

„Zu dem kreisenden Tanz, welchen, befeelt von dir,

„Der Planet hält in der Laufbahn um dich her.

„Im festlichen Schmuß schwebt, und trägt Halm'
in der Hand

„Und des Weins Laub, die geflügelte Jungfrau!
Licht stürzt

„Aus der Urn' er dahin! Aber Orion schaut

„Auf den Gürtel, nach der Urn schauet
er nicht.“

(Klopstock.)

Tillæg til Noterne.

(a) Vas alphabetæ. — Den hebraiske Alphabethieroglyph W , (Schin) hvilken stemmer overeens med den chinesiske Hieroglyph U , (Schan) der (efter Barrow) betynder et Bierg.

(b) Som ἀρμονία af ἀρμός — saaledes og Tritonia τριτογενεια, Pallas Athene) af τρίτος.

(c) Den asiatiske Stamlyd Ur (det hellige, oprindelige, det, hvorfra) ligger til Grund baade for Urim, Ural, Uros og Uran. Lys og Bierg ere dets tvende første Betydninger.

Men hvad er recnt for den Ureene? Hvad er Bibelen selv for en læsende Fanden? See Eder, uskyldige Stiernehimlens Betragtere, som først have givet dens Stierner Navne! Ὀρροπυγιον (Uropygium, Denebedeschisch) — hvilket mere end anstødeligt, affkyeligt, al (smudsig) Phantasie oprørende Navn! Ὀρροπυγιον, ab ὄρρος, podex, og πυγι, nates!!! og et saadant Navn har I Astronomer havt den Uforsammenhed at anbringe paa Eders Himmelglober! Rigtig nok er ὄρρος ogsaa terminus, og serum lactis — og πυγι stundom cauda; men det lærer man ikke af det første beste Lexikon. Nok, at Uropygium klinger tusende Gange værre end Uronia for smudsige Ører. Hvad kaldes da saaledes? spørge mine ulærde Læsere. Netop den recnestfunklende af alle Stierner paa Himlen, Den Lyse i Spanien! Sat sapienti.

Balders Igienskomst,

eller

Digte til Nanna.

— — Disjecti membra —

Hor.

1816 — 1817.

IL B.

Y

„Du sande Lust, som Dyden eene
„Kan bane Vej til, og fortiene,
„Syn du attraacs af dette Bryst;
„Min marterfulde Siæl forkaster
„En Himmel, som skal koste Laster —
„Saa dyrt maa Trælle købe Lyt.“

Evalds Balder.

Den elskende Digter.

For mit Bøsens stille Harmonie
 Fra sit Breidabliks de luse Tale
 Til det grønne Herthas Blomsterdale
 Drypped ned i Længsler's Melodie;
 Da min Nand endnu var ætherfrie;
 Da jeg i. gen andre Glammer kiendte
 End de Himmels, min Tanke tændte —
 Da mit eget Spørgsmaal var sit Svar;
 Da jeg, over Jordelivers Gaade
 Hvit oplyst, under mig forsmaaede
 Hvad jeg ikke vidste, hvad det var —
 Da jeg lod mit stolte Hierte raade,
 Mens det i en evig Tomheds Fred
 Ikke drømte selv, hvad nu det v'ed,
 Himmelsbetlende til Nannos Naade —
 Dengang var jeg — var jeg? — Himmel, nei!
 Dengang, uden Bøllyst, uden Smerte —
 Dengang, uden Harpen i mit Hierte —
 Dengang uden Elskov var jeg ei.

F l a m m e n.

Man siger, Pilen, hvormed Elfen saarer
 Sit uophorlig Vrand af Qual og Lyst,
 Hint Evighedens Smil igiennem Tidens Taarer,
 Der tænder Himlens Ild i Støvets Narer,
 Slaer ned, et Lynet sig, i Dødeliges Bryst:
 At, inden Skimtet sees, det rammer,
 Og, længe før Fornuftens Vagt
 Tilraabe kan det slumrende: Giv Agt,
 Staaer Hjertet alt i fulde Flammer.

Saa brat, saa pludselig, med eet,
 Udbrømt, uventet, og uforudseet,
 Kom ei den lyse Flamme, mig fortærer,
 Som, Morgnens Glans, naar Solen høver sig,
 Længt meer, end Lynet gennem Skyen, sig,
 En evig Flammeregns af Vilde nærer.

Tre Gange gennemvandrede sin Kreds
 Den høie Dagens Gud — tre Tidens Ringe
 Han smelted' ind igjen i Evigheds:
 Utaalte Gange lod sig Sjælens Ringe,
 Modflagrende det himmelhulde Smil,
 Af hendes Die Pii paa Pii

I salig Dittren giennemstinge,
 For, giennemboret, Barmen lod sig tvinge:
 Tre Gange sov Naturen mattet hen,
 Og steg af Wintergraven op igien,
 For dette Hjertes allerhøieste Kræfter
 I Kamp mod Hendes Trylleblif gav efter.

Vel synes end mig, som det var i Gaar,
 Jeg heuryst saae for første Gang i Himlen
 Den Engles Sol, som slutte Stjernes-Brimlen,
 Til hois Erindring Tanken meer ei naer;
 Men, af! naar Hjertet mat af Veemod slaaer,
 Og Harpens Væven dør i stille Klage,
 Jeg føler dybt, at i et Trillingaar
 En trefold Evighed er lagt tilbage.

L o n n e n.

Hvad er Lønnen vel, jeg fik herneiden
 For det Liv, med ingen anden deelt,
 I en stille, taus, og tro Tilbeden
 Jeg har himmelofret Hende heelt?

Kolde, mørke, tidt fortrødne Blikke;
 Miner, høit, som røbe mig lidt Ngt;
 Anden Løn, I Gode! fik jeg ikke
 For hvert Offer, jeg har Hende bragt.

Baabt, disse Blikke daglia tænde,
 Som forterer Harpen i mit Bryst,
 Umedlidende hun seer det brænde,
 Hvis hun ei det seer med grusom Lyst.

O! men, trods mit knunste Hjertes Pine,
 Selv hvert Blik, det saarer, er mig tiært;
 Thi hvert Sting af hendes kolde Mine
 Er mig meer end Andres Smile værdt.

Fortielsen.

„Du er ikke meer den glade Digter,
 „For hvis Patter Livets Kummer veeg;
 „Selv det evig unge Lune svigter
 „I din Ufolds glade Børneleeg;
 „Munterhed er vegen fra din Side;
 „Dybt i Hiertet er ei længer Fred;
 „Lans jeg ser dig meer og meer, at lide —
 „Du er syg, min Ven, af Kiærlighed!
 „Men kan og min Omhed ei dig læge,
 „Dolg dog ei den Piiil, som saared dig!
 „For med Haab maaskee dit Bryst at quæge,
 „Nævn din Glædes søde Fiende mig.“

Altsaa plager mig en huld Veninde,
 Kiærlig belende mit mørke Savn;
 Vil, at jeg skal Trost og Lindring finde
 Ved at nævne den Tilbedtes Navn;
 Troer, at, naar hun vidste, hvad hun giætter,
 Kunde hun til Maalet lede mig,
 Som i lange, tause, vaagne Nætter
 Selv min Længsel ei tør drømme sig.

Men den Fromme (Skøndt jeg troer, hun kiender
 Engelen, hvis hulde Blik har tændt

Flammen, som i dette Hjerte brænder)
Kiender, selv med Elskov ubekiendt,
Ei den Angst, en Elfers Bryst omspænder.
Hende synes let, i Venstabs Favn
At udgyde det for fulde Hjerte —
Nevs jeg qvalt fortæres af min Smerte,
Før jeg aander ud den Elstes Navn.

O! jeg veed, desværre, hvad jeg gjør!
Hiertet har jeg tabt, men ei Forstanden —
Manna! tør jeg sige vel en anden,
Hvad jeg, af! dig selv ei sige tør?

Kysset.

Manna! da med Zittren kyst
 Nys din Purpursløbe smilte,
 Mens i Drømmens Favn du hvilte,
 Lænet til din Balder's Bryst,
 Følte vel i fielen Smerte
 Bristende dit lukte Hjerte
 Tusinddeelen af min Lyst?

Svar mig, vakte Slummerengel!
 Giennemfoer i Dødens Gys
 Din berørte Blomsterstengel
 Intet Glimt af Livets Lys?

I din Liliebarm, du Hulde,
 Slog et Etherned ei ned,
 Tændende dens Uskylds Kulde
 Med et Glimt af — meer end Fred —
 Mens jeg flammed i den fulde
 Himmelbrand af Salighed?

Til Stjerne.

Natens funklende Kjærminder,
 Dineklare Stjerner smaa,
 Som i Himlens dybe Blaa
 Ofte før med Graad paa Kinder
 Andagtsfuldt jeg stirred paa!
 Vredes ei deroppe, Ede,
 For saa hyppig jeg ei meer
 Op til Jer med Længsel seer!
 Det er ingen Rosen-Røde —
 Det er ingen Lilie-Snee —
 Det er ingen Perle-Stimmer —
 Det er ingen jordist Glimmer —
 Som har vendt min Længsels Vee!
 Det er ingen Børn af Flora,
 Som har stukket Eder ud —
 Det er ei engang Aurora —
 Det er selv ei So'ens Gud!
 Det er, hulde smaa Veninder,
 Himmelske Medbeilerinder,
 Klare, milde, taagesrie,
 Stille, venlige, som J:
 Det er Nannas fromme Blikke!
 Stirrer alle kun med mig
 Ind i deres Himmerig,
 O! saa vredes J vist ikke.

Til Manna.

Du, som for Ulykkeligens Bæe
 Blot Medlidenshedens Barme kiender —
 Du, hvis Rosen = Rønderes Lilie = Sne
 Kun en evig Uskylds Rødme tænder —
 Manna med de jomfrufolde Hænder!
 Fly mig ikke paa din Engle = Bæi!
 Frygt den ei, du Hulde, frygt den ei,
 Frygt den ei, den Flamme, som mig brænder!
 Lad den brænde hvi og stærk og mild!
 Den er reen og puur, som Himlens Ild,
 Hellig, som det hellige, den nærer!
 Nærm dig frit! den brænder jo kun mig;
 Intet, Grumme, smelter den hos dig,
 Mens mit hele Hjerte den fortærer.
 Manna! — men jeg er u'ykkelig;
 Und mig, hvad du hver en Uffel skænker,
 Som dit Døe seer i Smertens Lænker!
 Vil du medynksløs undvige mig,
 Blot fordi jeg aander, føler, tænker,
 Medens Flammen, du allene nærer,
 Mig allene med sin Ild fortærer,
 Intet, intet, intet, uden Dig?

R i æ r l i g h e d s F r y g t.

Ne! omsonst mig selv jeg Usle dolger
 Min Gestalt, som Nanna skuer den:
 Blet en kedsom plagende Forfølger
 Seer, og flyer hun, i sin ømme Ven!
 Fiernt maaskee hun haded ei mit Hierte,
 Tænkte sig medlidende dets Gavn,
 Hvis det flygted med sin Længsels Smerte
 Bort fra sine Længsels lulle Havn.
 Frygten, som mig robe hendes Blikke —
 Denne mørke, kolde, tause Sky —
 Svandt maaskee, naar kun hun saae mig ikke!
 Himmel, o! hvi kan jeg ikke flye?
 O! hvi kan min Siel ei blindt adlyde
 Hendes stumme halvforkyndte Bud,
 For hun lydt engang maaskee vil byde
 Hvad jeg kun i Tvivlen holder ud!
 Nanna! nei! lad i det mindste blive
 Tvivlsomt, at du reent forkaster mig;
 Og, mens jeg maa lide her i Live,
 Lad mig troe, du ikke hader mig!
 Men jeg raser! Lad mig, Nanna, heller!
 Byd mig heller flye dit Opholdsted!

Levn mig Haabet om din Dindhed, eller
 Eivlsen om din Eigegyldighed!
 Lad mig læse blot i dine Blikke,
 Hvad mig meer er frygteligt, end Had! —
 Løv jeg intet haabe, svar mig ikke,
 Hvis mit Bannid og dig spørger ad.

M a a l e t.

Svar mig: hvad er vel dit Maal herneden,
 Kierlighed seruden Haab og Lyst?
 Kierlighed, som frygtfom og beskedn
 Skjult dig ofrer i mit tause Bryst?
 Livets Længsel, som med Dødens Smerte
 Bylde, af! det glædetomme Hjerte,
 Hvad er dit uendelige Meed?
 Kierlighed — o! svar mig! — Kierlighed.

S e l v f o r n æ g t e l s e .

Hvi vil jeg forsætlig aldrig ende
 Marterer, mig quæler hende nær?
 Hvi forfølger jeg mig selv med hende,
 Da hun aldrig frydes, hvor jeg er?
 Blande mig i disse Selsk. bestimle,
 Hun med fold Foragten holder ud?
 Keede hende — hører det, I Himle! —
 Jeg, som lettere fortørnte Gud!
 Jeg, som heller saarede min Broder!
 Jeg, som heller skuffede min Ven!
 Heller selv bedrovede mia Moder!
 Og gif til mit Intet hjem igien!
 Keede hende — Helvede hermeden! —
 I den blotte Tanke Helved hist! —
 Bort med Tiden, bort med Evigheden,
 Bort med alt for mig, hvis det er vist!
 Og hvorledes dog min Led benævne,
 Naar hun slyer, saasnart jeg nærmer mig?
 Naar hun søger med hvert Blik at hævne,
 Hvergang mine Blikke glemme sig?
 Ingen ligner den Kilde, hun viser
 Med hver Mine mig i hendes Kreds;

Og dog dette Hjerte Skjæbnen priser,
 Naar den bringer sammen os etsteds. —
 O! jeg elsker ei min Lyst, min Hæder,
 Ei, hvad Livet her forsæder mig;
 Men — med Tab af alle Jordens Glæder —
 Manna! Manna! jeg kun elsker Dig!

Aftenstjernen.

Næst jeg vandrer Martens Mulm imøde,
 Hvor foran mig Livets Sol nedgaaer;
 Thi bag Tidens Winteraftenrøde
 Smiler himmelsk Ewighedens Vaar:
 Hvad mig vredt nu truer i det Kierte,
 Venlig da vil lindre — Manna's Stjerne.

P e r l e n.

At jeg ikke blot, hvad Mængden hylder,
 Men endog, hvorpaa den Viise seer,
 Her i Livet endser ikke meer —
 At jeg glemmer, hvad jeg Verden skylder —
 At jeg reent forsummer selv hver Pligt,
 Som man efter alle Kloges Domme
 Mindst i Livet burde reent forsumme,
 Fra Fuldbendelsen af Kisne Drømme,
 Himlen sendte mig i Sang og Digt,
 Til Begyndelsen af virkelige
 Plantninger i Lykkens store Rige —
 Hvo mig fiender, undres over Nigt.

At jeg med min Evne til at fatte
 Livets, Kunstens, og Naturens Skatte,
 Ganske drukner i min Glemfæls Fly
 Alt, hvad ser i Syden og i Norden
 Fængslebe mit Hjerte her paa Jorden —
 Det min beste Ven forudrer selv;
 Aldrig var jeg dog saa vel tilmode.

O! men studser ikke meer, I Gode!
 Husker I den kloge Handelsmand,

Der, for Gæt at bringe sig tilveie,
 Solgte, siger Skriften, alt sit Eie?
 Christus selv bestemmer hans Forstand:

Jeg gjør just, som han. Jeg skiller mig
 Ved hvert Træ, jeg plantet har i Lunden,
 Ved hver Skat, jeg har i Livet vunden,
 Ved hver Edelsteen paa Kistebunden,
 Ved mit Alt paa hele Jorderig;
 Og, som han, jeg nu er lykkelig.

Arme Rige! vil du vide Grunden?
 Jeg har Perlen, som jeg søgte, funden.

Det eene Fornødne.

Her i Tid, og hist i Evighed,
 Gæt er eene nødtigt: Kiærlighed.

Manna.

Hvad blandt Himlens Fakler Astenstiernen,
 Hvad blandt Havets Perler Irisstiernen,
 Hvad, blandt Blomster Rosen i dens Flor,
 Hvad blandt Engle Haabets, hvad blandt Fromme
 Han, hvis Død afvendte Bredens Domme —
 Hvad blandt Børn han nyfødt var, som Moer —
 Hvad hans Moder blandt forklarte Qvinder,
 Hvad Cecilia blandt Helgeninder,
 Det er Hun i unge Møers Eher —
 Hun, den yndigste Naturens Pøde,
 Hun, den bedste mellem alle Gode,
 Uskylds Mønster paa vor faldne Jord,
 Ungdoms-Paradisets Engles Engel,
 Rosers Rose paa sin Somfrustengel,
 Perlers Perle — Manna — med eet Ord.

Dog er uden Kiærlighed hernelen
 Denne sidste Trylleært af Eden
 End en uoplukket Rosenknop —
 Hvilken Himmel fuld af Saligheder
 Vil engang sig aabne dens Tilbeder,
 Naar dens Rosen-Hierte lukkes op!

Manna, lad den store Længsels Taare,
 Som fra Kiærlighedens Himmel fald,
 Da din Valder blev til Elskovs fød —
 Perlen lig, i hvilken Morgenstiernen
 Dugbestraaler Rosenbladekiernen —
 Sangnedrunden i dets Lufte Skid,
 Nabue det — før paa den kolde Baare
 Din for sildig rinder ved hans Død!

S u k.

Smerte! hvi forgiæves beder du?
 Gene mildt bønhörte Bønner læge!

„Å! saa længe Hjertet slaaer endnu,
 Ubønhörte selv det vederqvæge.“

G l æ d e n s K i l d e .

Dette seer jeg, at fra nu herne den
 Aldrig tørres ud min Glædes Væld.
 Intet kan forstørre meer mit Eden,
 Intet røkke Grunden til mit Held.

Stedse, hvor jeg vender mine Blikke,
 Trøster mig et saligt Himmelsly,
 Selv i Mulmet det forsvinder ikke;
 Thi Hun svæver evig for mit Syn.

Hvor jeg lytter hen, jeg kan fornemme,
 Selv hvor aldrig Livets Toner klang,
 Ensets Anders høie Jubelsang;
 Thi jeg hører evig Hendes Stemme.

Paradisets Flor omdufter mig,
 Selv naar jeg blandt nøgne Klipper vandrer;
 Thi, mens Tid og Rum sig rundt forandrer,
 Blic min Himmel uforanderlig.

Nærm dig, Skiebne, vred! lad fjerne sorte
Tordensvangre Skyer forkynde dig!
Spær mig alle Lykkens aabne Porte!
Hver en Haabets Engel kiule sig!

Jeg oplukker Dørren til Guds Rige
Naar jeg vil, med Nøglen i mit Bryst.
Elstes er et Hæd for Dødelige —
Deraf veed jeg lidet her at sige;

Men jeg elsker evig uden Lige —
Og det er Udsødeliges Lyst!

Stjernefølgert.

Hist i Dybet, nær Orions Belte,
 Hvor i Lys paa Lys sig Sole vælte,
 Synes Himles Himmel aabne sig —
 Ofte did med væbnet Die stige
 Jordens Viise til Udsødelige,
 Medens rundt i Vintrens mørke Rige,
 Klædt i Snee, Naturen ligger Liig.

Manna! naar, af evig Længsel mat,
 Did jeg og opfirrer i det Fierne,
 Smiler mig Din Ukyld fra hver Stjerne
 Med i Livets slukte Lamper's Nat.
 O! da svulmer Taaren i mit Die;
 Sielen svømmer henrykt i det Høie,
 Som om Jorden under mig forgik —

Men det Svælg, hvori min Nand sig taber,
 Er — tilgiv mig det, Orions Skaber! —
 Kun det dybe Blaa, som efteraber
 Himmeldybet i min Manna's Blik.

H i m l e n.

Venstabs Kjæder, alle Selskabs Stænger,
 Giennembrød min Vand i Flugt til Dig;
 Hvad man kalder Verden, er ei længer
 Nu, jeg dig har funden, til for mig.
 I en hellig Tryllestift jeg svæver,
 Sluppen ud af Jordelivets Buur;
 Rundt omkring mig duster, aander, lever
 En uskyldig elskende Natur.
 Glimt af Bæsnere, svæbt i lette Taager,
 Næppe seete, før de skule sig,
 I en evig Beres, naar jeg vaager,
 Tændes, glimre, slukkes rundt om mig.
 Kun eet Billed evig aldrig svinder,
 Helligt, skönt, og lyst, som Himlens Sol,
 Overalt mit Die det gienfinder,
 Hvor det skuer rundt fra Pol til Pol:
 Manna! fra det Dybe, fra det Høie,
 Tindrer i hver Stjerne mig din Glæde,
 Smiler i hver Draabe mig dit Die,
 Vinker i hvert Blomster mig din Krands.
 Naar mig Dagens første Straale vækker,
 Staaer du for mig Morgenrøden lig,

Op mod Himlen Hænderne jeg strækker
 I en stille Morgenbøn til dig; .
 Og med andagtsænkte Binedaage
 Knæler jeg i Mattens tause Fred
 For dit stille Slummerleie ned,
 Hvor de samtlige Guds Engle vaage,
 Fromme! rundt om din Ufkyldighed.

Saa blev Salighed mig aabenbaret
 I dit Smils guddommelige Bli; .
 Og herneden lever alt, forklaret,
 Død for Verden, jeg et andet Liv;
 Manna! vend ei bort de hulde Blikke,
 Som har tændt din Himmel i mit Bryst!
 Elsk mig ei; men o misund mig ikke
 Denne Himmels evig drømte Lyst!

Opvaagnen.

O! min Rummers Nat er brat forsvunden!
 Glædens Sol er pludselig oprunden,
 Al Naturen aander Liv og Lyst;
 Edens Duft opfylder hele Lunden:
 Med dets Roser om min Tinding vunden,
 Af Uskyldighedens Engel kyst,
 Føler jeg, i Salighedens Svimmel,
 Rundt omkring mig Rærlighedens Himmel,
 Og dens fulde Jubel i mit Bryst.

Smil, som jeg vil evig aldrig glemme!
 Haandtryk, som jeg død skal end fornemme!
 Kys, som druknede min Aand i Gud!
 Var I meer end Udspring af det milde
 Barmhertigfromme Hjertes Godheds Kilde?
 Var I Mannas Elskovs Sendebud?

Manna! lad dit Dies hulde Blikke,
 Lad en klæben Lyd bestyrke mig
 Hvad mig tryllede saa pludselig
 Her i Lundens Paradiis med dig! —

Himmel, Manna! men du er der ikke! —
 Stille! stille! — glade Melodier!
 Svar mig, Manna! — Manna, men du tier!
 Stille! tys! —
 Neppe funden,
 Atter svunden!
 Manna! svar mig! svar mig! Var da nys
 Ved min Side her din Hvile —
 Var din Slummers hulde Smile —
 Var dit Favntag — var dit Kys. —
 Var din Zittren — var din Rødme —
 Var din Læbes Nektars Sødme —
 Var du Selv livsalig omi,
 Med det sagte Tryk i Haanden,
 Da til Dig jeg opgav Manden —
 Blot en Drøm?

Udelukkende Kiærlighed.

Lilie, plantet nær mit Nordens Pol,
 Som din Krone hæver over mindre
 Stierner, der i Uskylds Have tindre,
 Slukkende hver Elskovs Roses Sol!

Ja! jeg føler dybt, hvor høit jeg stiller
 Min Gevinst, paa dig allene stilt,
 Som saa langt fra Sydens Flora stilt,
 Mig ved hver en flygtig Binding stiller!

Blic i dig min Længsel aldrig stilt,
 Svigter du, hvor Alt om Eet jeg spiller,
 Sidste mellem Hiertets Himmels Piller!
 Er mig Tid og Evighed forspilt.

Til Manna.

Du, kun du, er nu min Trost paa Jorden,
 Efter Lodden, mig hernelen faldt;
 Bende for mig er selv Naturens Orden:
 Kun Din Himmel over mig er hvast;
 Kun dens Skyer true mig med Torden;
 Kun dens Klarhed i dit Smil er vorden,
 Uden andet saligt Lys, mit Alt!
 Af din Naade betler jeg i Livet
 Hver, indtil dets allermindste Lyst;
 Thi — den, af min Skaber blev mig givet,
 Evighedens Rigdom i mit Bryst —
 Denne Frihed i det stille Hjerte,
 Som i den Algode tabte sig,
 Og til Himmel kun sig selv begjærte —
 Denne, Manna! har jeg ofret dig.
 Stemme havde jeg tilforn, og Sæde,
 Mellem Engle rundt om Herrens Bord,
 Arvepart i Himmeriges Glæde,
 Før- du trak mig ned til denne Jord —
 Før jeg til dens blomsterdækte Grave
 Nedsteg af Udsødeligheds Have —
 Før jeg, for at knæle ved din God,
 Urims høie Tempelchor forlod —

Før min Aand fra Herren, der den tiente,
 Lønfettryllet, Afsted tog, og fik,
 Og fra ham til dig med eet sig vendte —
 Fra de Straaler, den deroppe kændte,
 Fra de Lamper, om hans Throne brændte,
 Fra de Himmellys, hans Ansyn tændte,
 Manna! til dit Smil og dine Blik.

O hvor fattig er jeg nu! hvor bunden!
 Jeg, som cengang var saa rig og fri!
 Hvor er dette Hjertes No forsvunden,
 Og hver fordums stille Fryd deri!
 Manna! som har vidst min Aand at bære
 Fra sin Friheds Himmel i det Høie,
 Hvor jeg priiſte Gud i hellig Fred,
 Lad mig finde Naade for dit Døie!
 Smil med venlig Omhed til mig ned
 Nu, mig intet andet her i Live
 Kan for Tabet hiſt Erſtatning give —
 Nu jeg ingen anden Frelse veed —
 Intet andet Skjul mod Vredens Domme —
 Ik! og selv, naar Naadens Tid er omme,
 Intet andet Haab til Salighed.

D e t f ø r s t e M ø d e .

Det var en Helligdag i Vaaren,
 Af Venfkab, i en Kreds af Faa,
 Til Fryd i Lundens Favn udfaaren,
 Imellem lutter glade Smaa,
 Der i en blomsterbroget Brimmel
 Fordopplede Naturens Himmel —
 Da første Gang jeg, Nanna saae.

Det var dybt inde, midt i Skoven,
 Da Nattergalens Bemodsfang
 Til sagte Skulps af Kildeoven
 Igiennem Majens Skygger klang,
 Mens Aftenrødens Rosenflammer
 Omflagrede de stille Stammer —
 Jeg hørte hende første Gang.

Det var, da Solen var nedrunden,
 Og Maanen stille hæved sig,
 Og Stierne blinkte ned i Lunden,
 Som Englesmil fra Himmerig,
 Mens Hvelvingen deroppe blaaned,
 Og Jorden taus i Andagt daaned —
 Da første Gang hun saae paa mig.

Men hvad var hver en Blomsterstengel,
 Paa hvilken Duggens Perle faldt,
 Hvad var hver lille Vaarens Engel,
 Hvad var Naturens Skønheds Alt:
 Hvad var hvert Træk, deri sig maled,
 Hvad var selv Solen, da den daled —
 Mod hendes himmelske Gestalt?

Hvad var vel Bækkens sagte Rinden,
 Hvert Suus og Bist i Skov og Bang,
 Hver Vingelyd af Vestenvinden,
 Der sig igiennem Luften svang,
 Og, dybt i Ekotempelsalen,
 Det første Slag af Nattergalen —
 Mod hendes Stemmes søde Klang?

Og hvad var Aftenens gyldne Pile,
 Da Dagens Gud til Hvile gif —
 Og hvad var alle Maanens Smile,
 Da Natten Livets Zepter fik —
 Hvad var selv Blikket i det Høie
 Fra hver en Serafs Himmelsie —
 Mod hendes Dies Himmelblik?

Stille.

Luft! hvi saa rolig? hvi standser I Vinde?
 Hvorfor saa tyst her hvert Blad, som paa Luur?
 Hvi dog saa taus, som var Skoven et Buur,
 Matteredal, Tonernes Nanna, derinde?
 Hvi dog forstummer Jer Nynnen, I Bover?
 Svar mig, o svar mig, opvaagnte Natur!
 Hvi du din Dronning ei tonende lover?

„Stille, du larmende Sanger! — Hun sover!“

Nannas Smil.

Vaager jeg — er det mit jordiske Liv;
 Drømmer jeg — er det min Belyst ublandet;
 Døer jeg — hvad er det da? — Skaberens andet
 Utter af Jutet mig kaldende Bliv.

Eilflugt.

Nattegal, som, fiern fra kælne Mage,
 Hørte, bange selv, min bange Klage!
 Turteldue, som med Bemods Kluf
 Dybt i Skoven hørte mine Suf!
 Breddens Maanehavblifs Suusevinde,
 Som saa tidt fornam min Taare rinde!
 Dimme, Toner fra Naturens Bryst,
 Som mit Hjertes huldt inøde svæved,
 Som med Harpen i mit Indre bæved —
 Hører, og udbreder nu min Lyst!

Salamandrer, som i Nordlys sendte
 Risle Vift til Baalet i min Barm,
 Medens uden Haab dets Offer brændte —
 Sylfer, som adspredede min Harm,
 Naar de Suf og Bønner, Hun ei hørte,
 Luftens Aften-Harpes Strænge rørte —
 Enomer, I, som under Egens Løv,
 Hvor i Lunden først jeg Elskov lærte,
 Huldt en Grav beredede mit Støv,
 Medens haabløs Qual min Aand fortærte —
 Og, Undiner — venlige — som bød
 Tidt mig ned i Eders dunkle milde

Kiale Bølgers stille dybe Skib,
 Naar paa Skum, i Bruusen af den vilde
 Havets Bølge, spildt, min Taare flod —
 Alle tonende Naturens Klæder,
 J, som tage Deel i Skjaldens Vaander:
 Tidens, Lustens, Jordens, Vandets Lyd,
 Næstens Verier, Klangens Diamanter,
 Samler Eder rundt fra Klodens Kanter,
 Leirer Eder om min Harpes Fryd!

Manna deeler nu Jer hulde Lytten
 Til den inderlige Sang fra Høtten,
 Hvor, omringt af Eders fromme Chor,
 Skjalden dybt i Skovens Hjerte boer;
 Manna — smiler nu, J Straaleprimle,
 Som tilforn mig græd i Duggens Fald —
 Manna lytter — hører det, J Himle —
 Til sin sømme, tro, og kælne Skjald.

O! men J, hvis Hjertes ei sia lukte
 Medens end den Grumme lukte sit —
 J, som zittrede, som græd, og sukke,
 Stemrende hvert Livets Qvad til mit:
 J, som, i en Samklang uden Rige,
 Huldt med hver en Veemods Melodie,
 Hentet fra det store Hjertes Rige,
 Stode mit i Sangens Klage bi:

Harpefonger paa Naturens Throner,
 For hvis Reptre Kunsten knæler ned,
 Laaner mig nu ogsaa Glædens Toner
 Til at synge min Lyksalighed.

K i æ r l i g h e d s A l t.

Manna! jeg har drømt, at lutter døde
 Verdenser omgave Solens Liig,
 Og, at bag et uasseeligt Dde,
 Mulm i Mulm, Naturen tabte sig —
 Men af himmelsk Belyst Manden bæved
 I sit Støvs uendelige Gru;
 Thi dybt inde, midt i Mørket svæved,
 Salig cene, Himlens Jeg og Du.

Balder's Graad.

Nys, o Manna! gjorde mig saa glad
 Et fortyllende jeg veed ei hvad;
 Af! men atter maa din Balder græde,
 Som om Gud han havde gjort imod —
 Som om Skysden selv med blodig Fed,
 Angerpersende dets Perle-Bæde,
 Paa hans Dies aabne Muskel stod.
 Atter — derfor maa han gjøre Bod —
 Atter har han drømt et Glimt af Glæde.
 Atter har ham blendt et saligt Syn,
 Som om under Nattens sorte Bryn
 Nabnet Himlens Die til ham smilte —
 Som om i et kjærligt Blik din Haand,
 Løst af Eigegyldighedens Baand,
 Venlig mod hans ømme Favntag ilte —
 Som om huldt du rakte ham din Haand.
 Af! og atter, Manna, svandt, og svinder
 Dybt i Nattens Mulm hvert Stierneflud —
 Og det ruller ned paa mine Kinder,
 Som om hele Himlen fluktes ud.

Rinder da, I Taarer! rinder! rinder!
 Drukner selv det sidste Haabets Skimt!

Sletter ud, med alle Drømmes Vinder,
 Efterglandsen af hvert saligt Glimt!
 Rosensfyers Blod fra Hjertets Karer,
 Steget op i Smilet gennem Taarer,
 Styrk din hvalte Himmelbue ned!
 Væld, som spilled op i Morgenrøde,
 Da hun syntes vandre mig imøde,
 Fald, som Regn, i hendes vendte Fied!
 Draaber, som i Straaler fra det Hvie
 Aftenglandsfortryllede mit Die:
 Veemods Perler, Balders sidste Skat,
 Drukner Diet selv i evig Nat!
 Kan I ikke, lindrende min Smerte,
 Slukke Flammen i det vaagne Hjerte
 Med et Skybrud fra de mørke Bryn,
 Blinder dog for evig, blinder, blinder,
 Medens Lysets sidste Væld udrinder,
 Drømmens Blikke for de falske Lyn!

M o r g e n r ø d e.

Kings i Livets Foraars-Bolig
 Sovesamret rømmes op;
 Tiden, høitidvims, urolig,
 Tripper om paa Søffer trolig,
 Skynder alle Terner op.
 Travle Luftherolder Skifte;
 Halme vinkle; Blade vifte;
 Bud gaae rundt fra Top til Top.
 Lærker sig i Marken høve;
 Skovens mindste Strænge høve —
 Snart er samlet, Hop i Hop
 Hele Bryllupsfestens Trop.

O! hvor yndig Bruden sover,
 I sit Moos en Rosenknop!
 Diet luft, hun ikke drømmer
 Om den Glands, hvori hun svømmer,
 Medens Brudgommen staaer op.

See! nu bøier han sig over
 Hendes let tilhylte Krop —
 Drager varligen det hvide
 Flagrende Gardin tilside —

Løser med sin Purpurhaand
 Alle Natgevanters Baand —
 Strøer i Blomsterregn paa Sengen
 Glands i Glands og Duft paa Duft
 Hele Morgenhimmelengen —
 Tænder Kamrets Ambraluft
 Med sit Dies drukne Blikke,
 Som, i Duggens Perlestær,
 Drømmene, hun mærker ikke.

O! hvor smiler hun i Duggen
 Engel, som et Barn i Buggen
 Zenlig og som nylig fød! —
 Væsner, blinker, stirrer, stuer:
 Hvor han bluffer! hvor han luer!
 Hvor han aander glædefort,
 Nu, han med velslystig Bæven,
 Efter lang og varsom Hæven,
 Ganske drager Dækket bort!

Hvilken Zittren, hvilken Gysen!
 Hvilket Favntag, hvilket Rys!
 I et Nu forsvinder Laagen:
 Blottet er det hulde Bryst —
 Søde Syn! Naturens Lyst!
 Solen kysser Jorden vaagen!

Manna! som med Dødens Savn
Af hver vaagen Lyst hernelen
Slumrer end i Uskylds Savn,
Uden Drøm om Elskovs Eden —
Maatte saa Dit Liv engang
I dets stille Sovestammer
Bækkes op af Sangens Flammer
I min kærlige Harpes Klang —
Blev og denne Morgenrøde
Med sin fulde Himmelsprang
I Din Opstand fra de Døde,
Valders Elskovs Svanesang!

Kom fremmetlegen.

Borgeren.

Du med Lyren om din Skulder,
 Og den Lille ved din Side,
 Blind for Glimmer, døv for Bulder,
 Som du synes ei at lide —
 Ubekrandsket, ubehæmmet,
 Uden Guld og Glands og Hæder,
 Uden Deel i vore Sæder,
 Uden Sands for vore Glæder —
 Sig, hvad gjør du her i Himmiet,
 Nat og Dag i Hertalunden,
 Hvor jeg dig saa tidt har funden?

Digteren.

O! jeg leger kun Komfremmet
 Med min lille Søster Hanne,
 Som for Spøg jeg kalder Nanne,
 Mens allene to herveden
 Barnligfro vi vandre heden
 Til vort rette Hiem i Eden.

Borgeren.

Hvad er det vel for en Læg?

Digteren.

Englenes til Punkt og Prikke:
 Glemmel af sit eget Jeg
 I hinandens glade Blikke —
 Glemmel af al Livets Larm
 Gane sammen Arm i Arm.
 Skaffel! Kiender du den ikke?
 Hør os tvende, veed du hvad?
 Vil du være rigtig glad,
 Maa du den for alting lære!

Borgeren.

Nei! jeg takker for den Ære —
 Glemme mig, og Land, og Stat,
 Det var alt for desperat!
 Jeg er intet Barn, min Kiære.

Digteren.

Heller ikke være vil,
 Trods vor store Mesters Lære? —
 Saa forhør ei meer et Spil?
 Som du ikke hører til —
 Gaae din Vej, og lad os være!

Smaa Flybedigte.

Hvor Vaarens ustadige Vinde bortfjære
Mangt ædlere Frugter og lovende Frøe,
Hvad gjør I smaa levende Snug i de Straaler,
Som mægtige Skabningers Døie knap taaler? —
„Vi elske, og døe.“

Forfatteren.

Under
Kratzenstein Stubbs Billede.

(Ved Udsillingen af hans efterladte Malerier.)

I sine Bærkers fulde Morgenglands
Vor tabte Rafael her for os svæver,
Og, medens taareblendt hun Diet hæver,
Hver Kunstens Huldme rækker ham sin Krands.
Kom, Dania! betragt med Modersie
Huldglorien om din forklarte Søn:
See rundt hans Engle stirre mod det Høie,
Og læs i deres Blik hans sidste Bøn!

Paa

Provst Gutfeldts Fødselsdag.

Hil! hil den Dag, der steg af Nattens Skjod,
 Paa hvilken Du, hvem Dannisheden ærer
 Som Christendoms og Sandheds milde Lærer,
 Til Evadas høie Dannefryd blev fød!

Dens Gienkomst aarlig fappes at lovsynge
 Dyd, Venfkab, Kiærlighed, og huuslig Ryst —
 Tillad, at ind i dette Jubelklynge-

Sig sniger og en Tone fra mit Bryst!
 Og jeg velsigner fro din Dag, du Gode,
 Ei blot paa gamle, men paa nye Mode;

Ei blot, som Christen, Dannemand, og Ven;
 Men, da paa den blev skiankt min Harpes Toner
 Den hierteligste blandt de saa Platoner,
 Der giælde Digteren for Millioner,
 Velsigner jeg og egenkiærlig den.

E r i n d r i n g.

H a r p e s a n g.

Naar Børn ska om mig slynge
 Ved snurriet Eventyr,
 Naar i det hele Klynge
 Det mindste selv ei kayer:
 Den Fryd, som om mig tindrer,
 Og Glæden i mit Brøst,
 Mig veemodsfuldt erindrer
 Min Barndoms tabte Lyst.

Naar i en Kreds af Venner
 Om Bollen paa mit Bord,
 Jeg glad min Sorg bortgiemmer
 Med Klink i fulde Chor:
 Jeg stedse dog fornemmer,
 Veemodig vel tilfreds,
 At Hiertet aldrig glemmer
 Sin Ungdoms første Kreds.

Naar mellem hulde Niger,
 Som lytte til min Røst,

Et Glimt af Fryd sig sniger
 Med Længsel i mit Bryst:
 Jeg zittrende fornemmer
 Af Suf i Harpens Klang,
 At Hjertet aldrig glemmer
 Sin Elskovs første Sang.

Og hvor mig her paa Jorden
 En Livets Sol oprandt,
 I Syden, og i Norden,
 Hvor jeg et Eden fandt,
 Jeg overalt fornemmer
 I Flagren, Engles lig,
 At Hjertet aldrig glemmer,
 O, min Sophia*), dig!

En Huldflor af Kiærminder
 Jeg gemmer i mit Bryst,
 Som end dets Harpe binder
 Til Barnekrandsens Lyst.
 Omsmilt af Emma-**) Blikke,
 Selv under selvgraa Haar
 Jeg veed, den visner ikke
 For Hjertet meer ei slaer.

*) Min tabte Mage.

**) Min tabte Datter.

Thi mangt et Held forsømte
 Jeg i mit Sanger-Liv;
 Selv mangen Pligt bortbrømte
 Mig Harpens Tidfordriv.
 Jeg tabte, spildte, glemte,
 Hvad Verden har og veed;
 Men hvad mit Indre glemte
 Var dig, Uskyldighed.

Til den Elskede.

Grumme, nu, du flygter mig,
 Skyer jeg Menneskenes Færd;
 Men, vil du kun nærme dig,
 Skal jeg og mig nærme Verden;
 Vil kun du mig smile blid,
 Skal ei blot jeg meer ei hade
 Kort paa Jorden usle Stade,
 Men velsigne selv vor Tid.

S o m m e r f u g l.

Hvor hen mellem Erler
 Smaaavoverne trille
 De rislende Perler —
 Hvor, glimrende, glade,
 Paa duggede Blade
 Solstraalerne spille —
 Hvor Qvistene gynge
 De vingede Spæde,
 Mens Bornere synge
 Rundt om dem i Luften
 Af Elskov og Glæde —
 Der svæver i Dusten
 Af Ebler og Blommer,
 Snart høit over Hækken,
 Snart lavt over Bækken,
 Snart tværs over Agren,
 Min lystige Flagren
 Hver evige Sommer.

Hvor Hiortene springe —
 Hvor Lundenes Chore
 Saa glade sig svinge —
 Hvor Duerne kurre —
 Hvor Lammene bræge —

Hvor Bierne surre —
 Hvor Riddene lege —
 Hvor alle sig more —
 Hvor, smykte med Krandsse,
 Hyrdinderne dandse —
 Hvor alt aander Lyft
 I Summen og Brusen,
 I Viften og Susen —
 Der sværmer, og svæver,
 Og elsker, og hæver
 Mit barnlige Bryst.

Med Pragt, som til Hæder,
 Naturen mig klæder
 I verlende Straaler —
 Hver farvede Lue
 Fra Himmelens Bue,
 Hver Ynde, som skimrer,
 Hver Skønhed, som glimrer,
 Som Diet knap taaler —
 Af Lysenes Skjød,
 Den over mig giød
 I fuldeste Skaaler.

Den salige Kerte,
 Som Kiærlighed tænder,
 Som lindrende brænder,

Som Livet opliver,
 Og Hierterne giver
 Om Himlene Nys,
 Mig volder ei Smerte;
 Den mig ei fortærer:
 Fra Blomme til Blomme,
 Fra Stengel til Stengel,
 Og Engel til Engel,
 Jeg rundt den ombærer.
 Min Elskovs Skærsommer
 Tilfört ikke kommer;
 Om Gnisters Forvilden
 Og Svinden, og Spilden,
 Jeg ikke mig klærer:
 Den verlende Flamme
 Bli evig den samme —
 Dens Saft af Odrærer, *)
 Utømmelig giærer;
 Saa hemmelig tys
 Jeg stedse den nærer
 Med pressede Luer
 Af himmelske Druer
 I Blomsternes Kys.

*) Digter-Rjødden.

U r i o n.

Din Raadhedens Styrrer,
 Som tryllende tvang
 Med Strængenes Klang
 Afgrundens Uhyrer,
 Da spildt var hans Sang
 Mod Ondskabs Forfølgen,
 Opsadled paa Bølgen
 En mægtig Delphin;
 Og red paa den herlige
 Onbenes Springer,
 Som baaren paa fiærlige
 Himmelske Vinger,
 Fiernt hen under De
 Over brusende Søe —
 Lovslyngende Kiærligheds
 Skabende Magt,
 Natur, og din Herligheds
 Straalende Pragt.
 Og fremmede Zoner
 Da mildere Søder,
 Og stillere Glæder,
 Med Bildhedens bytted;
 Og fudsed, og lytted'
 Til orphiske Toner.

Som han og, af Krybet
 Udkastet paa Dybet,
 Mod Ondskabs Forfølgelse
 Flugtslyrtet i Bølgen,
 Jeg sadler en Hval —
 Med Morgenens Smile,
 Med gyldene Pile,
 Med Flammer af Solen
 Besøgende Polen
 I Midnattens Dal.

Jeg Sneen indgyder
 Den Hare som flyder,
 Saa liflig og varm
 I Kiærligheds Barm.
 I Hierternes Velte
 Snart Jisen skal smelte,
 Naar, Harpe, din Lyst
 Udbredes, og brænder —
 Og luttrer, og tænder
 Hver Lyttendes Bryst.

Over Fjeld, over Dal
 Med Glæde jeg tilte
 Til der, hvor du hvile,
 Min Svold, og smilte:
 Til Kiærligheds Zone,

Hvor, tæt ved din Throne
 Som Stierner omblinkte,
 Mig Muntrere vinkte
 Den ledige Stol.

En frydefuld Digter,
 Som Hjertets Opluen,
 Ved Himlens Skuen
 I Livet, ei svigter,
 Jeg throner paa Stolen
 Med Farver omkrandsset,
 Af Zoner omdandsset,
 I Harpernes Sal;
 Og rundt omkring Polen
 Er Kulden alt sval.

Min Finding omflynger
 En Ring af Violer,
 Mens, Skaaler paa Skaaler,
 Mit Blik mod det Høie,
 Med Hende for Die,
 Jeg ofrer, og synger,
 Og digter, og drømmer,
 Og Kiærligheds fulde
 Livsalige, hulde
 Begeistring udtømmer.

Ei kiender jeg Nød;

I Fortrykellers Skid
 Ei Kummer mig tynger.
 Af Sangenes Njød,
 Guldklaret ved Velde,
 Hver Drik mig forynger
 Berusende sød. —
 Op! danser i Fielde!
 Slæng, Slave, din Byrde!
 Sving om dig, o Hyrde!
 Spring lystig, min Hval!
 "Eno rundt dig om Polen! —

O Held, at mig Livet
 Paa nordiske Stene,
 Trods Kulden, blev cene
 Til Kiærlighed givet!
 Hvor fylde dig Solen
 Krystalne Pokal! —
 Saa glødende luer,
 Saa brændende heder
 Ei Guldet af Eder,
 Hesperiske Druer!

Kun Njædden, hvis Vælde
 Guldklaret af Velde —
 Kun Evigheds Kerte
 Som tænder sin Gld

I det nordiske Hierte
 Saa varig, som mild —
 Kun det i Odrarer,
 Som Tid ei fortærec —
 Kan døsse hver Kummer
 I Saligheds Slummer;
 Kan lindre hver Smerte,
 Kan smelte hvert Savn
 I Sangen, som lyder
 Naar Bøldet, der flyder
 Af Uskyld og Dyder,
 Harmonisk sig gyder
 I Kierligheds Favn.

Let Gaade.

Hvad er sålig sødt, som Elskovs Flamme?
 Svar mig — hvad det er — det er det samme!

Til

Froken Catharina Olsen

paa

Hendes Confirmationsdag.

Det Spring i Livet,
 Hvorpaa blir givet

Exempel nu —

Naar den, som springer
 Har Englevinger

Paa Fod, som Du —

Naar du fremtræner
 Med Lilieminer,

Som Rosen rød,
 Med Charis-Kransen
 Til Jomfrudanssen

Saa huld, som sød —

Den Kest forlanger
 Af Uskylds Sanger

Citharens Klang;
 Ved sigt et Gilde
 Han synge vilde

Ein bedste Sang —

Men, skiondt jeg synger —
 Skiondt Glæden synger
 Sig om mit Bryst,
 Du hulde Pige,
 Dog Sukke snige
 Sig i min Lyst.

Som Dit, bevinget,
 Er Jomfruspringet
 Et saligt Syn;
 Men — i dets Glimmer
 Er blaalig Skimmer
 Af Veemods Lyn —

Paa Skjaldens Rinder
 En-Taare rinder
 Hvergang han seer,
 Fra Barnets Himmel
 Til Verdens Brimmel
 At Springet seer.

Mens op du svinger
 Paa Sommervinger
 I Luften dig,

Sad denne Taare
 Paa Lærens Baare
 Husvare mig!

Hvad vil den sige,
 Du hulde Pige,
 Til Glædens Lyd?
 „J' Børnes Skare
 „Du tro bevare
 „Din Barndoms Fryd!“

Begeistring.

Kærlighedens reene Lue!
 Naar fra mørke Skyer, som true,
 Hendes Mishags Pæl mig saarer,
 Dan i Regn af mine Taarer
 Bøemods skønne Himmelbue!
 At dog Viduet om min Smerte,
 Som hun volder dette Hierte,
 Hun med Velbehag maa seue.

Dugperle paa Graven.

(Med Grevinde Frederiks af Reventlou, fød Grevinde af Schimmelmanss, Himmelfart.)

Emkendorf! hvor Julia lod stige,
 Vandrende med Dyden Haand i Haand,
 Fra det Væld hvor udsprang hendes Mand
 Ned i Orken Idealers Rige!

Tempel! hvor hun throner ikke meer!
 Træer, hvorunder hun ei længer hviler!
 Hulde Smaa, til hvem hun meer ei smiler!

Blomster som hun ikke længer seer!
 Bort fra Jer det Blik nu Skjalden fierner,
 Hvori Smertens store Perle staaer;
 Slukt er Lidelsesnes Sol i Norden —
 Med en evig Længsel bort fra Jorden
 Op mod Himlen Dinene han staaer.

Men, o svar mig, Maane, svarer, Stierner,
 Svarer, Himle, hvorfor mørknes J?
 Selv paa Kildens Bred. i Lysets Egne,
 Hvad betyder, Roser, at J blegne?
 Hvad betyder, Lillier, at J segne?
 Trods det Hegn, som J beskiermes i?

Som om Rædsel Jer betog, I Trygge?
 Som om Døden med sin store Skygge
 Gik paa Melkeveien Jer forbi?

Fryder Eder! Hun er Eders vorden!
 Hun tilhører ikke længer Jorden!
 Lindrer! funkler! jubler! Hun opfoer,
 Skionne Himmellys, i Eders Chor! —

Stiernerne.

„Ja! vi fryded os forud alt længe,
 Mens Hun langsomt steg fra Nordens Pol,
 Denne Livets Haves Natviol
 At modtage her i Lysets Enge;
 See! men da kom Engle ned i Dands
 Fra det Høies ubekjendte Toppe —
 Og de bare Hende skult i Glands
 Hvit, op over vore Raflers Krands,
 Til det Allerhelligste deroppe.“

Emma's Minde.

Eil

Frøken Frederike Valle.

Jeg var Fader, Hulde, til en Engel,
 Skøn og blid, og elskelig, som du —
 Længst er visnet Liliens spæde Stengel;
 Men dens Krone duster mig endnu.

Atten Maaner saae den, uden Lige,
 Hæve sig i Uskylds Blomsterdor;
 Mit var hele Himmeriges Rige
 Mens jeg ømt opelskede dens Flor.

O! men neppe var den barnudsprungent
 I den lille Duffes hele Pryd —
 Neppe viklede sig ud paa Tungen
 Datterhiertet i de første Lyd —

Neppe svandt mig Himlens Verlerader,
 Neppe taug mig Nattergalens Sang
 Da med Smil den nynnede mig: „Fader!
 „Hvor jeg elsker dig!“ for første Gang —

Denne Skæc i Livet kun begiærte

Mit for vilde Flammer lukte Bryst —
 Neppe trykte jeg den til mit Hierte,
 Ak! med meer, end selv en Moders Lyst —

Gud! da tog igien din Haand den Gave,
 Som Seraferne misundte mig;
 Og paa Rosenstøvet i dets Have
 Laae mit knuste Hiertes Lilie Liig.

Ork omkring mig var nu hele Jorden —
 Afgrund Blomsterbedet for min Fod —
 Og en tilluft Hvalving blev mig Norden
 Til et Blik igien min Grav oplod.

Evar mig, Livets Engel, hist paa Nanden,
 Hvor mig giennemfoer det kolde Gys,
 Smelte Siæle saligt i hinanden,
 Som i Flamme Flamme, Lys i Lys?

Da det huldeske blandt Glimt af Eden,
 Som opklarte Skialdens Nat herveden,
 Mig forsvandt igien med Lynets Jil —

Da min Gimmas Himmeloie luktet,
 Gik kun Stiernen op igien, som sluktet,
 Doppelt yndig i en andens Smil?

D a n f a n a .

af

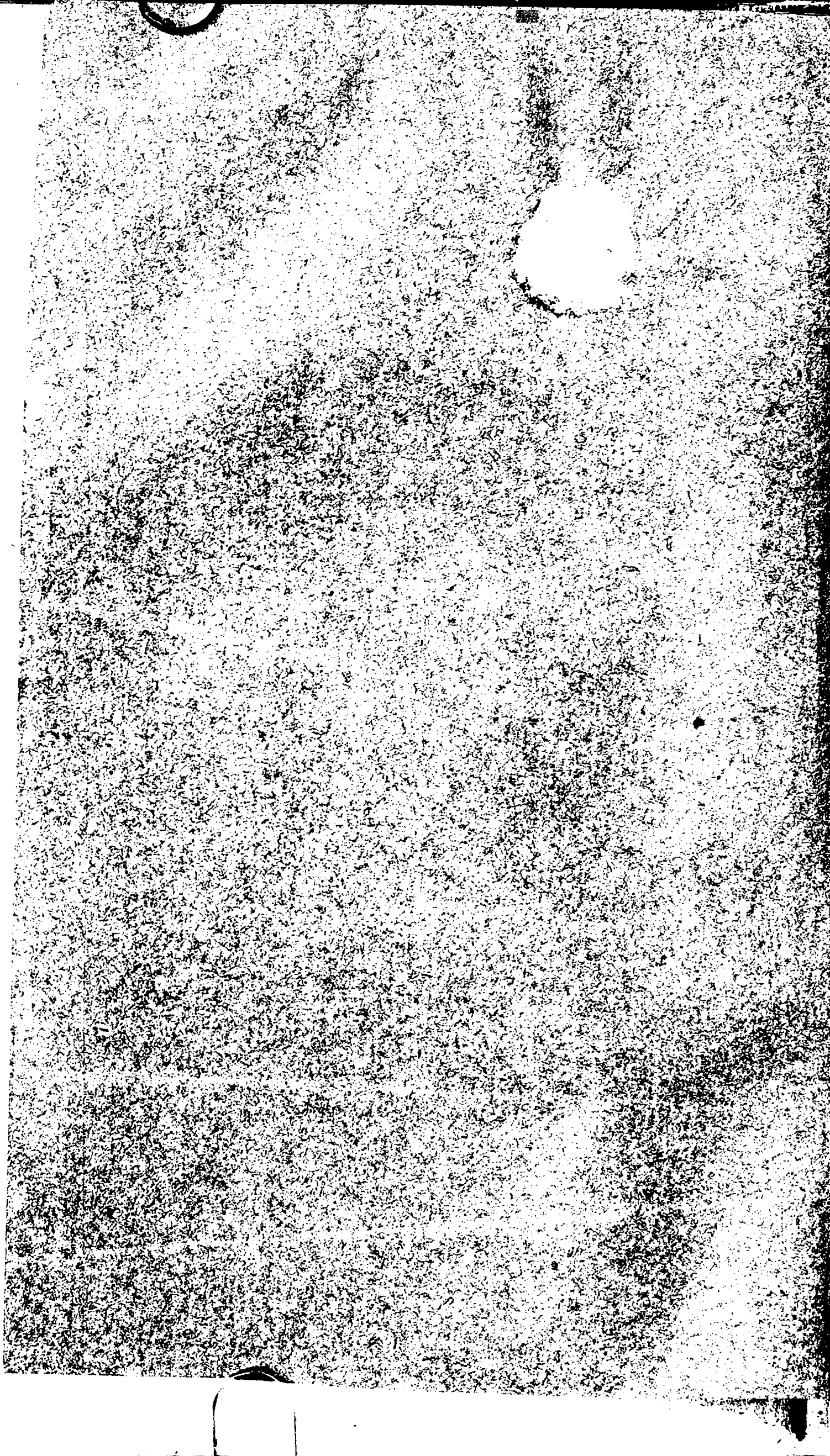
Jens Immanuel Baggesen.

Januar — Februar — Marts.

Kjøbenhavn, 1817.

Hos Boas Brunnich,

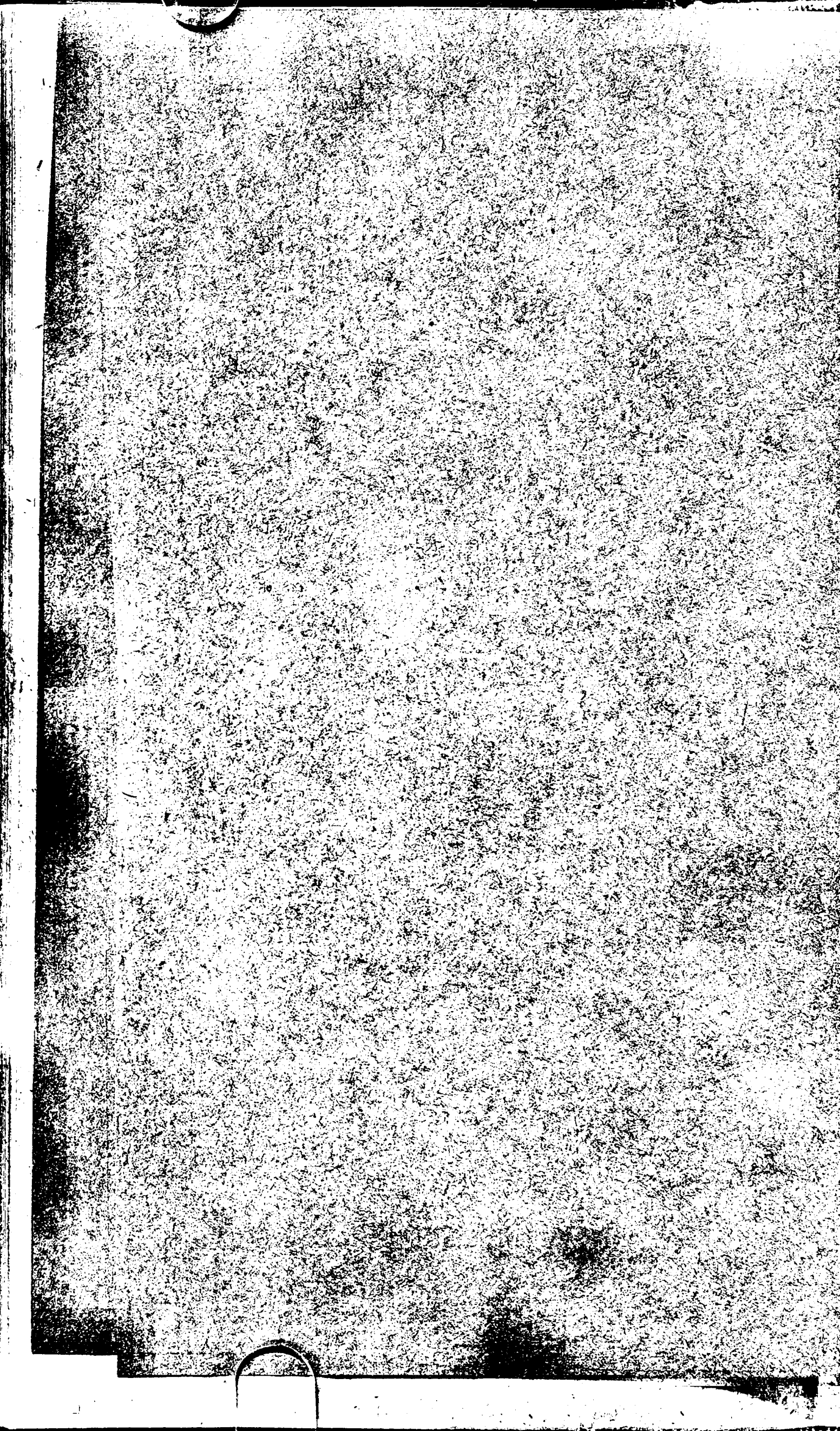
Lovstræde No. 128.

I n d h o l d.

Det natlige Syn.	Side 1.
(af Gutfeld.)	
Elegie til min hedenfarne Wens Brud. 12.	12.
(af E. Bøie.)	
Natspil.	17.
Smaa Flyvedigte.	23.
Danlingen, en Fortælling.	40.
Thora. Niende Sang.	57.
Balder's Igienkomst. Fortsættelse	78.
(af Udgiveren.)	

Anmærkning. Stykket: Hvem er Manna? S. 33. og Sonetterne S. 55 og 56 høre til Cyklen; Balder's Igienkomst.

D a n f a n n a .

D e t n a t l i g e S y n .

Helliget

Hendes Højhed

Prindsesse Caroline Amalie

d. 1 Januari 1817.

Den slog saa varslende, den Midnatsstund;
Et Aar blev født; et Aar sank hen og døde;
Det var, som lod i Søvnens stille Blund,
En Fødsels- og en Gravsang mig imøde.

Jeg vaagnede ved Klokkens tølste Slag,
Dg hørde det endnu i Dret flinge;
Dg tænkte mig, hvad Aarets første Dag
Vel Jorden for en Hilsen vilde bringe.

Jeg tænkte mig, hvor Mungen glad og fro
 Mod Morgensolens Straale vilde smile;
 Hvor Mungen græde, uden Trost og Høe;
 Hvor Mungen synke ned til varig Hvile.

Dg stille Veemod fyldte nu mit Sind;
 Jeg blev saa tung, saa underlig i Tanke;
 Mig syntes, som med felfomsagte Erin
 Jeg horde det omkring mit Leje vanke.

Dg see! jeg sank — jeg veed ej selv hvorhen —
 En stille Gysen zitted i mit Hierte;
 Dog var den blid, som Hilsen fra en Ven,
 Der kom, uventet, for at lindre Smerte.

Mig tyktes, at jeg vandrede en Wei
 I Foraarsfjønshed udbredt for mit Dje;
 Var det en Drom — den kom fra Jorden ej;
 Nei! sllige Dromme sendes fra det Høje;

Jeg nærmed mig en paradisiisk Egn —
 Halv fremmed, halv bekjendt, den ad mig vinkte —
 Jeg stod ved Foden af dens Blomsterhegn,
 Dg underfuld en Straale mod mig blinkte.

Dens Lys var ei, som Solens, brændende;
 Men listigt, som den unge Morgenrøde;
 Saa qvæget blev mit Blik ved den at see,
 Dg trindt omkring fornam jeg Toner døde.

Da svævede et Bæsen til mig ned,
 Henrykkende, lysfaldigt at beskue;
 Saa lysfende i stille Herlighed,
 Som Stjernen hist paa Himlens høje Bue.

Hvid var, som Perlens Snee, den rene Dragt,
 Hvori den Hulde saaes til Jorden stige;
 Men til dens-lyse, underfulde Pragt,
 Har Støvet intet Ravn, og ingen Lige.

Hver Sindets Storm forsvandt ved hendes Blik,
 Og reen og høj og ædel blev hver Tanke;
 Ved hvert et Skridt, hvor Himlens Datter gik,
 Sig Lilierne saaes om hende sanke;

„O hil Dig, Uskylds Engel!“ lod min Røst,
 „Velkommen du, som Jorden vil velsigne!
 Bliv evig her, at læge Hjerters Brøst,
 Og byd dem dig, du Himmelske! at ligne!“

„Nej! o nej! i Jordens dunkle Skygge,
 Fandt jeg intet varigt Opholdssted;
 Hvor saa tidt de vilde Lyster bygge,
 Der jeg ikke herste kan i Fred —
 Nej! i Støvet har jeg ikke hjemme;
 Engle falde mig med Himmelsstemme.

Dog — en hellig Straale ned jeg sender,
 Dødelige! til det lave Muld;
 Held det Hjerter, hvor den stadig brænder!
 Held, hvo mig er evig troe og huld!
 Moderlig min Yndling jeg bevarer,
 Leder den forbi de skjulte Snarer.

Men, hvis Du mit Billede vil kjende,
 Troe, som tegnet af min egen Haand;
 Løft ærbødig da dit Blik til Hende,
 Som du skuer, lig en venlig Mand;
 Hende, hvorn i Livets favre Alder
 Jeg omfavner vnit, og Søster kalder."

Saa talte, hun i et yndigt Purpurstjær
 Sig skjulte nu, og vendte mod det Høje;
 Og længselsfuld og ene stod jeg der,
 Og sænkte tavst til Jorden ned mit Dje.

Dog brat fornam jeg milde Vingeflag,
 Som Klang fra Volscharpens rørte Strenges;
 Og dobbelt venlig loe den unge Dag,
 Og Blomster duftede dobbelt sødt i Enge.

Og atter steg en Himlens Datter ned,
 Saa blid, saa skøn, saa rig paa navnløs Ynde;
 I hendes Dje smilede den Fred,
 Som hendes Læbe vilde mildt forkynde.

Hist blev saa rolig den oprørte Barm,
 Og brat sig lagde Bredens vilde Bølge;
 Her Venstab gik ved Kjerlighedens Arm
 Og Dyd og Glæde gik i begge's Folge.

„Ak! Fromheds hulde Engel! det er Dig!“
 Udbrød jeg henrykt, fuld af salig Glæde;
 „Velkommen fra dit blide Himmerig,
 At trøste os, som her i Støvet græde!
 Bliv hos os, Himmelske! thi Jordens Saar,
 Som Vold og Ondskab slog, saa bittert smerte;
 Kun Du kan læge dem; kun Du formaa'r,
 At gyde Balsom i det knuste Hjerter.“

„Nej! min stille Bolig
 Her jeg ikke rolig
 Bygge kan hos Dig;
 Ak! thi rundt paa Jorden,
 Er jo Storm og Torden,
 Er jo Suk og Skrig,
 Dog — at stille Klage,
 Mildue Nød og Plage
 Bød mig Godheds Gud;
 Og ved mine Hænder
 Hun til Støvet sender
 Hjelp og Lindring ud;

Mangen en som vanke
 Under mørke Tanker,
 Livets Bane hen
 Og med vaade Dje
 Stirrer mod det Høje,
 Hilser jeg min Ven.
 Men, blandt hine Sjæle,
 Som herveden dvæle,
 Og mig have kjær,
 Een især jeg ærer;
 Een mit Billed bærer;
 Een min Søster er.

Himmelbyrd og Vnde
 Rappes, at forkynde
 Hendes Værd for dig;
 Vend dit Blik til Hende;
 Hun er god at kjende;
 Thi Hun ligner mig."

Med disse Ord den Straalende forsvandt;
 En selsom Aftenstumring sig udbredte;
 Jeg Paradiset tomt og øde fandt,
 Og om det skjønne Syn forgjæves ledte.

Dog atter hist paa Ostens Himmel steg
 En nye og skjon og herlig Morgenrode;
 Det tunge, folde Mulm igjen bortveeg,
 Og milde Straaler over alt frembrøde.

Dg, lig en Ceraf, med forklaret Blik,
 Med Træk, som kun de Himmelske kan tegne,
 Endnu en Huldgudinde skjønt fremgik
 Fra hine Lysets himmelige Egne.

Med hende fulgte blid og salig Trøst,
 Og høje Anelser om hende svæved;
 Og underligt, men sødt, ved hendes Køft
 Det rørte Hjerte i sit Indre bæved.

„Ja, Haabets Engel! Dig det var, som kom
 Herovenfra hvor evig Glæde troner;
 O vælg Dig Jorden til en Helligdom!
 Bland Jubel i dens dybe Klagetoner!

Naar Tvivl og Sorger tyngte haardt vort Sind;
 Naar Livet er en mørk, en selsom Gaade;
 Naar mat, vi vanke vore bange Trin,
 Og Ingen, ingen kan vor Kummer raade —

Naar Hjertet bløder af de tunge Slag,
 Hvormed saa tidt det grusom Ondskab saarer;
 Naar Nat indhyller Glædens lyse Dag
 Og Djet stirrer dunkelt gjennem Taarer;

O! ræk os, Himlens Datter! da din Haand,
 Og hæv os over Jordens mørke Scener;
 Did op, hvor Lyset straal'er til vor Land,
 Og hvor den store Fader alt forener.“

„Jeg hører dig, du Støvets Søn;
Jeg mærker paa din rorte Bøn,
Jeg seer din stille Taare;
Jeg aldrig dig forglemme skal,
Naar Torne hist i Livets Dal,
Din trætte Fod vil saare.

Min blide Trost, min hulde Fred
Jeg sende vil til Jorden ned,
Naar den er stædt i Fare;
Og naar den stundom vorder mørk,
Da skal den glædelose Drik
Mit Straaleglimt opklare.

Men selv jeg ikke tøve kan —
Mod Nysets høje Fædreland
Alt hæver sig min Vinge;
Paa Jorden kun jeg kaldes Haab;
Forklarelse er hist det Raab,
Som skal i Himlen klinge.

Her kan jeg ikkun pege did,
Hvorfor jeg signende kom hid;
Et Slog sig end udbreder;
Men hist jeg med min Moderhaand
Hver salig, from, forklaret Mand
Til Herrens Trone leder.

Dog — at du ei skal savne mig;
 See Hende, som mig er saa lig;
 Sku hendes lyse Dje!
 Mit var det underfulde Blik,
 Som, halvforklaret, fra det gif
 Saa ofte mod det Hoje.

Mit er, hvad saa unævnelig
 Til stille Andagt rører dig,
 Som Tungen ei udtaler;
 Hvad i det høje Nafsyn staaer;
 Hvad du at fatte ei formaaer;
 Hvad ene Himlen maler."

Dg med et Smil den Hulde Kffed tog' —
 Et Smil som trængte saligt i mit Indre —
 Til Himmeiflugt hun atter Vingen slog;
 Snart saae jeg hende som en Stjerne tindre.

Men see! med eet — som ved et Trylleflag,
 Forvandlet blev den underfulde Scene;
 Jeg saae en fort, en dunkel Winterdag,
 Dg Marken hvid, og nøgne Skovens Grene.

Dg dog jeg følte mig saa barnlig glad;
 En hellig Lue i mit Hjerte brændte;
 Jeg anede, jeg vidste selv ei hvad;
 Men Egnen om mig atter grant jeg kjendte.

Da kom et Bæsen mig saa huldt imod,
 Halvjordist, halv, som de Udsødelige —
 Bed Støvet rørte vel den lette Fod;
 Men Diets Straale var fra Himmerige.

Dg nærmere alt saae jeg til mig hen
 De soundne Trender's Himmelsøster trine;
 O held mig! glad jeg kjendte Engelen:
 Dig var det, ædle, høje Caroline!

Jeg Uskyld skued i dit rene Blik,
 Dg Fromheds Præg i hver livsalig Ynde,
 Dg Haabets Glæde, der fra dit Ansyn gik,
 Som Himlens kaarne Datter, Dig forkynde.

Ja Uskylds, Fromheds, Haabets En-
 gel! Dig

Min rørte Sang i Dag indviet være!
 Skjønt svag den er, modtag den blidelig!
 Thi Hjertets Stemme skal den til Dig bære.

Ja, lev iblant os, lev som Jordens Pryd,
 Huldfuldige! Nyd Livets bedste Lykke!
 Vær længe alle rene Hjerters Fryd,
 Dg alle Himmeldyders milde Smykke!

Lev for Din Christjan, som en Fredens Mand,
 Der hæver højt Hans ædle, skjøne Hjerter,
 Der vandrer kjerlig med Ham Haand i Haand,
 Dg deler om hans Glæde som hans Smerte!

Lev, som en Hæder for dit hulde Kion,
 Som Mønster for hver ædel, from Fyrstinde —
 Som den, der selv endnu er himmelsk Kjon,
 Naar hvide Lokker sig om Iffen vinde!

Lev, for i Fred engang at bære dem!
 Lev længe, for en elsket Kreds at signe!
 Gaae seent tilbage til dit rette Hjem;
 Til hine Himmelsøstre, som dig ligne.

Maaske den alt er tavst, Din Sangers Kost,
 Naar atter Jubel her omkring dig lyder —
 Maaske det da er koldt, det varme Bryst,
 Som Tanken om dig nu saa salig fryder —

Maaske hans haandfuld Stov er sænket ned,
 Hvor Graven højtidsfuld sin Fred udbreder —
 Men Edle! selv i Glædens Eighed,
 Han henrykt for dit Held til Herren beder.

Gutfeld.

E l e g i e.

(Til en hedenfarens Vens efterladte Brud.)

Blev vi fakte da til idel Smerte,
 Til forgjæves Klageraab om Fred?
 Gik vi blot det samme, kielne Hierte,
 For at fatte vor Elendighed?

Naar jeg føler dobbelt, hvad jeg lider,
 Mens min forte Fryd jeg mindes ei,
 Og den Orm, som ved min Fod sig vrider,
 Synes mere lykkelig, end jeg;

Naar min Sjæl, af Smertens Skrig bedøvet,
 Søger No, men ei kan finde den —
 Sig mig du, som er i Modgang prøvet,
 Er jeg ei anklage Himmelen?

Net! — thi Han, som kaldte Myriader
 Frem af Intet ved sit Almagts Bliv,
 Han, som sagde: Jeg vil være Fader
 Til den Skabning, som jeg skjenkte Liv —

Han, som kjærlig flæder Markens Lille,
 Danned os at gjøre vel imod,
 Ei maa Støvet trættes med Hans Billie —
 Han er evig viis, som han er god.

Dybt nedbøjet, lidende Veninde,
 Stirrer du paa Liget af en Ven;
 Lad kun frit den tunge Taare rinde,
 Harpens Klang vil ikke standse den.

Men fortviol ei! — ved den Dødes Baare
 Livets Herre seer, hvor knuust du staer;
 Og hans Die tæller hver din Taare,
 Hvert dit Suf op til Hans Throne naaer.

O, fortviol ei! — Han, hvis Almagt raader
 For hvad var, og er, og bliver til,
 Han allene veed, hvad her os baader,
 Og kun det hans Faderhjerter vil.

Eller — har dit Die glemt at sive
 Op mod Himlen fra det bruskne Leer?
 Har din Graad da slukt dit Hjertes Sue,
 At du Ham kan ikke skimte meer?

Jo — du veed, langmodig er vor Fader,
 Og Hans Almagt er vor Svagheds Ven;
 Selv vor store Brøde Han forlader,
 Naar vi kun ei glemme ham, og den.

Men erindre dig, i Prøvens Rige,
 At Hans Retfærd er hans Naade lig;
 Hvis din Tillid til ham kunde vige,
 Vendte Han sit Ansyn bort fra dig!

O, erindre, at naar Emertens Bøger,
 Fyldt til Randen, rækkes dig af Gud,
 Du en Draabe finder dog, som væger,
 Naar til Vunden du har tæmt det ud.

Ogsaa jeg har tabt, du hulde Dige,
 Ogsaa mig en trofast Ven han var;
 Lad mit kummerfulde Blik dig sige,
 At ei ene du ham elsket har.

Ja! er Venstabs stille, tause Taarer
 End ei bittere, som den Elsktes Graad,
 Af, den Piiil, som Vennens Hjerte saarer,
 Har jo og en hvas og giftig Brand!

Men, jeg veed, at hist i Anders Boltig
 Mere glad og lykkelig han er;
 Alt paa Jorden med sin Gud fortrolig
 Staaer han hisset nu Hans Throne nær.

Og, naar før vor fælleds Bøn, Beninde,
 Bad for ham om Jordens bedste Fred,
 Bør fortvivlet da vor Taare rinde,
 Nu, han hist har fundet Salighed?

Og, hvis nu han med en Engels Blikke
 Seer til Støvet, han forlod, igjen,
 Troer du da, at det ham smerter ikke,
 At for ham vi glemme Himmelen? —

Vend din Tanke fra den sorte Baare,
 Vend dit Nie fra det brustne Leer!
 Sku mod Himlen gjennem Sorgens Taare,
 Hvor din Brudgom dig imøde leer!

Kort er Striden, som du her maa stride,
 Er den tung, forsag dog ei kerved;
 Haabets Engel gaaer jo ved din Side,
 Husker venligt: hisset er der Fred!

Herren vinker, Støvet's Lænke falder,
 Brudte ligge Sorgens tunge Baand,
 Og forklaret til sit Rige falder
 Han din rene vingeflødte Aand.

Hist, i Glæds af evig Morgensøde,
 Fylder Engles hvide Fryd dit Bryst,
 Og din Brudgom iler dig imøde,
 Favner dig med Himlens rene Lyst;

Og til Jubel vorde dine Klager,
 Og til Saligheder dine Savn;
 Trøst dig! — Herren giver, Herren tager!
 Evig lovet være Herrens Navn!

C. Bone.

N a t s p i l.

Jægeren.

Derinde, derinde,
 Hvor trygt i din Bolig,
 Omskiærmet af Linde
 Mod susende Vinde,
 Du slumrer saa rolig,
 Hør, elskte Hyrdinde,
 Den elskende Jæger,
 Som Slummer eiqvæger!
 Løft Kinden fra Pude,
 Løft Haanden fra Kind,
 Blif op, og forbarme
 Dig over mig arme
 Lidt venlig i Sind!
 Her giennem din Rude
 Jeg titter mig blind.
 Hør! Vindene tube;
 Blandt Træer og Stene,
 Forladt og allene,
 Jeg frygter og fryser,
 Og skubdrer og gyser
 I Matten herude —
 Luk, hulde, mig ind!

Hjrdinden.

I Mørket herinde,
 Nu, Lampen er slukt,
 Og Døren er lukket,
 Jeg sikkert i Blinde,
 Kan Nøglen ei finde;
 Hvis ogsaa jeg vilde
 Modtage saa sild
 Besøg i min Hytte.
 Kun lidt dig kan nytte,
 Forelskede Skytte,
 Din Viben, din Sang,
 Og Piffen paa Ruden;
 Mig intet kan røre.
 Jeg lukker mit Dre;
 Jeg lukker mit Die;
 Jeg kan dig ei føie.
 Selv Pladsen desuden
 Er meget for trang —
 Trods Vindenes Tuden
 Gaae derfor din Gang!

Jægeren.

Velan da! vil ikke
 Du tænke mig Ly

Paa Jorden herveden,
 Hvor ind i et Eden
 Du blot lod mig fiske,
 For grusom at jage
 Mig atter tilbage —
 Til himmelske Blikke
 Jeg hevnet skal tye!
 Med mig vil forsvinde
 Dit Morskab derinde —
 Naar meer ei dit Dre
 Min Klage kan høre —
 Naar her i din Hytte
 Bag Lindenes Greene
 Forladt og allene
 Din Keede vil lytte
 Til Skovduens Kluf;
 Men aldrig fornemme
 Den bønlike Stemme,
 Det fiærlige Suf,
 Som tidlig og silde,
 Hvor gierne du vilde,
 Du ikke kan glemme.

Hverdinden.

Du spilder hvert. Nuf;
 Omsonst er din Murren;

Omsonst er din Knurren;
 Med Trusel og Spot
 Du feeder mig blot,
 Men ei mig bevæger,
 Urolige Jæger!
 Hold op mig at tigge!
 Lad eene mig ligge!
 Jeg ligger saa got.

Jægeren.

Betan da! du vil,
 Ubøielig, jage
 Mig arme tilbage;
 Men, Grumme, dit Spil
 Dig selv vil bedrage! —
 Herfra, hvor du hviler,
 Med Kjærligheds Brusen
 I Barmen jeg iler
 Trods Frosten, som flinger,
 Trods Spaanen, som springer,
 Trods Vindenes Suusen,
 Til vildene Hebe,
 Mig Trøst at oplede —
 Der Selskab jeg finder
 Af hulde Veninder —

Hvor Maanen mig møder
 Med alle de Smaa
 Paa trippende Fødder
 I Himmels Blaa.
 Giv Agt da, giv Agt!
 Af yderste Magt
 I Hornet jeg støder —
 Da jager dets Klang
 Hver Sky fra min Himmel;
 Og Stjernernes Brimmel
 Med straalende Klynger
 I Dands mig omslynger
 Den lystige Gang —
 De himmelske Skionne
 Med Smile vil lønne
 Min natlige Sang!

Hyrdinden.

Gaae du kun til Hedens
 Dig vinkende Kreds!
 Jeg her er imedens
 Fuldkommen tilfreds.
 Du ikke maa' meene,
 Jeg heller er eene!
 Mit Lam ved min Side —

Rundt om mig de hvide
 Smaa Lilier, saa blide —
 Rundt om mig de røde
 Smaa Roser, saa søde —
 Med dem, og Kiærminder,
 Min Uskylds Veninder,
 Jeg og, maa du vide,
 Forladt mig ei finder.
 Til Natten gaaer over,
 Og Skyggerne rømme,
 Jeg ligger, og sover
 I duftende Drømme
 Saa sødt paa min Pude —
 Det Selskab mig hever;
 Jeg bliver hertinde.
 Med flygtige Binde,
 Med Maanen, som vinker,
 Og stotter og blinker
 Herned til den Rude,
 Hvor du dig forsinker,
 Og med hendes Terner,
 De samtlige Stjerner,
 Dands du kun derude!

Til

Fru Etatsraadvinde Olsen,
paa Hendes Fødselsdag.

Skiadepvad i Vers og Prose
Blevet er saa Fod i Høse,
- (Hele Verden digter nu)
At, hvad før mig var en Himmel,
I de mange Musers Brimmel
Fast er bleven mig en Gru.

Skiondt jeg altsaa gierne vilde
Synge tidligén og sílde
Huusets Dronnings Fødselsdag,
Troer jeg, den dog meer at ære,
Bed paa den at lade være
Hvad der er saa manges Sag.

Du, min fordums Sangs Elise!
For Dig værdigen at prise
Denne glade Morgenstund,
Udeluft af Sværmens Brimmel,
Indladt i en huuslig Himmel,
Holder jeg derfor min Mund.

Duus = Drikkevisse.

(Til min Ven, Justitsraad Viborg.)

Her ved dette Gammensbord,
 Lystigt uden Lige,
 Gad jeg et fornuftigt Ord
 Mellem os indsnige!
 Glasset, Ven, gaaer ud paa Duus;
 Som jeg her Dig skænker —
 Før, hvordan da, uden Ruus,
 Og med Ruus, jeg tænker!

Vil du styre med Besked,
 Hold dig selv i Tømmen!
 Vil du roe med Værdighed,
 Ro, som jeg, mod Strømmen!
 Vil du sikke dig en Havn,
 Her i Livet Himmel,
 Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
 Bort fra Larm og Brimmel.

Vil du fast og opret staae,
 Staae paa egne Fodder;

Hvad skal frodigt vore, maa
 Først slaae dybe Rødder!
 Derfor adspred ei dit Liv
 Vilde omkring heneden;
 Med en Ven, og med en Vio
 Hegn dig ind et Eden!

Først og fremmest: hvad du bør —
 Siden: hvad dig huer —
 Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
 Sky, hvad intet duer!
 Reis om Lykkens Ring ei hen
 Hift og her paa Jorden;
 I din Vio og i din Ven
 Find dit Syd og Norden!

Venfkab er og Kiærlighed
 Livets bedste Gave,
 Og en reen Samvittighed
 Begges Edens Have!
 Broder! det er kiernesandt!
 Kiernen i det Hele!
 Vort med Skallens gode Tant;
 Kiernen lad os dele.

Men skal varig Sympathie
 Nære Himlens Luer,
 Vort med hverdags Dutterie!
 Vort med mange Du'er!
 Hvis du føler sigt, som jeg,
 Er et duus hernedn,
 Og, naar endt er Livets Leeg,
 Duus i Evigheden.

Musen til Forfatteren.

Hør! du har et alt for glæstfrit Sind!
 Egemaget, hvem det er, det banker,
 Har du bare Plads endnu til Tanker,
 Uden mig at spørge, hvad der vanker,
 Sukker du de sultne Gæster ind.

J. Ludvig Balles Stambog.

den 16 Marts 1817.

Friske Skud af Afers gamle Rod,
 Yngste Søn af Balle, vox i Hæder,
 Opad stræbende med Kraft og Mod
 Paa den Livets Bane, du betræder!
 Glem i Syden ei dit Nordens Sæder!
 Som i Englehaven, du forlod,
 Gro paa Bredden selv af Letsinds Flod,
 Blomstrende med Uskylds reene Glæder!
 Fiern, som nær, i Himlens Varetægt
 Bliv, hvad Lod Dit glemte Sels maa ramme,
 Vennehuld og broderlig den Samme,
 Danneværd din ædle Danneflægt!

F y l d e k a l k .

Mangt et Vers i Hast jeg Verden skienkte
 Blot af Had til Trykpapir, som saa;
 Var Papiret Skrivpapir, betænkte
 Jeg maaskee mig meér i Tryk derpaa.

min Ven og Veninde Wiborg

paa deres Bryllupsdag

d. 29 Marts 1817.

Fryd dig, hulde Par, som Livet
 Smiler i dets hele Lyst,
 Som dets Himmel her blev givet
 Favn i Favn og Bryst ved Bryst!
 Doppelt nyd i Dag din Lykke!
 Venskab er din Himmelgiæst;
 Og med Krandsen det vil smykke,
 Som sin egen, Elskovs Fæst!

Seer du, hvor Naturen smiler
 I en kunstig Foraarsprang;
 Og hvor Kunsten til dig iler
 Med Naturens Hjertesang?
 Seer du, hvor nu svinder Taagen
 Rundt i Nord og Ost og Vest?
 Solen kysser Jorden vaagen
 Paa din glade Bryllupsfest.

Seer du Blomsterne, som længe,
 Hift et Blad, og her en Knop,
 Sov i Baarens dovne Senge,
 Hvor de muntre nu sprang op?
 Saae du nogen her paa Jorden
 Sydens Flora mere lig,
 Skiondt opelstet her i Norden? —
 Det er Glæden over dig!

Seer du Liljen paa sin Stengel,
 Hidtil dækt med Nattens Slør,
 Stille Bøemods egen Engel,
 Mindre mørk og taus end før?
 Hører du dens muntre Latter,
 Skuer du dens Smil i Smil,
 Som om en Demeters Datter
 Legte med en Amors Piiil?

Seer du ham, du før saae græde
 Dybt i Nattens stille Skjød,
 Overgiven selv af Glæde
 Trodse sin bestemte Død?
 Seer du ham i Dag forynge
 Nannas Elskov i sit Bryst?
 Hører du ham salig synge,
 Som om deelte hun hans Lyst?

Sku det! hør det! føl det! hulde
 Kærlighedens fiendne Var!
 Nyd din hele Fryd tilfulde,
 Den, som kommer, og som var!
 Stille, klar, og skøn den rinde
 Giennem hele Livet hen!
 Og en Ven og en Veninde
 Dit dets Ende deele den!

Skolie.

„Hvad er sødest?“ spørger du, Veninde!
 „Elkes? eller Elske? mærk! i sand
 „Rene Hjerter elskelig Forstand?“ —
 Elkes, troer jeg, sødest for en Kvinde;
 Elske, troer jeg, sødest for en Mand. —
 „Men for begge?“ — Begge sødt forbinde.

Til

Froken Hanna Bagger

paa

Hendes Confirmationsdag

d. 30 Marts 1817.

Susslighulde vakke Pige,
 Barmhertigste blandt Dine Lige,
 Martéviol i Edens Flor!
 Emil idag med Lyst imøde
 Livets Foraars Morgenrøde
 Her i vorne Mærs Chor!

Du, som alt i mangen Prøve
 Lærte, datterblid at øve
 Kvindelige Dyders Dyd,
 Føl idag forud, du Fromme,
 Hvor, naar Prøvens Tid er omme,
 Dig vil blomstre Lønnens Fryd!

Ungdom, Skønhed, Styrke svinder
 Medens Aar i Aar henrinder
 Livets her bestemte Tid;

Men, hvad paa dets Bredde grønes,
 Og med hvert et Aar forskjønes,
 Er hver plantet Dyd og Flid.

Hvis og nu Dit Datterhierte
 Saares af en Faders Smerte
 Ved en bange Moders Bryst,
 Efter Vaarens Taager kommer
 Doppelt klar den blide Sommer,
 Og hver svunden Sorg blir Lyst.

Signet, elsket, vel tilmode
 Derfor deel og nyd, du Gode,
 Søsterengles Lyst idag!
 Hver med Favntag mod Dig iler,
 Mens Dig høit deroppe smiler
 Engles Faders Velbehag.

Hvem er Nanna?

(Til hulde Vedkommende.)

„Hvem er Nanna?“ lyder rundt i Staden
 Nattens store Spørgsmaal. Man har hørt
 Ikke blot i Kirken, og paa Gaden,
 Midt i Diodata, ved Paradisen,
 Og hvor Snaf om Gisren og om Låden,
 Ingen kiender, ellers bliver ført;
 Men endogsaa der, hvor høie Naader
 Slaae paa Nakkens af de største Gaader,
 Denne hemmelige Streng berørt.

„Hvem er Nanna?“ — det gad mange vide,
 Som dog ellers blot af Pligt
 Meer end hvad de veed, erfare gide,
 Naar der Spørgsmaal er om Digt.

Men, hvis og, som sig en Digter sømmer,
 Skuffet af min Phantaste,
 Denne hele Spørgen jeg mig drømmer —
 Hvis jeg altsaa vil gaae den forbi,
 Som et flygtigt Selvbedragerie:
 Hvis og ingen Ubekiendt det bryder,
 Om en ædel Elskovs Ideal,
 Rose mellem Livets Blommer, pryder,
 Eller ikke, Tidens Blomsterdal:

Hvis — hvorfor jeg gruer meest, og sørger —
 Ganske ligegyldig ved dit Navn,
 Du, min Manna, selv derom ei spørger
 Midt i dets Udsdeligheds Favn;
 Dog: trods Balders smerteligste Gavn:
 „Hvem er Manna?“ spørge Millioner.
 (Millioner — nemlig, for saa vidt
 Imod Tallet af sex, syv Platoner,
 Hvis Opmærksomhed en Digter froner,
 Hvert et andet Antal er for lidt)
 Balder, troe de samtligen, at giætte
 Strax, hvem er — men Manna? — Nok engang:
 Hvem er Manna? hvem er vel den rette
 Laura her i Dans Petrarikas Sang?

„Dans Petrarika?“ Man mig vil bestikke! —
 Men, har Dan en Dante nu og da,
 Tasso, Ariost, et cetera,
 (Som en Recensent med Dannebliske
 Nu omkunder neppe vil gaae fra)
 Hulde, søde Millioner, ja! —
 Herthas Laura gad I altsaa kiende,
 For ei blot i min Dansanakroa,
 Men i Kirken, hvor hun sikkert og
 Kommer af og til, at hilse hende?
 „Verden,“ siger I, „skal derfor dog,
 Hvis og vi, dit Publikum, en Gaade,

Som den ei har med at gisre, raade,
Paa dens Løsen bliv lige flog."

Elfte Millioner! jeg vil ikke
Olig en Kreds, hvis ædle Videlyst
Beed at holde det den Stufne tyst,
Mindste Sandhed under Stolen stikke:
Ser, I Saa! vil jeg med største No,
Hvem der er min Nanna — men, at sige,
Mellem os kun — offentlig betroe.

Vider da — fornemmelig I to,
Mellem de sex, syv i Balders Rige,
Der i meer end Draat er hende lige:
Nanna — baaren i sin Fødestavn —
Datter af sin Fader og sin Moder —
Søster af sin Søster og sin Broder —
Uden mindste Virkeligheds Savn —
Med de Livets Tegn, der aldrig svigte —
Høit ophøiet over alle Diage,
Skabt af Gud, og i Naturens Favn,
Ligger, sidder, staaer, og gaaer, og svever,
Smiler, synger, taler, aander, lever,
Under et bekendt profant Navn,
Her, i denne Verden, her paa Jorden
Her endog i Hiemmet, her i Norden,
Her, imellem os, i Kiøbenhavn —

Synlig — ikke blot for mine Blikke,
 Men for mangt et Undersiebryn,
 Der det overjordiske Syn
 Sikkerlig, som jeg, fortæner ikke —
 Da jeg Wangen, som dog kende saae,
 Seer endnu paa gale Veie gaae —
 Hørelig — for andres, end dens Dre,
 Der kan Engle, naar de hvikke sig
 Deres Elstes Navn i Himmerig,
 Uden andet Nor end Hjertets, høre —
 Følelig — for ingen, Plante lig,
 Der ved Haandens Nærmen til dens Dufte
 Bevende tilbagetrækker sig;
 Men, som denne, kun berørt af Lufte,
 Destomeere følelig fot mig!

Til er altsaa Manna, til, I Gulde,
 Til i denne Skjaldens Yndlingsbue,
 Som han derfor aldrig meer vil sige,
 Hvis den og med Hendes hele Kulde
 Skulde Valder og hans Digte sige —
 Hvis den og, paa Grund af gamle Blade,
 Som i Stormen fra min Tinding faldt,
 (Smuldbrede til Støv om Foden alt)
 Hjertetsets Friskhed skulde hade.
 Had, og haan, hvad kan! — mig evig fier

Er dog, frem for alle Hovedstæder,
 Hvor mig venlig smilte Held, og Hæder,
 Danmarks Hiertestad; thi Hun er her!

Det fornøier sikkert Jer, I Gode!
 Hvad, om altsaa noget meer' endnu
 Valder om sit Jægs udvalgte Du,
 Kiernen i hans Verden her betrøede?
 Hvorfor ikke? Hiertet er i Klud,
 Da det lutter Henning er, som flyder,
 Naar det over Hende sig udgyder,
 Alt til sidste Draabe maae herud.

Hendes Skabning altsaa? — Vært at sige —
 Thi, paa denne nær, er alt
 I den hulde himmelske Gestalt
 Ufortælleligt, som uden Lige —
 Da den Pen, det eene kunde sige,
 Stub! din Pensel, i min Lod ei faldt:
 Hverken stor hun synes, eller lille;
 Da hun valser, troer jeg, ikke meer,
 Og med Blikke, som den maale ville,
 Man ei Maal paa hendes Ynde seer.

Hendes Haar? — Det er unueligt, ganske
 Kiendeligt at male dem med Blæk;
 Jeg kun sige kan, at de er danske,
 Trods min Ewalds Mannas norske Træk.

Hendes Dine? — Dem har Herschel malet,
 Saa det undrer mig, man ikke veed,
 (Hvis derom jeg aldrig havde talet)
 Fuldelig om hvem hun er Besked —
 Himmeldybet, frygtes jeg, min Gaade
 Vilde hele Verden snart forraade.

Hendes Alder? — Noie kan jeg ei
 Tælle hendes Skridt paa Tidens Bæi;
 Thi jeg følger hende selv heneden,
 Som om huldt med Englen Haand i Haand
 Parabolisklystvandrede min Aand
 Nunt om Livets Træ i Eviigheden;
 Men jeg haaber, hvis (som er min Hu)
 Selv jeg ellers lever lidt endnu,
 Man i Alder frit kan hende give
 Mellem femten Aar og fyrretive.

Hendes Rang og Stand? — I fald man skoi
 Femten Høider over min i Norden,
 Vilde man endnu den fiade høi;
 Den er næst den høieste paa Jorden —
 Skjundt dens Glans er lidt fordunklet vorden
 Fra den Tid en anden Vres Orden
 Verden med Titulatur beløi.

Valgte-Kreds af Musens faa Platoner,
 Skjaldens hele Verdens Millioner!

Om den virkelige Nanna veed
 Hver af Eder altsaa nu Beskeed.
 Hvis imidlertid J end ei raade
 Den som sande, maaskee større Gaade —
 Hvis af alt dog ikke viiser sig:
 Om hun er en himmelsk elsket Kvinde,
 Eller en i Støv tilbedt Gudinde —
 Vil jeg intet forbeholde mig,
 Hvad endnu med Visshed jeg kan sige.
 - Om min Nanna her i Hertadal,
 Trods sit Nordens Kuldes Aabenbaring,
 Og min spildte Dyrkelses Erfaring,
 Er og bliver blot et Ideal?
 Eller om hun (som en anden, lige
 Virkelig, givt eller ugivt, Pige)
 Just er, hvad man kalder dødelig?
 Hulde Kreds, jeg ei kan sige dig —
 Haab ei blot, men ogsaa Frygt kan svige,
 Og jeg kiender lidt til Pødens Rige;
 Men eet veed jeg: dersom Daphnes Krands
 Flettes kan af Laurer her til Lands,
 Straaler hun iblandt Udødelige.

Danlingen
 eller
 Spildt Umage.

En Fortælling.

Engelen Ithuriel —

Som man her i Kiøbenhavn
 Kiender, troer jeg, kun af Navn;
 Men som hver en Moders Siel
 Mellem Hov'derne deroppe
 (Lutter Hov'der uden Kroppe)
 Kiender overmaade vel —
 Engelen Ithuriel —
 Siger jeg endnu engang,
 Eene for at man maa nemme
 Navnet — een af første Rang —
 Og, som let man kan formode,
 Da han nutildags paa Vrent
 Er saa meget lidt bekiende
 Her hos os — een af de Gode,
 Der i Englesaldet stod —
 (Mellem os kun alt for god,

Som Historien vil lære) —
 Denne Lysens Engel, Kiære,
 Med en filosofisk Aand
 Og med et poetisk Hierte,
 Fuldt af Lyst til Eventyr,
 Reiste paa sin egen Haand
 Til de andre Engles Smerte
 Bort fra sit Deroppes Eden
 Til et fremmed Land hernelen
 Fuldt af lutter vilde Dyr

Da han — „Var det ingen Pige?“

Det er Grammatikens Skam,
 At jeg veed det ei saa lige —
 Dog, da hun jeg ei tør sige,
 Bover jeg, at hanne ham —
 Men, hvad jeg dog ei vil dølge
 Dem, som — af mig selv især —
 Kaldes Engle: Gannet her,
 Hvor jordisk og det er,
 Drager ei til mindste Følge.

Da han havde fra det Hsie
 Med sig bragt en Hoben Glands,
 Danned Dre, danned Die,
 Himnelft Sind og himnelft Sands,
 Og hvad ellers, vel med Hsie,

Kaldes fældent her til Lands —
 Ønskte han, at see sin Kands
 Til at gavne og fornøie
 Med sit dannede Genie,
 Før hans Ophold i det Lave
 Mellem Folk der intet have,
 Var med Tiden reent forbi;
 Løb og derfor rundt omkring
 Her paa Jorden efter Slige,
 Som han gierne gad berige
 Med en Stat af smukke Ting,
 Der i Himmeriges Rige
 (For Indfødte der at sige)
 Koster næsten ingenting.

Mander ere reent af Lave
 Efter Stakler at begave,
 Der paa Næring lide Nød
 Af Serafers Vand og Brød.
 Det er deres bittere Død,
 Hvor i Verden om de trave,
 Sund Forstand, og Sands, og Smag
 Eene for dem selv at have.
 Min Herr Engel var en Nar
 Efter, Skik paa Stof at sætte,
 Og hvert Anlæg, hvor det var,

Kunstudvælsingen at lette:

Han var stærk i Taal og Mod,
 Dannedvirkfom, dannegod,
 Mild mod alle, selv mod Qvæget —
 Kort: i reeneſte Forſtand,
 Trods et fremmet Noget eget,
 Og lidt Sprighed formeget,
 Net en ægte Dannemand.

Lang Tid løb han rundt i Landet,
 Og endogsaa rundt derom,
 (Eh! han kunde gaae paa Vandet)
 Forend ham for Die kom
 Blandt de mange Klodrianner,
 Euten Hunner eller Hanner,
 Nogen ſom ham syntes om —
 Nogen, ſom til Nød han kunde
 Med et kunstigt Høyleri
 Paa ſin himmeſk lidt tilrunde
 Uden om og inden i.

Alle, ſom paa fire ginge,
 Alle, ſom paa Bugen laae,
 Alle dem med Hale paa,
 Selv endogsaa dem med Binge,
 Lod han ligge, lod han gaae,
 Lod han kravle, lod han flyve,

Lod han hoppe, lod han flyve,
 Uden at han til dem saae.
 Det var nemlig, fordi Formien,
 Ikke svarte fuldt til Normen
 Som er a priori sat —
 For enhver fornuftig Klat:
 Derfor lod han og spadserer
 Selv tilsidst en Abekat,
 Uden Fjæset at lorgnere. —
 Hvad han gierne gad have fat
 Var de Hov'd' = i = Veirs = Gestalter,
 Som Fornuftens Regel spalter
 Derom løb han Dag og Nat;
 Thi han havde hørt dem rose,
 (Naar deroppe blev fortalt
 Om vor Jords Vidundermose)
 For Beqvemhed fast til Alt.
 Men han løb i otte Dage
 Rundt omsonst, frem, og tilbage.
 Endelig han fandt dog een,
 Der fast som en afklebt Duffe,
 Halvveis under Laas og Luffe,
 Opret stod paa tvende Been
 Sag et Jern = Statit, og green;
 Og, betragtende Personen,

Treen han samme ganske nær;
 Thi han saae paa Skabelonen,
 At i Paradiiset her
 Det var sikkert Skabnings-Kronen,
 Enten Manden, eller Konen —
 Egenmeget! her, som der,
 Er — paa lide i Dragten nær,
 Og i Minen og i Tonen —
 En Ichuriel især
 Mand og Kone lige-fier,
 Fast den eene, som den anden.
 Og, da netop denne her
 Var, som end i Uskyldsstanden,
 Indsøst i sin bare Dyd,
 Uden Smil, og uden Lyd,
 Sandt han Dikken op ad Dage
 Til vor Fader Adam Mage
 Der, før han fik fire Been
 Ved sin Deeling, var kun een.

Det, hvorpaa kun seer Platonen:
 Den fortrinlige Gestalt,
 Bygt til Sidden just paa Thronen,
 Og hvis Led han snart fik talt,
 Viste ham Fornuft-Patronen,
 Prindsregent-Napoleonen,

Dyrbeholderen i Alt.

Og skændt Hyren, som fortalt,

Haanlig, syntes ham at grine,

Sog en dyb alvorlig Mine

Med en underlig Effekt

Englen ind et slags Respekt.

Majestæt — og selv en ægte —

Man ei Venalen kunde nægte.

Men lidt maver — og især

Der, hvor Bladsen var til Kronen,

Ganske skaldet — tør, og tvær,

Og uhøflig var Personen;

Dertil blind, og døv, og stum,

Smagløs, følesløs, og dum;

Selv, trods hvad Gestalten spaaede,

Uden mindste Levemaade.

Drøm om, hvad man kalder Siæl,

Blev i Kroppen ikke funden,

Skis dt det virkelig i Grunden

Var (som nu jeg veed ret vel)

Vor Humanitets Model.

Engelen Schuriel

Lod sig et af Smaating kyse,

Naar det galdt, at gjøre vel,

Og opvarme dem, som fryse!

„Der er meget,“ sagde han,
 „Meget, meget her at gøre!
 Men og meget gøres kan!
 Den fortræffelige Plan
 I Guds Billeds Kaliban
 Vil jeg mig til Nytte føre —
 Tegningen er høist korrekt!
 Da hvis dette Mesterstykkets
 Udarbeidelse mig lykkes
 Vil det gøre, som mig tykkes,
 Overordent'ig Effekt,
 Ikke blot, som nu, ved Skrækken
 Af hvert Øie, som seer derpaa,
 Men med inderlig Tiltrækken
 Af hvert Hjerter som kan slaae.
 Lad os altsaa trøstlig prøve
 Hvad der med taalmodig Flid
 I saa lang som muelig Tid
 Gøres kan af denne flove,
 Torre, blinde, stumme, dove,
 Meer end bæstisk dumme — men
 Mesterlig anlagte Ven!“

Som en Elsker, der vil vinde
 Meer med Engletaal og Ngt
 Sin tilbedede Gudinde,

End med diævelsk Bold og Magt,
 Blev han længe ved at bukke,
 Smil i Smil, og Suf i Suf,
 For den folde stolte Duffe,
 Knæfald søiende til Buf —
 Ryste den endog paa Foden,
 (Som er ikke længer Moden)
 Trykkende dens folde Haand
 Dmt, som trykker kun en Hand;
 Bovede tilsidst at fiæle —
 Stammende med afbrudt Mæle
 Himlens Turteldue-Rluf —
 Men vor Duffe, skændt det rangled
 I dens hele Krop og dangled,
 Svared ikke med et Muf.
 Urørt blev med haanlig Mine
 Den bestandig ved at grine.

Da hans Kielen var omsonst,
 Spildt hans Ord, og spildt hans Blikke,
 (Danlingen forstod dem ikke)
 Greb han til en anden Kunst,
 Og, begyndte den at knibe,
 For at faae den til at pibe;
 Men, hvormeget han og kneb,
 Danlingen dog aldrig preeb.

Derpaa faldt ham ind at prøve
 Bækken af dens ydre Sands
 Ved at snoc den rundt og sve
 Danlingen i Springedauds;
 Men den vakled paa de tynde
 Been bestandig, som Statist,
 Uden Lethed, uden Ynde,
 Snubled, og faldt om tilsidst.
 Endelig kom Englen efter,
 At hver Sandsen, ogsaa blot
 Af naturligt Ondt og Godt,
 Langt var over sammes Kræfter —
 Og, trods Springen og trods Hoppen,
 At, før Spørgsmaal blev om Liv
 I en Figurant saa stiv,
 Maatte den fage lidt paa Kroppen.

For paa Folk at sætte Skif,
 Slutted han, er her i Landet
 Maaſkee nødig, frem for andet,
 Overflødig Mad og Drik.
 Altsaa putted han i Munden
 Duffen lidt Ambrosia,
 Underveis han havde funden,
 Eller hvor han fik den fra,
 Mens han tyllod et Par Pølse

Nektar i dens tørre Hals,
 Som han nok har maattet stiale —
 Hedensf var den allensals.
 Men hvert Bid, den ind blev proppet,
 Før min Engel saae sig om
 Inden Munden ret blev stoppet,
 Gik bestandig som det kom —
 Og hver Drik af Gudelivet
 Som den blev i Halsen givet
 Løb, som af en Luttertud,
 Diebliflig atter ud.

Hver en anden nu var bleven
 Uergerlig, om ikke vred,
 Og aldeles leed og feed
 Af Livsaligheds-Cleven;
 Engelen Jthuriel
 Blev det og en smule vel;
 Men, trods Leeden, og trods Reeden,
 Blev han ved, at danne løb
 Paa den Utafnemmelige,
 Men, som sagt, i Støvet's Rige
 Bestproportioneerde Røg.
 Skjøndt den dumt blev ved at grine,
 Giorde han et nyt Forsøg,
 Huld paa Kroppen den at kline

Med en heel alvorlig Mine,
 Skjændt det kunde synes Spøg:
 Noes han lykket saae paa Steenene,
 Hvoraf han den Slutning drog,
 Her ham vilde lykkes og
 At saae flint lidt Riis paa Beenene.
 Feed og blev hin gode Ven,
 Saa det var en Lust at see ham —
 Men, om frøie Tid, o vee ham!
 Faldt ham Fedtet af igien.

Dog udførlig at beskrive,
 De taalmodige Forsøg
 Paa , Krabaten at oplive,
 Der gik samtlig op i Sjøg —
 Dertil kan jeg ei mig give,
 Hvis jeg og mig gjorde Flid,
 Den fornødne lange Tid.
 Altsaa fort: Min Danlina skaede,
 Hvert et nyt Forsøg til Trods,
 Sig bestandig som et Klods —
 Ingen Danneren kunde baade;
 Danneren Ithuriel
 Svedte sig omsonst ihjel,
 For at give den Rebel
 Mindste Smag paa Levemaade.

Dog blev Livets Engel ved
 I sin Dannelsen, ufortrøden,
 Med en sand Langmodighed,
 Til han fandt, hvori stak Nøden —
 Til med eet han nemlig saas,
 Danlingen, han danned paa,
 Ingen anden var end — Døden.

Da den Fromme mærkte det,
 Holdt han op, sin Tid at spille
 Baade tidligen og silde —
 Og jeg troer, han havde Ret.

M o r a l.

Høie, himmelske Fornuft!
 Mon du virkelig betænkte,
 Hvad du gjorde, da du sankte
 Helligdommens Ætherdust
 Ned i Livets tykke Lust?
 Da til-Stov du Nander sankte,
 Og de Syndesaldnes Liig
 Under Syndflodhavets Bruusen
 Sendte Bud paa Bud fra Dig
 I forklarte Fingers Suusen?

Naar for Idealers Glæds,
 Naar for alt, hvad aander Livet,
 Mennesket, som Aand, blev givet,
 Sløvet er hver ædel Sands —
 Naar sig inden Dyrets Skranke,
 Neppe mælende, som saa,
 For at taales, holde maae
 Dyd, Religion, og Tanke —
 Naar, især i Sort paa Hvidt,
 Aandelige Hungerturen
 Gæne troes at hielpe lidt
 Mod hvert Udslæt af Kulturen —
 Naar et Slags Merkuriat
 Er den eeneste Fortæring
 Paa det store Digterbal
 I Geniernes Knapnæring —
 Naar er blevet, om ei Slet,
 Som alt andet, der er Mode,
 Det ei længer giængse Gode,
 Dog, hvor end det sees — Skelet —
 Mon en Kothe selv ei vilde
 Med sin Danne-Tanfegang,
 Og en Kvald med sin Sang,
 Komme begge lidt for silde?

Hvad da ville med en Leeg,
 Som man haaner, som man hader,
 Grinende paa Modens Gader
 Her — i Anders Møstherader —
 Grundtvig, Ingemann, og jeg?

Det skal jeg, saamænd, os sige —
 Svarende, hvis ei for dig,
 Dannepar i Dannerige!
 Dog, til videre, for mig:
 Blive ved, endnu ret længe —
 Haaber jeg — at lege Liv
 Med de døde, dumme Drenge
 Til vor egen Tidfordriv;
 Hvis og ei til deres Nytte —
 Jeg, for min Part, meer end fro,
 Naar endog saa blot I To
 Til mit spildte Sei! og Ho!
 Mens jeg lever, ville lytte.

Naar levede Nanna?

Spørgsmaal.

At man hvem, og hvor hun er, endnu
 Spørge kan, trods alt, hvad jeg har skrevet
 Om mit Valder = Segs udvalgte Du,
 Af en Ven mig got forklart er blevet.

Men, at man endnu kan spørge: naar?
 Fordum? nuomstunder? eller siden?
 Uvis selv, trods alle Tegn, om Tiden —
 Det, I Hulde! jeg dog ei forstaaer.

Eigemeget! jeg vil, paa et Haar
 Aar og Dag og Time selv bestemme
 Etierneklart for hele Spørge = Brimlen:

O! det er mig, som det var i Gaar!
 Evigheden selv det ei vil glemme!
 Nannas Tid staaer tegnet op i Himlen.

Naar levede Nanna?

Svar.

Dengang mellem alle nære, fjerne
 Himmelys i Nattens dybe Blaa
 Jorden Kiærlighedens lyse Stjerne
 Skionnest i sin Ukylds Fylde saae —

Dengang samme Kerte meest fordunkled
 Aftnens Maane-Smiles blege Dands,
 Der, som Daggrø-Fakkell, overfunkled
 Alle Morgensødens Straalers Glands —

Dengang, hilst af Blikkes Myriader
 Perlers Perle, Skionheds Ideal,
 Med et helligt Jubel-Hosianna,
 Venus gif i Himlens Ether-Sal
 Giennem de fordunklede Pleiader —

Dengang, Gulde! levede min Nanna!

S h o r a.

R i e n d e S a n g.

Du, med Nøglen til Haven, hvor end det evige
 Livstræ
 Blomstrer i Midten, af Glædernes Væld omrislet
 i Ustylds
 Himmelspeilende Flod, og hvor end i Skyggerne vandrer
 Ofte nedstegen til Børnenes Leeg, den himmelske Fader,
 Medens til Englænds Harper hvert Nyn istemmer
 hans Lovsang,
 Kærlighed! du, som os aabner endnu den eeneste
 Tilgang,
 Glemstens af Sig i hinanden, af Støv i Siælens
 Favntag,
 Og af vor jordiske Vaagens Omsonst i salige Drømme!
 Oplad Sangeren Døren paa Klem til Pausunet i
 Havsgaard,

Hvor dig blev frandsset et Alter, omringt af Hjelpe-
des Rædler,
Midt i Skæbnens af blod ge Lun beflammede
Midnat!

Alt een Maaned var Noller i Lænsmandsgaar-
den, sit Arbeid
Slittig besørgende, stille for sig, undvigende hvergang
Leilighed fiernt-fremkød et eensomt Møde med Thora,
Aldrig, naar ei han blev kaldt, i Stuen; men stedse
paa Marken
Eller i Stalden, og, Gierningen endt, i sit lønlige
Kammer.
Episen ved Bordet, som strax, da han kom, var ble-
ven h m tilbudt,
Havde han afflaaet — vant til et Bid, naar han hun-
grede, hed det,
Eftont det var eene hans Angst for det alt for fri-
stende Selskab,
Hvilket han skyede, jo meere dets Lyst hans Hierte
sig tiltrak.
Medynksværdig var Unglingens Kamp. Fortvivlels-
sens Afgrund
Saae han sig aabnet i Himmels Hegn, hvergang
ham et Huldblik

Af den Uffylbige vinkte derind; dog voxte med
 Hjertets

Stigende Frygt i den splittede Barm en underlig
 Følelse,

Sær til den Gamle. Hans signende Blik, det ær-
 værdige Sølvhaar,

Udrens blidelig sagtnede Røst, og den stille Ge-
 mytsro,

Som udbredte sit Skær paa den himmelhvelvede Pande,
 Stillede Stormen i Hjertet, hvergang han nærmede
 sig til ham;

Og om ham var ei længer i Tvivl hans eensomme
 Grublen,

At han jo sikkert ham maante det vel. Men, Kiul-
 tere Thora,

Kiærligheds Knop, indhyllet i taus Blufærdigheds
 Bladsvøb

Somfruehemmelig, halv i dig selv end slumrende
 Huldme!

Du var en Gaade hans martrede Siel. I Kulen
 dernede,

Heit paa det blodige Nonhøis Top, og ved Kilden
 i Jettund,

Var ham forgiftet dit Billedes Præg i det smelte-
 de Hjertes

Stødselsforkuede Vox; en med hver Drøm stigende
 Bished
 Var ham bleven dit Had; og selv den Flamme,
 din Ynde
 Tændte, kun hidsede meer det i Nastrond hærdede
 Skrækspyd,
 Uden at lyse ham for i det Mulm som sortnedes
 om ham.

Men, som fortælles om Poljern: Den i det
 yderste Jordhav,
 Fjeldmagneten, omringt af hinanden dækkende Skiol-
 des
 Spyd paa Spyd i flirrende Væxt sig tyknende Jern-
 Skæg:
 Naar sig et Skib den nærmer, ukiendt med det
 skuffende Farvand,
 Trækkes umærkelig did dets Seilads, trods fiernens-
 de Styren,
 Selv trods Vinden, som blæser derfra. Først bæ-
 vende dirrer
 Speilet, og Roret, og snart — som om rørt af et
 pludligt Krampslag
 Brast Rishiertet — det knagende Skrog. Hver
 løsnede Nagle,

Hvad der af Jern er ombord, udflyver til agters,
bevinget

Af den usynlige Kraft, mens Masterne bugne sig
fremad,

Seil paa Seil bespændte med Jil; thi nu mærker
man Uraad —

O, men omsonst! Snart løse sig selv de fastere
Bolte,

Som af usynlige Hænder med Magt udstruede Spigre,
Løsende Roret, og Stavnen, og samtlige Plankerne's
Ribbeen,

Mens forgiæves arbejder imod det fortviølede Mand-
skab.

Saa bekæmped omsonst i sin Skæk de Blikke,
den tiltrak,

Ynglingens flygtende Hu. Jo meer han ængstligen
undveeg

Synet af Dolken, jo meer fortrylled i Blinde ham
Duften

Af den ham truende Rose, hvis Knop umærkelig
svulante.

Uden at vide det, brændte hans Siæl af Kierlighed's
fulde

Benlige Flamme, mens Troldenes Geid i Tanker-
nes Mørke

Hadomboblede Hjertet og hevnondunstebe Hiernen.
 Hvad i hans Bæsen var ædelt, og høit, uskyldigt, og
 evigt,
 Tiltraf Engelens Blik, trods alt Førgiængeligheds Mod-
 stand —
 Og usynligen nærmede sig i den synlige Bortflugt
 Ungersvenden den elskede Mø. Hvor zittrede begge,
 Da var det varslende Sted, hvor paa Bøien uden-
 om Haven
 Første Gang de sig saae, hinanden engang de mod
 Aften
 Pludselig mødte ved Dreien omkring det yderste
 Hjørne,
 Baagnende, som af en ledende Drøm, i lignende Tanker.
 Sielene hilste hinanden med eet i et studsende Gien-
 blik
 Tvillingslyn, og de standsede brat uvilkaarligen begge,
 Kun et Minut; men i dette var eet af Evigheds
 Skudaar
 Giennem den flygtige Tid; thi de giennemløste hin-
 andens
 Blikopslagne Samvittighedsbog, mens Standningen
 varte.
 Endelig nærmede paa bævende Fod sig Unglingen
 Møen,

Angsten, Undseelsen, og i et Øuf forklarte sig begge,
Smilende, medens paa Kinderne ned vandt zittrende
Perler.

Intet dog evned at stamme de halv sig aabnende
Læber;

Ordene kvaltes i Tankernes Flugts uhyrlige Sam-
flang.

Nærmere skælvende, greb han den Zittrendes Lille-
fingre,

Snart med et ømt og inderligt Tryk forraadende
hende

Hemmelligheden, han taug; men Gientryk følte han
ikke —

Var det der? svared, i Nervernes Net een eeneste
Livstraads

Kiælnere Dirren til hans? uvidende var hun der-
om selv —

Medens hun, rødmeude, vendte sig bort, og tilbage,
med Blikket

Hæftet paa Himmelsens Røse som sank bag Marker-
nes Skovrand,

Fulgt af den stumme Tilbedelse, gik. Fra dette Mi-
nut var

Roller ei meere paa Jorden. En ny Gud nærmere
Verden

Dmgav rundt hans forklarede Sonds, i hele Naturens
 Høiere Liv; Afgrundens hans Siæl vildførende
 Beirlys,
 Nonhøis Dødningsefakler, og Jetlunds flammende
 Muner
 Slukkedes alle med eet. I Thoras kjerlige Huld-
 smil
 Opgik Lyset ham nu, som laaner Solen sin Fryd-
 glands,
 Maanen sit venlige Skin, og hver Stjerne sin hel-
 lige Lindren.
 Nu først saae han, af hendes forklart, alt Levendes
 Ynde,
 Præget af Gud, i hvert Blod, og, hvor hun var,
 Englenes Himmel —
 Og ei hende nu blot han elskede; men i sit Hjertes
 Venlige Fylde hvert Led i Skabningens, Ringe til
 Ringe
 Sammenlænkte, den hylbede Brud omslyngende
 Kiæde.
 Een Slægt, folte han nu, var Troldes og Men-
 nerskers Afkom,
 Grims og Herkullers adspalttede Børn; en' eeneste
 Faders
 Alt velsignende Hjerte nu slog i det evige Livs Puls,

Hvis meddeelte Bevægelses Lov, i det egne han adlød,
 Keent udslættet af dette var hver indmætrede Hæv-
 lyst,

Hver vildt flammende Skræk; kun en blid, i smel-
 tende. Taarer

Let sig opløsende Damp af ubortvistelig Beemod,
 Indtog Stormenes Plads i hans Barmis milddæm-
 rende Hæublik.

Mørk vel omslørede Heele hans Siel dens tyknede
 Taage,

Naar han var eene; dog, nærmte hun sig, og fa-
 sted et Die

Hen paa den Nærmede, tændtes med eet dens faldens
 de Skymulm

Uf det fortryllende Blik: i samtlige Haabets og
 Glædens

Spillende Farvers forrenede Glands stod. Buen der-
 ever,

Skyernes lig, og forsvandt kun igien, naar atter
 hun bortgik.

Saa var Kollers det ny Livs Rosenmorgen i
 Havsgaard,

Efter en Maanedes Forløb, i hvilken den natlige
 Fortids

Om Gienkiærlighed drømte han ei. Fortvivlende
Længsel

Var, hvad i Flugten ham bar; men Orner's flam-
mende Binger

God ham ei føle de holdende Kløvers indgribende Kulde.
Haabet, endog det bestedneste selv, forjog han, som
Vanvid,

Hvergang smilte det's fierneste Glimt End ikke til
Drømmen

Om den Elskedes Agt paa hans Qual, end sigte til
mindste

Baagne Forventning af huld Medlidenhed, svang sig
hans Mismod,

Medens hans Kiærlighed vorte hver Dag i dybe-
re Taushed,

Fuldelig skjult, indbildte han sig. Men du mærkte
den, Thora!

Længselfortvivlende selv, med meer end lidende Medynk.

Hvad er herveden hver Glæde, hver Fryd, hver
flygtige Bøllust

Mod din zittrende Himmel, o Kiærligheds salige
Smerte,

Naar opdager hinanden et Par, bestemt for hin-
anden

Hisset, og følsomme dybt i Tidens truende Skillen
Evhedskaeden, som Aanden til Aand uopløselig
binder

Trods hver jordiske Magt? Dit forsvævende
Billed

Sittrer i Tonernes Malm, og bestraaet af dets tryk-
lende Guldglands,

Klinger med høstere Dirren. hver Streng i den nat-
lige Harpe

Morgenjublende, medens, fornygt, den Gamle fra
Danhiem

Hæver til hvirvlende Sang sit Qvad i Aarenes Af-
ten.

Dag fra Dag steg Hierternes Frygt med Hier-
ternes Længsel

I det omsonst sig flygtende Pans frydskælvende
Nærmen.

Tænkende begge dog blot paa hinanden, og drøm-
mende begge

Blot om hinanden, var Siælene længst foreente til
eet Liv,

Førend de bævende Hænder sig bandt med de vevle-
de Ringe.

Tre Guldmaaner alt havde bestraaet den eensomme
Vandring

Rundt om Haven, i Qvel, snart efter hinanden,
i Rummet,

Snart i Tiden, da tredie Gang, ved Dreien om
Hiørnet

Begge, sig pludselig mødende, traf, og, vaagnende
standste,

„Koller!“ og „Thora!“ med eet udbrydende, syn-
kende begge

Halvafmægtige hen paa Steenen, hvor ofte sig hvilte
Hver, for sig, naar alleene de gik, og hvorpaa ved
sin Ankomst

Ynglingen sad, da paa Sengen han fandt fordoplet
sin Runring.

Eet til hinanden hensegnede her greb Haanden i
Haanden

Uvilkaarlig, og trykkende Din til det bankende
Hierte,

Døvende Thora! forsvandt for den seirende Sølel-
ses Almagt

Hver natflagrende Frygt af hans didtil mørknede
Hierne.

„— Thora! du hader mig!“ raabte han ud, „men
smil til din Koller,

Dræbende ham, og din myrdende Haand med bleg-
nende Læber

Skal jeg dig kysse, som nu, før jeg dør, med Dol-
 fen i Brystet."
 Elskovsseglet nu brændte paa Thoras zittrende venstre,
 Mens hans høire den trykte; de to sig nærmende
 Ringe
 Knyttede fastere Hændernes Baand, og Støvet, som
 Manden,
 Favnte sig, smeltet til eet uadskilleligt levende Sam-
 fund,
 Mens „Jeg elsker dig“ klang fra den Elstes aab-
 nede Hjertes
 Vristende Knop. Som forklarede sad paa Stenen
 en Tid lang
 Havsgaards 'Halvede-Brud og Nonhois himmelske
 Brudgom,
 Byslende Ringene, medens de taug. En fulsort
 Stormsky
 Dækkede Maanen, som sank, med et pludseligt Mulm;
 og i Mulmet
 Stéde dem offerpræstlig mørk den usynlige Skæbne,
 Lysende over dem høit Belsignelsen, og med et Lynet
 Huult ledsagende Skrald dem forkyndende Dybenes
 Amen.
 Straalen, de saae, slog ned, erfoere de siden, bag
 Skoven,

Dræbende der et Barn, som glad omdandte paa
 Marken
 Fader og Moder, en Ehyvaarsdreng i blomstrende
 Ekisnhed,
 Mens, som om traf det dem selv, de to Trolovede
 gyste.

Harpen fortier det dybere Qvad i de salige
 Hjerter's
 Sammensmeltende Følelsers Klang, da nu med Be-
 visthed
 Ravnende sig, som bestemte til Eet, i Rierligheds
 Andagts
 Helligste, Gud lovsyngende Fryd, hinanden de kyste,
 Drukneude Barslet og Helvedes Skræk i Himlens
 Afgrund.
 Haand nu i Haand gif begge, da ned sank Maanen,
 tilbage,
 Haand i Haand indtrædende frøe til den værdige
 Gamle,
 Som de beslattede, hemmelig hver, med inderlig Tillid
 Strax at forraade den slattede Dag. Hvor vand-
 ledes Glæden
 Brat nu til Angest, da bleg i sin Armstol, Dinene
 lufte,

Maalløs, stivnet, og kold de ham fandt, med Dø-
den paa Løben!

I selvsamme Minut, da, paa Stenen, det elskende
Dol-Var

Verlede Ringenes Jern, og af Mulmet, som dækkede
Maenen,

Lynet nedfoer, blev ørt af et Slag i sit vanlige
Sæde

Rygende rolig sin Pibe, den syvtaarige Lænsmand,
Først nu kommen: til sig igjen da Nollers og Thoras
Skækkelig vakte hans Aand, og de nys saa saliges
Himmel

Snunst nedstyrte des over hans Lig i strømmende
Taarer.

Heldigt endnu var een af de dagdøntleiede Høstfolk,
Hentende samtliges Løn, nærværende. Denne til

Præsten
Skikked i Hast et ilende Bud, og til nærmeste
Feldskier,

Blivende selv. Han var ude, for Vand at hente,
da Thora

Traadte med Noller i Bærelset ind, og kom nu til-
bage,

Meldende hvad der' var skeet, og hvad alt han
havde besørget.

Brat, som af Dødens til Himlen ham alt henbæ-
rende Dyssen,

Baaged i begges Omfavnelser op den elskende Fader,
Trøstet for Tabet af No ved den ny ham smilende
Livsfrøyd;

Thi længst havde han ønsket at see de' Evendes
Forening.

Glæden derover optøede paa ny det stærkede Hjerte,
Livnende Blodet igien, og om kort Tid vendte tilbage
Barmen, og Læbernes Smil og den huldtvøvsignende
Stemme.

Mat, men uden at lide, fornygt i Kiærligheds
Arme,

Hørte han Brudens og Brudgommens Dagts ud-
førlige Melden,

Ganske som havde den drømt sig hans Haab — da
Præsten med Lægen

Kom, og, som Sangen det alt har fortalt, fuldendte
paa Havsgaard,

Mulmtroløvelsens Fæst, og den ramnende Tordens
Formæling.

Tre ny Maanedes svandt i et himmelspeilende
Havblik

Aldrig forstyrrede Smil, imens de salige tømte

Kiærligheds Bæger i Glemfel af alt hvad ikke var
 om dem.

Thora var Mordfulnatten en Drom, og Stoller den
 Skæbdag,

Fra hvis Morgen til Aften han gennemvandrede
 Hælved;

Glemte var Løftet, han gav den igien oplivede Moder,
 Dybt i Kulen, og Eden, han svær paa Toppen af
 Kæmpe;

Glemte Natravnen, og Brødrenes Grin, og Faderens
 Dødblik;

Glemte, med sit Hg, og det kogende Blik, og de gri-
 bende Kraller,

Edderkoppen, hvis Bæv indspandt ham Hiernen i
 Getlund,

Og udslættet i Hiertet det skrækindprentede Billed
 Af Eroldmorderkens Dolk i den elskovrødmende Rose;
 Glemte selv Niunen: Jeg kommer igien. I Bar-
 men var udflygt

Med Blod-Flammen, og Rædsels ei meer oppustede
 Luer,

Hevnens den sidste forrygende Blods Gnistfulmen —
 saa lod det.

Allt i det Eden, ham blomstrede nu, var Kiærligheds
 Andagt,

Værnlig Henrykkelse, Svimmel i Gud, og Hans
Herligheds Lovsang.

Gærm kun erindred end ofte hans Fryd i det For-
riges Glemsel

Længe dog uden at savne ham just. Saalænge Her-
fuller

Deelte det, var fulstændig den huuslige Himmel
herneden,

Kærlighed bygger paa firkreste Grund i det sluttede
Samliv

Uf tre Væner i Noligheds Skid langt borte fra
Verden.

Fiirkladsfløveren fielden er frøst i samtlige Blade
Til en uskælnelig Eenhed af Grønt. Hørm tryller
din Treflang,

Hierteforeening, forlange den ei forsaget med Toner,
Udenfor dens Harmonie; thi, hvor Tre huldt elste
hinanden,

Uden beslegtende Blod, er heelt det tryggeste Sam-
fund.

Men, som er meldt, da mod Enden det gif med
den svagere Gamle

Der alt Gaarden det elskende Par ved Foreeningen
afstod,

Længtes at fyde den ledige Plads for deelede Vensteb

Noller, og sendte til Gorm, der skyndigen kom paa
 hans Budvink,
 Denne, da, Gæst tre Dage, han havde med for-
 skende Dybblik
 Giennemskuet de herlige to sig elskende Hjertér,
 Og fuldt fundet bestyrket sin selsomme Siening i
 Jetlund,
 Tilbød selv sig, at blive hos dem, som tjenende
 Huuskarl;
 Og fro fæstede Noller og Thora ham, meere som
 Hielper
 End som adlydende -Tiener; og kort Tid efter med
 alt Sit
 Kom han, og blev, meer yndet hver Dag af sit
 elskende Herskab.
 Et kun forundrede dette: hvergang, han pludselig
 mødte
 Ham eller hende, det lod, som om skialv hans Le-
 gem; og hvergang
 Blotted han Hovedet brat, og nedbøiede dybt sig
 til Jorden.
 Ellers, endog ved Bordet, var frit, fortroligt, og
 muntert
 Hele hans Væsen. Ham taalte dog meere, end elskte,
 saa lod det

Oldingen, der i aftagende Kraft sødtlumrende hen-
sov,

Henimod Enden af Høst, da Thora, som diende
Moder

Kronte hans Liv, og med Kroningens Skæk udslukte
dets Lampe.

Valders Igenkomst.

(Fortsættelse.)

Non la conobbe il mondo, mentre l'hebbe
 Counobbe l'io, ch'a pianger qui rimasi,
 E'l ciel che del mio pianto hor si fa bello.

Petrarca.

Til Fru F* B*.

Du, hvem jeg, naar kommer Alt til Alt,
 Hvis min Sang en aaden Ynde bylde,
 Hvis paa Kne jeg for en andens faldt,
 Eene for mit Knefald Kænskab skylder —
 Du, hvem Valget af det Materie,
 Med hvis Bærel (medens Dine, Dyder
 Tro tilbedes af min Siæl deri)
 Jeg mit Hiertes Altortavle pryder —
 Og, hvem Valget af det Ritual,
 Ofringen tidt ændrer, til din Ære,
 Etiondt bestandig tro sit Ideal,
 Eene ligegyldigt ei kan være —
 Du, som, naar jeg holder hemmelig
 For min beste Ven en evig Gaade,

Kjærligheden selv kan eene raade,
 Har alleene Diet, at spørge mig —
 Du forlanger, offentlig at vide:

Om i hvad jeg hidtil har bestemt,
 Eftildrende min Sungs Adelaïde,
 Man paa hvert et givet Træk kan lide?

Og især, om jeg har intet glemt?
 Dig vil, uden Poesie, jeg svare.

Hvad jeg siger i mit sidste Digt
 Om den Manna, det skal aabenbare,

Var, og er, og bliver virkeligt;
 End i dette Dieblik jeg finder

Ret min Gienstand og dens Malerie —
 Hver en Forfkiæl mellem dem forsvinder,
 Naar jeg paa min Manna mig besinder,
 Fattes intet Sandhedstræk deri.

Men — om, mens jeg her om hende taler,

Hun er end den samme — lige nær
 Charis-Idealet for hver Maler —

Og for Nordens Gratiers især —
 Derfor ingen Sikkerhed jeg giver.

Ehi, kiøndt Dyden selv er evig fikion,
 Og den Mand og Ynde, jeg beskriver,
 Dog jeg sukker med Virgil i Lon:

„Altid Andet var og er og bliver
 Hvert et Mønster for det smukke Køn.“*)

Da jeg hende sidste Gang herneden
 Saac — det var, oprigtig talt, i Gaar,
 Skjundt i Dag det synes mig et Aar,
 Og i Morgen halvveis Ewigheden —
 Dengang var hun ganske paa et Haar,
 Som hun i Danfana gaacr og staaer;
 Men der er, mellem os, i Tiden
 Tusinde Minuter soundne siden —
 Og, hvor stor Forandring er ei skeet
 I et himmelskt Væsen her paa Jorden,
 For det uforanderligt er vorden
 Hift forklaret — ofte blot, i eet?
 O! jeg veed — og veed det, mig til Smerte:
 I det Hiertebilled, jeg har malt,
 I det Hiertesprog, min Siæl har talt,
 Da jeg Danmark Nanna kiende lærte —
 I mit Hiertes Elfsøvs Ideal,
 Her Kopie, som der Original,
 Er kun uforanderligt mit Hierte.

*) — — Varium & mutabile semper
 Fœmina. —

Hvor er Nanna?

Man har alt bemærket her og der:
 Hvis jeg og fortæller, hvor hun svever,
 Smiler, synger, taler, aander, lever,
 Siger jeg dermed ei, hvor hun er.

Man har Ket. I Digterhytten her *)
 Man det alt om Thora har erfaret,
 Uden at jeg dog har aabenbaret,
 Hvor hun, uden Digt, er til især.

Stundt i Dannerkongens store Rede **)
 Kan man om en Nanna længe lede,
 Naar man har om Huuset ei Besked;
 Givres altsaa vitterligt i Staden:
 Nanna boer i Kronprindsessøgaden —
 Nummeret man allerede veed.

*) Dansana.

**) Kjøbenhavn.

Hvem er ikke Nanna?

Epistel fra Valder til Hende selv.

Nattens Spørgsmaal et Par Dieblikke:
 Hvem, og hvor, og naar min Nanna var?
 Dagen, horer jeg, forandret har
 Til det kunstige: Hvem er hun ikke?
 Selv de Hulde mig tilbage stikke
 Med dets Drillen alle mine Svar.

„Hvem er ikke Nanna?“ klang forleden
 I mit Dre — med et haanligt Smil —
 Der, hvor sikkerst dog jeg troede Freden,
 Fast, som Flugten af en giftig Pilt;
 Den blev udsendt, Valders Bryst at saare;
 Men den traf hans alt bestilte Vaare.

„Hvem er ikke Nanna?“ skreg især
 Overlydt i Gaar i Kongens Have,
 Mens de loe, som de var reent af Lave,
 Tretten Gratier — paa Smilet nær,
 Chaler, Aglajer, Euphrosiner —
 Der med stolte triumfante Miner
 Sikkert troede sig en Venus hver —

Alle Tretten vilde Balder stikke;
Men de traf hinanden, Balder ikke.

„Hvem er ikke Nanna?“ spurgte nu
Med et Smil, hvori sig blandte Smerte,
Selv dig ubekiendte Nanna, Du!
Og med hele Hæhiems folde Gru
Mistelteenen traf din Balders Hierte.

Nanna! Du, som, naar jeg Dig besang,
Skiondt jeg dulgte, hvad min Stemme hæved,
Og til hvilken Engels Priis den hæved,
Dog fornam hvert Suk i Harpens Klang!
Du, som, hellig selv, med Englenz Dre
Det jeg veed ei hvad deri har hørt,
Som moderne Duffer ikke høre,
Men, som reene Hierte vist har rørt!
Du, som end med barnlig Sands heneden,
Og uhildet end af Modens Baand,
Vandrer, med din Uskyld Haand i Haand,
Uden Kunst i Tomfrulivets Eden,
Rundt omviftet af Naturens Aand!
Lyttende til Harpens Hosianna,
Fattende dens Andagts Melodie,
Følende den dybe Klang deri,

Du kan gaae din Valder fold forbi
 Med det Spørgsmaal: Hvem er ikke Manna?
 Som om i vor Drek om Sangens Elv
 Laurbær ikke blot, men Laurer selv
 Regnede fra Himlen ned, som Manna?

Nei! det var en Drom! min Harpes Klang,
 Hellige! har aldrig naaet dit Dre —
 Skiondt jeg skued dig i Dannevang,
 Og indbildte mig, at Hyttens Sang
 I dets Hiertelund du paa din Gang
 Giennem Gomsfruvænget kunde høre!
 Du har aldrig paa din Englevei
 Lyttet til den skjulte Sangers Stemme —
 Aldrig — aldrig — aldrig, Manna! nei!
 Mens til Himlen, hvor din Aand har hiemme,
 Fromt de stege, du fornam dem ei,
 Disse Toner fra det reene Hierte,
 Disse Nyn om Salighed i Smerte,
 Som Din Uskylds Trylleglands mig lærte!
 Du har aldrig hørt Din Digters Røst —
 Du har blot af Nimerne hørt sige,
 Han, paa deres Bids, som deres Lige,
 Ninte Livet af en stakkels Dige —
 Det er Valders eene sidste Trost.

Eller, var saa mægtig Ungdoms Mode,
 Hver en Gienkomst i det giængse Ny
 Af de Gamles Mand, som Last, at flye,
 At den indjog selv en Engel Sky
 For det Tro, det Hellige, det Gode,
 Paa hvis Uskyld vore Fædre troede?
 Kveste selv min Harpes dybe Klang,
 Alvorhellig, og ublandt med Latter,
 Nannas Lytten bort fra Balders Sang?
 Hvi var da saa festlig her din Gang,
 Eensom, stille, langt fra Modens Prang,
 Himlens ned paa Jorden stegne Datter?

Nei! hvis ingen Gienklang dig har rørt
 Fra de dig bekiendte Høies Toppe,
 Og i Blun din Mand tilbageført
 Til dens Uskylds lyse Hiem deroppe,
 Har du Harpens Bæven aldrig hørt!

Søde Trøst — imens mit Hierte brænder
 Af en hellig her foragtet Gld,
 Som du troer saa let slukt ud, som vild —
 At du Ekinnet selv deraf ei fiender!
 At jeg trygt endnu kan sige mig,
 Mens i Blinde grunt du nærmer dig

Med det kolde Spyd, hvorfor jeg falder:
 Ukylds gamle Ven, ufiendte Valder!
 Nanna bytted Ungdom med din Alder,
 Hver en Glæde, som er himelig,
 Med et evigt Mandens Himmerig,
 Uden frygtsom at bekymre sig
 Om de faldne Lysets Engles Domme —
 Nanna bytted selv for Dødens Komme,
 Jord med Himmel — hvis hun fiendte dig!

Men mig hylle maae til Livets Ende
 Natens tause, blinde, mørke Slør:
 Skiebnen bød det: „Først naar Skialden døer,
 Nanna skal i Sangen Valder fiende!“

Derfor, Nanna, tør jeg svare paa
 Hvert et Spørgsmaal, uden mindste Fare,
 Hvad i Himlens Glemme blive maa,
 Nogen jordisk Sands at aabenbare.
 Viid da, langt fra Drøm om, hvem jeg er,
 Mens min Hand er skjult for dine Blikke,
 Hvad min Sang forkynde tør enhver
 Uden Forbehold: hvem Du er ikke.

Den, som ei med Skionheds ydre Glands
 Sands og Hjertes indre Værd forbinder —

Den, som, med en flygtig Nutids Sands
 For hver Verel blot i Livets Dands,
 Efter intet Eviigt Længsel finder —
 Den, som, tryllet i Naturens Favn
 Af en blid Skærsommerfryd paa Landet,
 Med hver Livets bittre Sorg ublandet,
 End kan føle Byens Glæders Savn —
 Den, som sig paa større Lyst besinder,
 Før er endt den hulde Jomfruvaar,
 End sin Uskylds Leeges glade Minder
 Fra de første Barnlighedens Aar —
 Den, som Mængden stræber at behage,
 Lønnende med lige hulde Nid
 Hvert et frækt og hvert et frygtfomt Blik —
 Den, hvem hunslig stille Fryd er Plage —
 Den, hvem Skuespil, og Modens Kram,
 Baltriumf og Maskerade-Dram,
 Glimren i den store Verdens Brimmel,
 Er i Jomfrulivet Jordens Himmel —
 Den, som, ellers ædel, from, og fin,
 Let med fremmed Dragt, med laante Miner,
 Og med købte Roser af Carmin,
 Offentlig til alles Sku fremtriner —
 (Smagen er forskielig, hver har sin:
 Hun kan være Vittigheds Rosaura,

Kunstens Charis, Phantasiens Laura,
 Musers Muse; men kun ikke min) —
 Den endog, som, uden Feil og Lyber,
 Ideal i Væsen og Gestalt,
 Mønsteret paa quindelige Dyder
 Ellers til Fuldkommenhed i alt,
 Ikke mangler nogen Kønnet egen
 Agtet, elsket og beundret Pryd;
 Men endogsaa blot har een formegen,
 Til hver anden Dyrkers største Fryd;
 Den, med Psyches eget hulde Stempel
 I Terpsichores bekrandte Tempel
 Befyret at valse, for Exempel —
 Ladeude, som Amers svungne Brud,
 Skiondt uskyldig, som en nyfødt Engel,
 Tømme med sig, Stengel slyngt om Stengel,
 Uskyldblomstens Dekarbæger ud —
 Levnende den bly Tilbeders Nærmen,
 Der har ingen større Vellyst drømt,
 Naar en jordist Dusten alt har tømt,
 Hvad en himmelsk Amor kalder Nærmen —
 Den, der, som Christinde reent forsonit,
 Har om Troens lyse Biergetoppe,
 Og det Allerhelligste deroppe,
 Selv i Paaskenatter, aldrig drømt —

Den, som ikke, mellem alt, i Sange,
 Digtre qvad til Engleharpers Klange
 Himmelf, helligt, og guddommeligt,
 Foretrækker Ewalds Hosianna
 For hvert nyere romantisk Digt —

Den, hvor skøn hun er, er ikke Nanna.

Bekjendelse.

Om jeg før har elsket? — Sandt at sige,
 Har jeg altid, troer jeg, gjort deslige;
 Mange paastaae selv, jeg vidt det drev.
 Hvis jeg husker ret, jeg og har noget
 Digtet, for at øve mig i Sproget,
 For jeg Digtene til Nanna skrev.

E l e g i e.
Til Manna.

Manna! du vil altsaa fra mig tage
 Hvad du selv engang dog undte mig!
 Grunt du hvert et Smil mig vil unddrage,
 Hvert et Huldblik Sagen drømte sig!
 Lindrende tør Taaren meer ei trille;
 Sukket tør ei stamme meer dit Navn;
 Selv ved Harpens Trøst du vil mig stille,
 Der betroede Himlene mit Savn.
 Veemods-Buen over Sorgens Skygger,
 Naar af Diets Dug min Kind er vaad,
 Som sig Mindet af dit Gienfkin bygger,
 Denne selv misunder du min Graad!
 Naar din Priis i Glædens Drik, gienlyder,
 Din Foragt og Haan forfølger mig,
 Som om Sang om dig og dine Dyrer
 Var Forbrydelse mod Gud og Dig.
 Vel da, Manna! snart skal Valder svinde,
 Segne, falme, blegnet visne hen,
 Og med ham hans Liv, hans Navn, hans Minde
 Synke ned i Mattens Mulm igien.
 Tag tilbage, Himmelske! hver Gave,
 Fordum jeg afbetlede dit Blik,
 Naar jeg udenfor dit Edens Have,

Tittende derind veemodig, gif!
 Skiul din vendte Gang i Lundens Skvager!
 Nægt mig hver din Yndes løse Skimt!
 Hyl i Nat, som evigt Kulm betrygger,
 Med dit Fied min sidste Stiernes Skimt!
 Tag igien, hvad mig din Ukyld skienkte
 Da jeg første Gang din Ynde saae,
 Da med Emil du hilste mig, og lænkte
 Balder til det Støv, du traadte paa!
 Engel! som mig, sort, ved første Nøden,
 Truede, med meer end Tab af Fryd,
 Hils mig, sneehvid, næste Gang, som Døden,
 Med din Haans det nastronddypte Spyd!
 Det kan Livets Træ mig brat afløve,
 Svunget af din jomfrufolde Haand;
 Men, hvad det mig evig ei kan røre,
 Er dit Billeds Aftryk i min Aand!
 Alt hvad mig i Nattens Favn opliver,
 Hvert et Skimt af Lys, mit Dø seer,
 Jeg dig fæslig her tilbage giver,
 Da du mig det under ikke meer;
 Alt hvad mig til Liv heneden binder,
 Hver en Blomst af Nannas Digters Krands,
 Alle dine Huldbliks smaa Kiærminder,
 Hvert et Gienstik af din ydre Glands,
 Hver en Belyst, naar min Haand berørte

Zittrende din fløgtig nærme Haand,
 Hver en Salighed naar jeg Dig horte,
 Lyttende til Ufkylds egen Mand —
 Hver en enkelt Himmelaabenbaring,
 Som til Lyst har for min Harpe stemt,
 Tag den ud igien, af sin Forvaring
 Byd den i min Sang at være glemt!
 Tag det Billed fra mig, som kan vandre,
 Paa dit blotte Bink, fra Haand til Haand,
 Som kan og med Belyst sees af andre,
 Selv igiennem Glas, og uden Mand!
 Hvert et Træk af dig i det vil svinde;
 Tiden alt, for Livet er forbi,
 Gletter ud, hvad Dødelige finde
 Huldt, og skønt, og elskeligt, deri;
 Kun, hvad giennem Andagts reene Luer
 Den udødelige Sangers Blik
 Skult for hver en anden Stirren, skuer:
 Præget, du for Evigheden fik —
 Denne høie, fromme, himmelreene
 Paradisets Lilier egne Glands,
 Hellige, som dig tilhører eene,
 Og for hvilken Mand, har eene Sands —
 Dette, selv dig ubekjendte, Stempel
 Af din Skabers Rys, da første Gang
 G-hans Billedaftrykks Skionhedstempel

Mesterstykket af hans Hænder sprang:
 Dette, - Manna, gemmer i sit Hierte,
 Dette, Manna, slutter i sit Bryst,
 Den, der intet af dit Støv begiærte,
 Den, hvis Mand og Manders Mand har kyst!
 Dette gier han aldrig meer tilbage —
 Denne Skat, hans Uskylds Eiendom,
 Ingen jordisk Magt kan fra ham tage,
 Hvis og selv med Bud fra Dig den kom!
 Indtil Døden vil hans Siæl bedrøve,
 Dit ham lydt engang forkyndte Bud;
 Tidens Trøst det vil ham her berøve —
 O! men Evighedens ei hos Gud.
 Med sin Eiendom paa Sængens Vinge,
 Naar Miskiendelsen har knust hans Bryst,
 Skal hans Mand sig op til Himlen svinge,
 Fuld af sin Begeistrings reene Lyst!
 Manna! ja! dit Aftryk i mit Indre
 Dybt i Knoppen, der for dig, sprang ud,
 Vil, saa længe Tankens Stierne tindre
 Sikke mig en evig Tanke-Brud —
 Sky mig! had mig! fiern dig fra mit Die!
 Fly dets Taareblik! og glem mit Navn!
 Dybt i Mulmet bag besneete Høie
 Flygt i mine Fienders skumle Favn!
 O! mens der din Lilie sig udfolder

I den Valder ubekjendte Luft,
 Han i Mindets Smil dens Glands beholder
 Og i drømte Kys dens reene Duff!

Manna! Manna! lad dig ei bedrage!

Hvad der fngter mig i Tidens Elv,
 Hvad du vil din Valder her unddrage;

Hulde Manna! det er ei dia selv!

Det er ei det himmelfke, din Skaber

I fit Billeds Dannen hvilte ved,

Det er blot det jordiske, du taber

Paa din Englevei til Evighed —

Dette gierne jeg en anden giver,

Nar allene maa tilhøre mig

Hvad min Manna var, og er, og bliver

Her, og hiffet, og evindeligt!

Kun dit Væfen, kun dit Liv, ublandet

Med Forgængeligheds ydre Epil —

Kun Dig Selv jeg elffer — alt det andet,

Manna, hører alt det andet til.

Og Du Selv, det veed jeg, er paa Jorden

Jugenfteds i al din Engleglands,

Med hvort Præg af Himlen, aftrykt vorden,

Som i Valders Hjertes reene Sands —

Kun i Templet, hvor fom Offer brænder

Al min Fryd i Livet her for dig,

Staaer du, fom du sprang af Herrens Hænder,

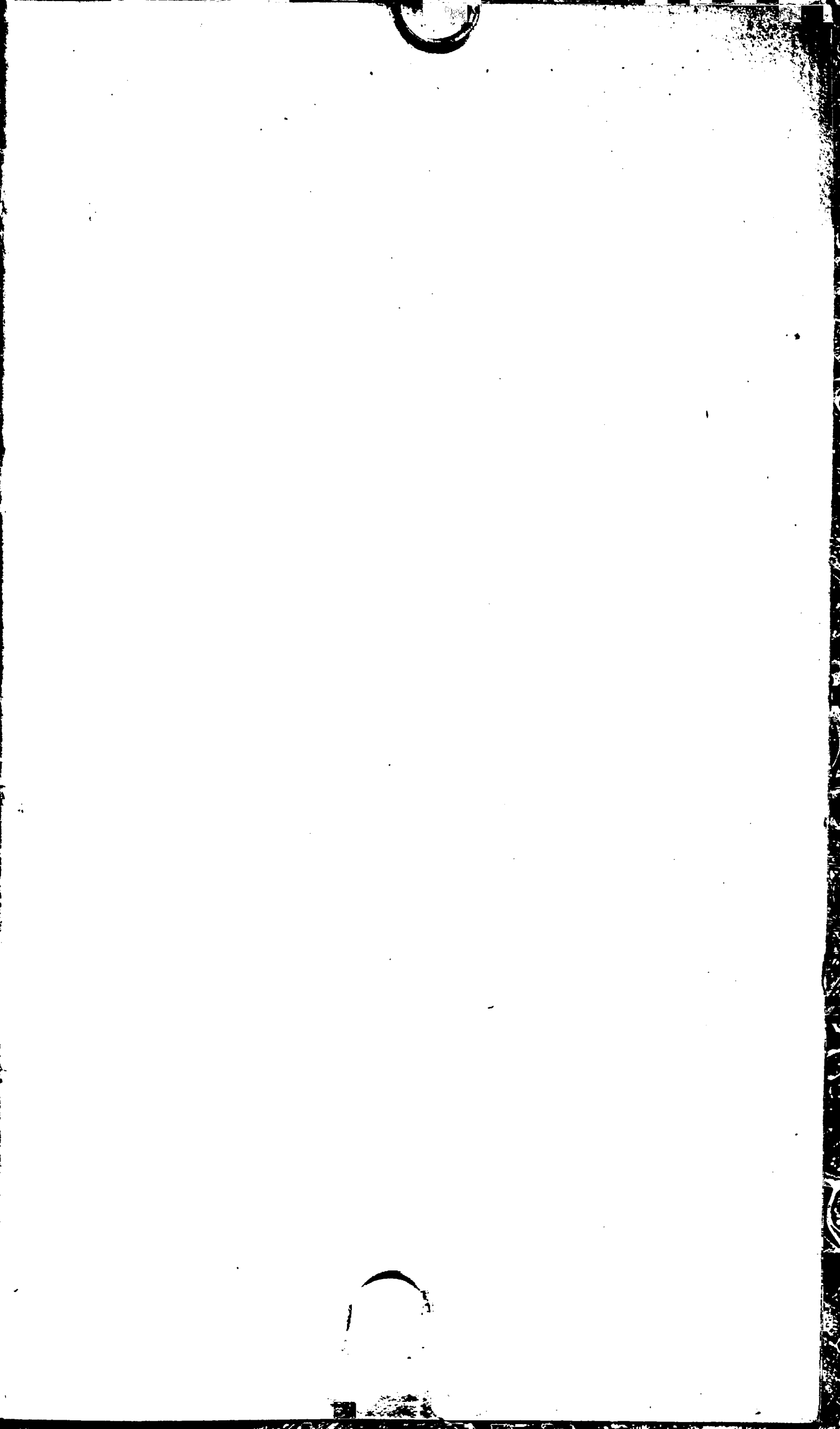
Der i det Fuldkomnefte, jeg kiender,

Bød mig, evigt at tilbede Sig.

Trøst til Manna.

Manna! skiondt mig Nastronds spydet bræber,
 For jeg aabenbarer Jorderig,
 Hvem det er blandt Normerne, der stræber
 Meer og meer dets Odd at hårde mig —
 Hvem der er den Glædens mørke Datter,
 Der herneden, blind, med grusom Lyst,
 Under hele Skuevrimlens Patter
 Gengang støder det i Skialdens Bryst;
 Skiondt du, Skiebnen lig, usynlig throner
 Uopdagelig i Mattens Slor,
 Mens din Virkning blot i Klangen toner,
 Som med Strængens sidste Bæven dør;
 Skiondt du tryk kan trodse hver en Led
 Om dit Himmelspor i Støv herneden;
 Dog bedrøver dig, at Skialdens Sang
 Har betroet dit Navn til Harpens Klang,
 Og at Klangen lydt dets Priis forkynder
 Der, hvor man af Idealet leer —
 Der, hvor ingen Uskyld findes meer —
 Der, hvor intet Helligt meer man ynder —
 Der, hvor hvert et Byst, der elsker, synder —
 Der, hvor intet Mandeligt man seer —
 Der, hvor lutter Legemligt begynder.

Manna! Manna! men bedrøyt dig ei!
 Balder's Digt gaaer alt en anden Vej —
 Det gaaer, uden al Erindrings Fare,
 Snart forbi den hele Nutids Skare!
 Dette Manna-Navn, som fordum løb
 Giennem Himle, ved min første Død,
 Der, som Dagens Ekko nu gienflinger
 Fra hver Læbe, som dets Lyd har nemt —
 Dette blotte Navn paa Nygtets Vinger —
 Dette Skjul, hvori din Glæde er giemt —
 Fromme Manna, vær kun ikke bange!
 Skiondt udsdeligt i Balder's Sange,
 Det er her i Byen, blandt saa mange
 Medens Philippine-Floiter's Klange,
 Sikkerlig om fiorten Dage glemt.

10/10 36524

